

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

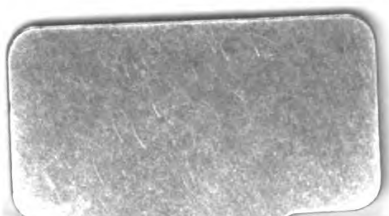
<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

35. 834.

B A B R I I
FABULAE ET FABULARUM
FRAGMENTA.

ACCEDUNT

METRICAE FABULARUM AESOPIARUM

RELIQUIAE.

COLLEGIT ET ILLUSTRAVIT

IOACHIMUS HENRICUS KNOCHIUS,
P H. D R.

HALIS A. MDCCCXXXV.

SUMPTIBUS SCHULZII ET REINII.

36

GODOFR. BERNHARDYO

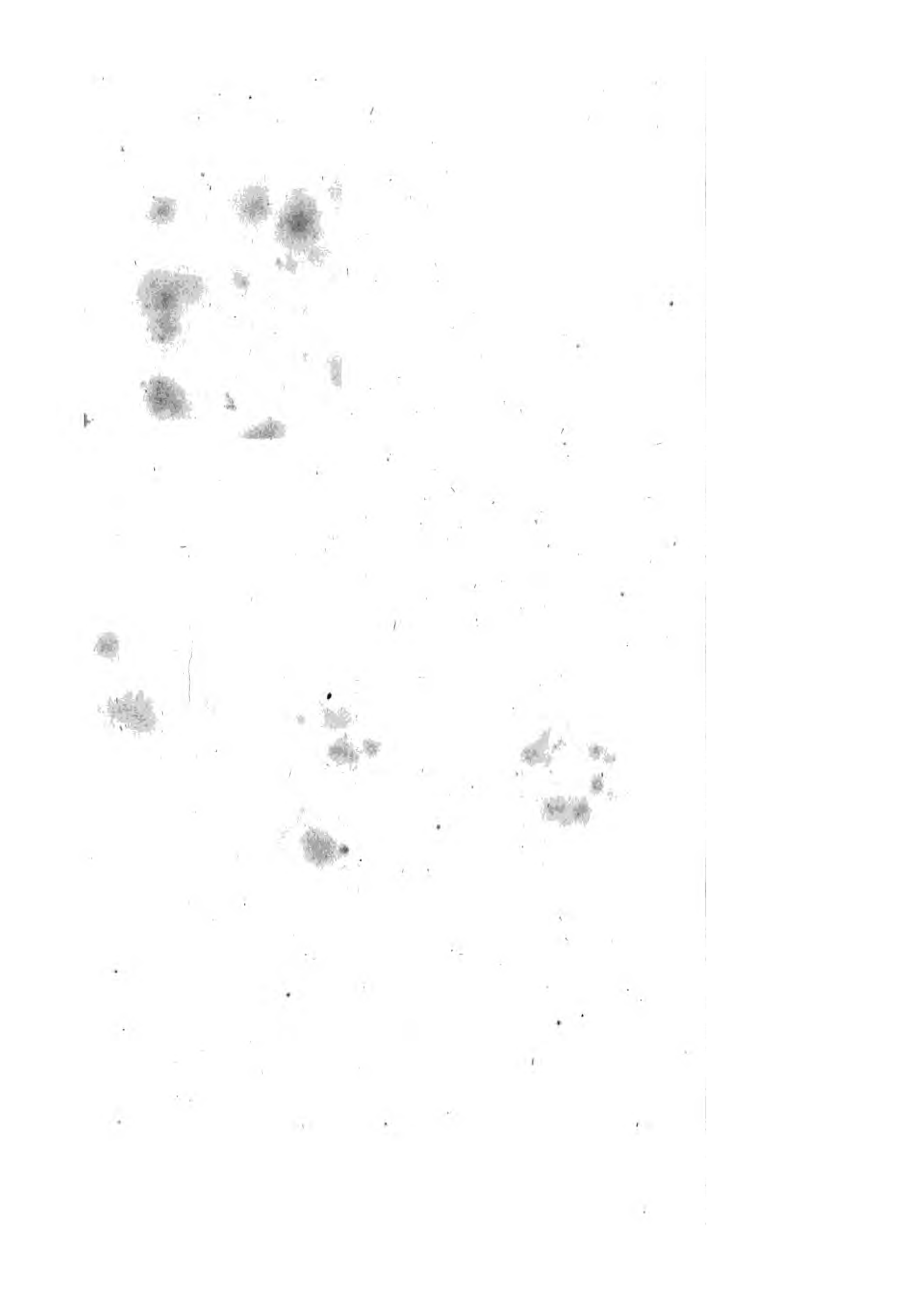
PRAECEPTORI CARISSIMO

HOC OPUSCULUM

P I A M E N T E

CONSECRAVIT

A U C T O R.

PROOEMIUM.

Multum dubitanti, quamnam ex tanta locorum quaestionumque varietate ad scribendum mihi sumerem materiem, cum eo potissimum essem sollicitus, ut ne iudicibus aequis viderer perverso doctrinae iudicio in latebras aut huic aetatulae iniquas aut parum aptas usibus litterarum delatus: Godofredus Bernhardyus ea qua solet animi comitate et liberalitate succurrit atque consuluit. Is enim ut fabulas Aesopias in collectionem, quae copias multos per libros adhuc sparsas fusasque congregaret, redigerem ita mihi suavit, ut isto labore rite absoluto periti studiorum spectatores, quid de fabularum sub Aesopi nomine circumferri solitarum congerie esset statuendum, quoque id litterarum genus valeret, uno quasi oculorum obtutu perspicere possent. Verumtamen simulatque assidua lectione miserrimam harum reliquiarum condicionem intellexi, Horatiani illius memor:

*Sumite materiem vestris qui scribitis aequam
viribus, et versate diu, quid ferre recusent,
quid valeant humeri —,*

conatus meos intra fines artiores subsistere iussi. Quem enim repetita lectione dictionis Graecae, quae per saecula increbruit ceteriora, usum mihi videbar contraxisse, is leviori studiorum periculo sufficere potuit, non iusto proposito suisque numeris absoluto, quod aetati firmiori par fuit reservari. Itaque ne frustra hunc campum pervagatus esse crederer, angulum quendam modicum, qui raram doctorum operam esset expertus, mihi colendum duxi. Eum igitur ex universa materie locum elegi ad

pertractandum, ex quo, si quid video, tanquam fonte haec de Aesopiis fabulis quaestio scaturigines duxerit, quique dilucide explicatus, quanti sint pretii quae nunc in manibus sunt collectiones, egregie demonstrat.

Babrii enim, qui fabulas choliambis condidit, memoriam et instaurare et uberrima fragmentorum collectione firmare nobis curae fuit, cuius ingenii monumenta post Thomae Tyrwhitti tempora, si recesserimus ab inauspicata viri cuiusdam opera, nullos invenerunt editores, nisi si qui subitaria commentatione poetam tentarunt. Nos vero, cum intra hos proximos annos litterae Babrianae laeta quaedam et insperata cepissent incrementa, alacriter ad negotium aggressi sumus, quo votis inde a Neveleti temporibus saepius repetitis pro modulo nostrarum virium satisfaceremus. Quod autem gravissimi est momenti, ab versibus Babrii maximam fabularum Graecarum partem, quas nunc versamus, profectam esse, nunc quidem non tam demonstrasse, quam digito tetigisse libet, cum his explicandis in annotationibus quam in prooemio aptior locus sit concessus. Illuc igitur ut redeamus: nos iam potissimum id agimus, ut, qui huic auctori operam impenderint, breviter afferamus.

Horum igitur agmen ducit Is. Nic. Neveletus, ¹⁾ cuius studium in eo substitit, ut, quae apud Suidam extant fragmenta, eorum exiguam partem in Praef. Mythol. p. 5. edit. A. MDCLX. excitaret. Hunc qui excepit Ricardus Bentleyus ²⁾ paucis quidem de Babrio disseruit: verumtamen eius disputatio ita est comparata, ut omnia iudicium exactissimum ac sagacitatem admirabilem prodant. Quo maior laus tribuenda Thomae Tyrwhitto, ³⁾ qui in Dissertatione de Babrio conscripta

1) De Neveleti editione cf. Io. Alb. Fabricius de Aesopo c. X. in Bibl. Gr. Tom. I. p. 657. ed. Harl. — 2) Cf. Dissert. de fabulis Aesopi c. VII. p. CXLIV. apud Fur. — 3) Dissert. de Babrio fabularum Aesopearum scriptore. Inseruntur fabulae quaedam Aesopeae nunquam hactenus editae ex Cod. MSto Bodleiano. Accedunt Babrii fragmenta. Londini 1776. 8. Huic dissertationis in Orphei de Lapidibus editione Auctarium addidit. Quos li-

tam diligenter etiam post Bentleium hunc locum illustravit atque patefecit, ut quod adderemus nihil foret nobis relictum, nisi inexpectato quodam fortunae beneficio post Tyrwhitti tempora luculentam fabularum accessionem nacti essemus, quae haud vanam nobis spem moveret, locum a praeclaris ingeniis inchoatum atque stabilitum ad perfectionem celeriter adduci posse. Nam Franciscus de Furia ¹⁾ ita fuit ignavus in restituendis Babrii fabulis, ut cum hoc litterarum genus plurimum iuvare posset, eum omnino pleraque effugerent. Etenim fabulatoris apologos, aperte choliambico metro astrictos, orationis pedestrem servare passus est incessum. Huius autem opes dispensare coeperunt, qui Babrio suas fabulas eodem fere tempore vindicarunt Adamant. Coraes ²⁾ et tum temporis iuvenis Car. Ern. Chr. Schneiderus, ³⁾ quamquam illi non pari dexteritate et successu rem administrarunt. Nam Coraes, vir laudatissimus, quamvis haud raro coniecturis felicissimis scriptorem castigavit, metri tamen parum gnarus saepissime in fabulis refingendis ab vero aberravit. In numerorum quidem rationibus etsi cautissimum Schneiderus se praebuerit, subinde tamen minus absoluta ipsi excidisse annotationes nostrae docebunt. Reprehensioni vero quam laudi propior est Io. Gottl. Schneiderus Saxo, ⁴⁾ qui in Babrii apologis edendis adeo se metricarum legum expertem praestitit, ut in eius libro praeter Niebuhrii et Buttman-

bellos in Germania typis recudendos curavit Th. Christ. Harlesius Erlangae 1785. 8. Repetiti sunt intem in editione Furiae p. CLXI. — CCIII.

1) Fabulae Aesopicae quales ante Planudem ferebantur ex vetusto Cod. Abbatiae Florent. — cura et studio Francisci de Furia, Lipsiae MDCCCX. — 2) *ΜΥΘΩΝ ΑΙΣΩΠΕΙΩΝ ΣΥΝΑΓΩΓΗ — EN ΠΑΡΗΣΙΟΙΣ. ΑΩΙ.* sive Parerg. Biblioth. Graec. Tom. II. — 3) Fabulae Aesopicae a Franc. de Furia — collectae. In usum scholarum notas criticas et indicem Graecitatis adiecit Car. Ernest. Chr. Schneiderus. Lipsiae 1810. — 4) Fab. Aesop. e Codice Augustano nunc primum editae cum fabulis Babrii choliambicis — recensuit et emendavit Io. Gottl. Schneider Saxo. Vra-tislaviae 1812. —

ni annotationes quasdam et coniecturas vix probi quicquam a me inventum esse confitear. Sed longe importunissimas Babrio manus admovit Franc. Xav. Bergerus, ¹⁾ cuius de editione tacendum mihi potius quam acerbius disserendum existimavi. Hic enim vir non solum metrorum scientia plane fuit destitutus, verum omnis etiam in Graeca lingua eruditionis ita expertem se esse ostendit, ut Censori ²⁾ adeo, licet haud multum ipso doctiori, satis largam insignis asperaeque reprehensionis copiam praebuerit. Quosdam Babrio versus ab Anglo nescio quo in Museo Cantabrigiensi restitutos esse Gaisfordi in Suidam annotationes et Bergerianae editionis Censor docuerunt: neque enim aut hic liber praesto fuit aut Ephemerides Vindobonenses, in quibus item de Babrio expositum esse intellexi. Tandem, ne quem omittam, perpauca Babrii choliambos Aug. Matthiae ³⁾ nostris temporibus emendare conatus est.

Hactenus de Babrii editoribus; de ipso poeta pauca addere in animo est, antequam ad accuratiorem de eius nomine et tempore expositionem progrediamur. Scriptoris boni si primariam ducimus virtutem, ut operi, cui se parem credidit, sufficiat, equidem huius laudis plenum cumulum in Nostrum conferendum arbitror: adeo in hac parte omnibus in eodem genere aemulis est praefendus. Etenim nec Phaedrus, qui senario illigavit fabellas Aesopias, nec Fl. Avianus, qui elegorum vinculis astrinxit apologos, sive electarum fabularum acumine sive dictionis proprietate sive metri calliditate Nostrum assecuti sunt. Quod de electionis acumine proposui iudicium facile vel primo obtutu lectores docti perspiciunt. Verum fortasse iusto cautius electionis acumen memoravi, cum inventionis acumen laudare possem. Paucis tamen contentus, quae probari possunt, inexplicabilem de fontibus ex quibus Ba-

1) Babrii fabularum choliambicarum libri tres — collegit Franc. Xav. Berger. Monachii MDCCCXVI. — 2) Jen. A. L. Z. 1816, n. 172. sqq. — 3) Vermischte Schriften p. 100. sqq.

brius hauserit disputationem, Demetrii Phalerei libro nos deficiente, hoc tempore subire nolo. Ceterum ut ne disputandum esset de Phaedri fabularum indole, otium nobis fecerunt, quae ab viris doctis exposita sunt. ¹⁾ Nam etsi fabulatori quid concessum sit, quid denegatum, aequo iudicio in hac quaestione libeat expendere: saepe numero tamen, quoties sine duce processit, Romanum lapsum esse deprehendimus. Fl. tamen Avianus ²⁾ ipse se nihil invenisse, sed inventa metris tantum illigasse, memoriae prodidit.

Quod secundo posuimus loco, Babrium dictionis proprietate inter reliquos eiusdem operis auctores excelluisse, ipsis eius reliquiis probatur, idque, si totam eius collectionem aetas tulisset, magis elucesceret. Nam et nitor quidam in eius dictione inest et laevitas verborum, et compositio probabilis ubivis perspicua; accedit singularis etiam virtus, purum et aequabile sermonis flumen, quo praeter omnem verborum fucum apologos enarravit. Tenuitatem porro beatissimam, qua nihil aptius huic eloquendi generi, apud hunc unum perfectam inveneris, quae cum sit immunis ab exilitatis culpa iucundissimo quoque candore commendatur. Nunquam enim (in quo summa poetae laus cernitur) eo peccavit, ut certa metrorum necessitate abreptus, a recta via ad eloquendi deverticula confugeret. Quas quidem nativas dictionis venter nec Phaedrus exegit, neque Avianus, cuius opus ceteroqui non spreverim, exequi potuit. Dictionem enim Phaedri quis est tam indoctus ut ad Babrii elegantiam et aptam concinnitatem equiparet? Aviano ³⁾ vero de se ipso praedicanti: (fabellas) rudi Latinitate compositas elegis sum explicare conatus, equidem non refragor.

Novissimo denique loco iudicium Babrii laudandum est, qui prudenter metrum suum elegerit. Etenim in apo-

1) Praeter alios vide: Jacobs ästhetische Bemerkungen über die Fabeln des Phaedrus apud Schwab, Vol. I. p. 241. sqq. — 2) „De his (fabulis Aesopiis) ergo ad quadraginta et duas in unum redactas fabulas edidi.“ Praef. p. 9. sqq. Canneg. — 3) Praef. p. 10. Canneg. —

ni annotationes quasdam et coniecturas vix probi quicquam a me inventum esse confitear. Sed longe importunissimas Babrio manus admovit Franc. Xav. Bergerus, ¹⁾ cuius de editione tacendum mihi potius quam acerbius disserendum existimavi. Hic enim vir non solum metrorum scientia plane fuit destitutus, verum omnis etiam in Graeca lingua eruditionis ita expertem se esse ostendit, ut Censori ²⁾ adeo, licet haud multum ipso doctiori, satis largam insignis asperaeque reprehensionis copiam praeberit. Quosdam Babrio versus ab Anglo nescio quo in Museo Cantabrigiensi restitutos esse Gaisfordi in Suidam annotationes et Bergerianae editionis Censor docuerunt: neque enim aut hic liber praesto fuit aut Ephemerides Vindobonenses, in quibus item de Babrio expositum esse intellexi. Tandem, ne quem omittam, perpauca Babrii choliambos Aug. Matthiae ³⁾ nostris temporibus emendare conatus est.

Hactenus de Babrii editoribus; de ipso poeta pauca addere in animo est, antequam ad accuratiorem de eius nomine et tempore expositionem progrediamur. Scriptoris boni si primariam ducimus virtutem, ut operi, cui se parem credidit, sufficiat, equidem huius laudis plenum cumulum in Nostrum conferendum arbitror: adeo in hac parte omnibus in eodem genere aemulis est praeferendus. Etenim nec Phaedrus, qui senario illigavit fabellas Aesopias, nec Fl. Avianus, qui elegorum vinculis astrinxit apologos, sive electarum fabularum acumine sive dictionis proprietate sive metri calliditate Nostrum assecuti sunt. Quod de electionis acumine proposui iudicium facile vel primo obtutu lectores docti perspiciunt. Verum fortasse iusto cautius electionis acumen memoravi, cum inventionis acumen laudare possem. Paucis tamen contentus, quae probari possunt, inexplicabilem de fontibus ex quibus Ba-

1) Babrii fabularum choliambicarum libri tres — collegit Franc. Xav. Berger. Monachii MDCCCXVI. — 2) Jen. A. L. Z. 1816, n. 172. sqq. — 3) Vermischte Schriften p. 100. sqq.

brius hauserit disputationem, Demetrii Phalerei libro nos deficiente, hoc tempore subire nolo. Ceterum ut ne disputandum esset de Phaedri fabularum indole, otium nobis fecerunt, quae ab viris doctis exposita sunt. ¹⁾ Nam etsi fabulatore quid concessum sit, quid denegatum, aequo iudicio in hac quaestione libeat expendere: saepe numero tamen, quoties sine duce processit, Romanum lapsum esse deprehendimus. Fl. tamen Avianus ²⁾ ipse se nihil invenisse, sed inventa metris tantum illigasse, memoriae prodidit.

Quod secundo posuimus loco, Babrium dictionis proprietate inter reliquos eiusdem operis auctores excelluisse, ipsis eius reliquiis probatur, idque, si totam eius collectionem aetas tulisset, magis elucesceret. Nam et nitor quidam in eius dictione inest et laevis verborum, et compositio probabilis ubivis perspicua; accedit singularis etiam virtus, purum et aequabile sermonis flumen, quo praeter omnem verborum fucum apologos enarravit. Tenuitatem porro beatissimam, qua nihil aptius huic eloquendi generi, apud hunc unum perfectam inveneris, quae cum sit immunis ab exilitatis culpa iucundissimo quoque candore commendatur. Nunquam enim (in quo summa poetae laus cernitur) eo peccavit, ut certa metrorum necessitate abreptus, a recta via ad eloquendi deverticula confugeret. Quas quidem nativas dictionis venter nec Phaedrus exegit, neque Avianus, cuius opus ceteroqui non spreverim, exequi potuit. Dictionem enim Phaedri quis est tam indoctus ut ad Babrii elegantiam et aptam concinnitatem equiparet? Aviano ³⁾ vero de se ipso praedicanti: (fabellas) rudi Latinitate compositas elegis sum explicare conatus, equidem non refragor.

Novissimo denique loco iudicium Babrii laudandum est, qui prudenter metrum suum elegerit. Etenim in apo-

1) Praeter alios vide: Jacobs ästhetische Bemerkungen über die Fabeln des Phaedrus apud Schwab, Vol. I. p. 241. sqq. — 2) „De his (fabulis Aesopiis) ergo ad quadraginta et duas in unum redactas fabulas edidi.“ Praef. p. 9. sqq. Canneg. — 3) Praef. p. 10. Canneg. —

logis tractandis versu usus est trimetro claudō, qui et choliambus et scazon et Hipponactius dictus est claudus: quo nullus versus interiore cognatione cum fabularum numero sonoque continetur. ¹⁾ Nam illa sub versus finem quasi fractura et elumbis exultatio, cum versus initium serii nescio quid promittere videatur, gratum quiddam habet et periucundum, ita ut attentio ab exordio suspensa callido artificio eludatur. Atque hoc etiam nomine quantum inferiores sint fabulae Romanorum iambicae et Anonymorum dactylicae vel elegis compositae, quarum fragmenta Suidas servavit, facile perspicitur.

Sed haec de virtutibus Babrianae poesis universe.

1) Pauca de scazontis indole disputarunt Herder. Oper. Tom. XX. p. 65. nov. ed. ubi pro choriambus oportet choliambus legatur, et Welcker. in Hippon. p. 19. sqq.

CAPUT I.

*De nomine Babrii iudicium. Narratio Suidae
de Babrio illustratur.*

Hic igitur apologorum auctor ¹⁾ Babrius an Babrias sit nominandus, a doctis viris multum est dubitatum, neque eam quaestionem ne nostris quidem temporibus ad finem esse perductam libri demonstrant, in quibus variis opportunitatibus ²⁾ poetae mentio fit. Quae quidem in nomine scribendo discrepantia eo minus mirabilis accidit, quod iam is qui post Avianum primus mythographum nomine commemoravit, incertus Babriam inter et Babrium haesitavit; nam auctor articuli *Βαβρίας ἢ Βάβριος* apud Suidam, cuius in lexico nomen poetae nostri saepissime invenitur, haec tradidit:

1) De rebus Babrii disseruerunt. Io. Alb. Fabricius *Bibl. Gr.* Tom. I. p. 628. ed. Harles. Ricard. Bentleius *dissert. de fab. Aesopi c. V—VIII.* Adamant. Coraes *Praef. Συραγωγ. μύθ. Αἰώων.* p. η' — κ'. Pauca dedit Prooemio edit. suae Schneiders Saxo. Non magni sunt pretii, quae Bergerus in *Praef.* p. IX. sq. exposuit. Laudabilis autem est Fr. Iacobsii doctrina in Erschii et Gruberi *Encyclopaedia.*

2) Babrias dicitur Lobeckio *Parerg.* in *Phryn.* p. 499. et Passovio *lex. Graec. s. v. βαβριος.* Ante quos eadem nominis forma usi sunt Georg. Matth. Koenigius in *Biblioth. vet. et nov.* p. 17. Altorf. 1678. Neveletus in *Praef.* p. 5. in *annott.* pp. 624. 631. 642. 652. Brunckius in *Anall.* Tom. III. p. 311. Bandinius in *Catalogo Codd. MSSorum Biblioth. Mediceae Laurentianae* Tom. I. pp. 29. 253. (nam formam Babrias Bandinio tribuo, in Codice certe extat *Βαβρίων*, ut in eiusmodi collectionibus auctores laudari soliti sunt.) Harlesius in *Fabr. Bibl.* Tom. I. p. 654. Nam quod apud Coraen p. 274. *annott.* 3. *Βαβρίας* invenitur, negligentia magis quam consilio factum arbitror. Contra Babrius tum ab omnibus editoribus est nominatus, tum ab nonnullis, qui subinde eius mentionem iniecerunt: Ioanni ab Aretino *Beyträge z. Gesch. u. Litt.* Tom. IX. pp. 1243. 1246. Welckero in *Hippon. fragm.* p. 20. Blomfieldo in *Aesch. Agam.* 1113. Hermannno in *Elem. Doct. Metr.* p. 145. Bernhardyo in *Synt. Graec.* pp. 166. 254. in *Grundr. d. Roem. Litt.* p. 252. *annott.* 479. Gaisfordo in *Suidam.*

Βαβρίας ἢ Βάβριος· μύθους ἤτοι μυθιάμβους εἰσὶ γὰρ διὰ χωλιάμβων ἐν βιβλίοις ἰ. Οὗτος ἐκ τῶν Λίσωπειων μύθων μετέβαλεν ἀπὸ τῆς αὐτῶν λογοποιίας εἰς ἔμμετρα, ἤγουν τοὺς χωλιάμβους.

Eadem ferme apud eundem Suidam recurrunt s. v. *Χορίαμβος*. Quem tamen in locum narratio Suidae superior a lectore male sedulo, quem fugit tam metri quam rerum notitia, translata est, id quod Codex Oxoniensis comprobat, qui additamentum istud posteriore loco non agnoscat. Iam ad singula praevertimur.

Βαβρίας ἢ Βάβριος. Huius generis *διτογραφίαι* in nominibus scribendis cum apud alios tum apud Suidam saepius inveniuntur ¹⁾. Nam ut exemplis Suidae quibusdam utar: *Ἀπολλώνιος Ἀρχεβούλου ἢ Ἀρχεβίου*, quarum neutra forma probatur; Villoisonus enim Prolegg. in *Apoll. lex. Hom. p. II. sqq. Ἀρχιβίου* scribendum docet, non refragante eodem Suida s. v. *Ἀπίων μαθητῆς Ἀπολλωνίου τοῦ Ἀρχιβίου*: cui loco adde quae extant s. v. *Μετὰ ὁ τοῦ Ἀρχιβίου Ἀπολλώνιος πέντε δηλοῦν φησιν*. Eadem ratione codices s. v. *Ἀνασχοῦσα* fluctuant *Μάγνης* inter et *Μάγνος*, quorum hoc novissimus Suidae editor recepit, auctoribus Parisino A. Oxoniensi et Zonara p. 205. Mox Suidas *Φιλίσκος ἢ Φίλιστος* exhibet, qui ubi de historici illius scriptis exponit, unice scripturam *Φίλιστος* consignavit. Similis extat nominum coniunctio s. v. *Σιτάλκος ὁ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς καὶ Σιτάλκης*; sed pro novissima voce Codex Leidensis, cuius collationem ab Iacobo Gronovio confectam apud Bernhardyū inspiciere mihi licuit, praebet *Σιτάλκη ὄνομα πόλεως*, post vocem *Σιτηρέσιον* interpositis *Σιτάλκος ὁ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς*.

Haec in nominibus propriis afferendis discrepantia triplicem ad originem est revocanda; primum enim huiusmodi vitia profecta videmus a sola librariorum incuria, deinde ab variis linguae Graecae dialectis, postremo multum valuit posteriorum aetatum consuetudo, cui hanc

1) Huc eorum nonnulla quae Lobeckius *Aglaoph. Tom. II. p. 996.* disseruit possunt transferri.

ipsam dubitationem de Babrii nomine acceptam referimus. Cum enim flos sermonis Graeci inclinasset, formae nominum priorum coeptae sunt transformari, velut quod nomina quaedam tam in $\sigma\varsigma$ quam in $\alpha\varsigma$ terminabantur. Documento sit Ananii nomen. Tzetzes quem Ananium debuit dicere, Ananiam nominavit: vide Schol. in Lycoph. p. 254. Muell. *Ἀριπρεπείς δὲ ἰαμβογράφοι τρεῖς Ἀνανίας, Ἀρχίλοχος, Ἴππῶναξ.* Item Schol. in Aristoph. Ran. 673. *ἐπιφέρει δὲ ὁ Ἀνανίας αὐτῷ.* Constanter autem Athenaeus *Ἀνάνιος*, vid. III, p. 78. F. *καὶ Ἀνάνιος ὁ ἰαμβοποιὸς ἔφη.* Accedit locupletissimus testis Epicharmus in *Ἦβας γάμφ* apud eundem VII, p. 282. B. (coll. VII, p. 328. A.)

Καὶ σκιφίας χρομῖος θ', ὅς ἐν τῷ ἤρῳ κατὸν Ἀνάνιον Ἰχθύων πάντων ἄριστος, ἀνθίας δὲ χεῖματι.

Accedit Athen. IX, p. 370. B. Ceterum Scholiastae in Aristoph. errorem in transcurso reprehendendum censeo, qui Ananium cum Hipponacte permutatum a Comico tradat: *ὡς ἀλγήσας καὶ συγκεχυμένος οὐκ οἶδε τί λέγει ἐπεὶ οὐχ Ἴππῶνακτος, ἀλλ' Ἀνανίου.* Quae nugae interpretibus nonnullis imposuerunt: in Aristophanem quidem quod in posteriores cadere non arbitror; nam sequente aevo horum iambographorum fragmenta vix discriminari, potuisse ex Athenaeo intelligitur XIV, p. 625. C. *οὗτός ἐστι Πύθερμος, οὗ μνημονεύει Ἀνάνιος ἢ Ἴππῶναξ ἐν τοῖς ἰάμβοις οὕτως.* Adde quem supra ex Athenaeo laudavi locum III, 78. F. coll. Stobaeo T. §97, 12. Itaque somniorum in loco sunt ponenda quae Genellius disputavit ¹⁾. Videat tamen Welckerus in Hippon. p. 109. quo iure ex Hephaestionis loco p. 30. Gaisf. *ἄλλοι δὲ Ἀνανίου εὐρημά φασιν εἶναι formam Ἀνάνιος* eruerit.

Quod igitur apud Suidam extat *Βαβρίας*, id hac ipsa

1) Das Theat. z. Athen. p. 291. „Ein Scholiast schreibt denselben (Aristophanis versum) einem Tragiker Ananias zu, der Skeniker selbst dem Hipponax;“ et annot. 42. „Gehörte aber jener Vers wirklich dem Ananias, so dürfte man beim Komiker noch die Nebenabsicht vermuthen, einen von beiden des Plagiats zu beschuldigen.“

commoti observatione ad lectorem aevi ceterioris referendum arbitramur. Accedit altera paulo firmior demonstratio. Quoties enim Suidas in memoriam poetae nostri redit, edito scriptoris nomine, Βάβριος non Βαβρίας nominatur. Locos hos subieci: Ἀμᾶν, Ἄνωθεν, Ἄσθμα, Ἀχιΐνη, Γέφυρος, Δάπτω, Ἐκάστοτε, Ἐκθορον, Ἐταιρεία (de quo loco infra exponemus), Εὐλαί, Ἴων, Ἴρα, Καμειραία ἰσχάς, Κνηκίας, Κωλώτης, Κομηῆται, Κωτίλλω, Κρίμμον, Νεβρείην καρδίαν, Νεβρός, Νέμεσις, Ὀνεία, Παλαμναῖος, Πανθοίγηρ, Πέταυρα, Πίδηκος, Πρίων, Πυρρίχαις, Σωράκους, Σπήλυξ, Στελεόν, Ταναγραῖοι ἀλεκτορίσκοι, Τιτυβίζετε, Τριγγός, Φωλάδι, Φριξότριχα.

Eadem vero nominis forma utitur Etymolog. M. p. 625, 53. s. v. Ὀμφαξ· τὸ ὄξεινόν. Βάβριος

Ὀμφαξ ὃ μὴ πέπειρος βότρως, ὡς ὤμην.

Fragmentum, ut id in transcurso moneam, ex notissima de vulpe et uvis fabula est desumptum, cuius tres versus, quamquam silet auctoris nomen, Suidas servavit hosce s. v. Αἰώρα·

Ὡς δ' οὐκ ἀφικνεῖτ', ἀλλ' ἔκαμνε πηδῶσα,
οὐδὲν κρεμαστῆς σχοῦσα πλεῖον αἰώρας,
παρῆλθεν οὕτω βουκολοῦσα τὴν λύπην.

Horum versuum immemor fuit Sylburgius, qui fragmentum ab Etymologico servatum cum Gabriae tetrastichis contulit:

Κερδᾶ βότρων βλέπουσα μακρᾶς ἀμπέλου,
πρὸς ὕψος ἤρτο, καὶ καμοῦσα πολλάκις
ἐλεῖν ἀπεῖπε. πρὸς δ' ἑαυτὴν ταῦτ' ἔφη
μὴ κάμνε· ῥᾶγες ὀμφακίζουσιν μάλα.

Praeterea apud eundem lexicographum id nomen extat p. 662, 27. s. v. Πεπρωμένον. — Βάβριος.

Ἄ σοι πέπρωται, ταῦτα τλήθει γενναίως,
καὶ μὴ σοφίζου τὸ χρεῶν γὰρ οὐ φεύξῃ.

Quorum in novissimo versu τὸ χρεῶν pro τῶν χρεῶν cum Sylburgio dedimus. Pertinet autem fragmentum ad fab. CLXXXVII. Fur. cuius duos choliambos item Suidas excitavit s. v. Βουκολίας·

“Ὅπως ἔχη τι βουκόλημα τῆς λύπης
ἐνέθηκε τοίχοις ποικίλας γραφᾶς ζῶων.

Verum denique fabulatoris nomen latet in perversa apud Zonaram scriptura s. v. *Ἡα*, ubi MSSti excepto Codice K. qui glossae maximam partem omisit, *Βάμβριος* exhibent. ¹⁾

His igitur lexicographorum auctoritatibus confisi Babrius nomen poetae nostro vindicavimus, nec quicquam Tzetis tribuimus, qui eodem errore quo ex *Ἀνάσιος* factum *Ἀνασίας*, Babriam dederunt pro Babrio. Quod si minus perspicitur e Chiliad. XIII, 493.

*Τοῖς μύθοις τοῖς Αἰσώπου τε καὶ στίχοις τοῦ Βαβρίου,
λέων καθεύδων πλάττεται —*
et XIII, 263.

Ἀκουσον καὶ Βαβρίου δὲ τινῶν χαλῶν ἰάμβων:
et Georgidae Gnomologio apud Boisson. Anecd. Vol. I, pp. 9. 17. 31. 43. 48. 58. 67. 90. (quibus in locis omnino *Βαβρίου* extat): certe id elucescit e Chiliad. XIII, 257.

Οἱ παλαιοὶ ἀγύρται γάρ, ὥσπερ Βαβρίας γράφει.

Nam quod in margine Codicis Monacensis *Γαβρίας* extat, hanc scripturae discrepantiam ab horum auctorum confusione vulgari profectam esse certissimum est. Alter eiusdem Tzetzae locus est in Chiliad. VIII, 514. sqq.

*Ταῦτα μὲν οὕτως ἔχουσιν. ὁ κολοῖός δ' ὑπάρχει
καθ' Ὅμηρον καὶ Ἄρατον, Βαβρίαν καὶ τοὺς ἄλλους,
ἢ μικροτέρα κορωνίς ἢ παρ' ὀπαῖς ὀρόφων.*

In eodem MS. per notissimum errorem iterum *Γαβρίας* pro Babrio irrepsit; quod cum eadem qua supra iniuria factum sit, Cannegieteri suspicionem, qui hoc loco *Gabrae* fieri mentionem putat, praetermittimus ²⁾. Diversa est enim *Gabrianae* fabulae species, vid. Cor. p. 118.

1) „Dabrius (scribae errore) in Cod. Reg. Paris. dicitur in collectione quadam s. Melissa ex variis auctoribus in Philippi Labbei Nova bibliotheca supp. VII. p. 279. nr. 633.“ Harles. in Fabric. Biblioth. Tom. I. p. 652. — 2) Annot. in Avian. Praef. p. 8.: Ceterum et omnia fere incerta feruntur de his fabulatoribus, quibus et *Gabriam* adiungunt, cuius et Tzetzes meminit VIII, 515.

Verum etiam alia nobis adminicula suppetunt, quibus veram nominis formam comprobemus. Poetae enim nostri meminit Avianus in Praef. p. 5. sqq. Canneg.: Huius ergo materiae ducem nobis Aesopum noveris, qui responso Delphici Apollinis monitus ridicula orsus est, ut legenda firmaret. Verum has pro exemplo fabulas et Socrates divinis operibus indidit et poemati suo Flaccus aptavit; quod in se, sub iocorum communium specie, vitae argumenta contineant: quas Graecis iambris Babrius repetens in duo volumina coartavit. Ubi quod Cannegieterus edidit, Babrius, non Babrias Neveleto eiusque sequacibus probatum, recte is scripturam codicum restituit omnium: nisi quod liber qui Benedictinorum fuit et Mediceus Brachius nostris aptius quam adversariorum partibus habent.

Recentiorum idem qui inter veteres obtinuit in nomine scribendo fuit dissensus. Sed maior cum doctorum virorum sit numerus, qui Babrium nominarint, eos commemorare libet, qui in nominis causas inquisierint. Quorum potissimum Herderi ¹⁾ sententia est conspicua, qui Babrii vocem ab usu Graecorum abiudicavit. Hoc quidem loco nos habet assentientes, qui post intentissimas curas nulla eius apud Graecos vestigia reppererimus. Verum fugit Herderum, qui nominis istius rationem paene inauditam duxit, inter Romanos id certe increbuisse, quorum sunt C. Babrius Rufus ²⁾, Babria Prima ²⁾

1) Opp. Tom. XX. p. 65. ann.: Ich glaube übrigens nicht, daß dieser schöne Versificator Babrius geheissen habe, welches kein griechischer Name ist. Ceterum animi causa subiicimus notationem Bergerianam: „Derivatur porro haec vox a Βάβρις, quod Hesychio teste idem est αὐτῆς“ Praef. p. XII. — 2) Cannegietero auctore (cf. Annot. in Aviani Praef. p. 8.) has allegamus inscriptiones e Gruteri Corp. p. DCLXXII. n. 9.

C. BABRI. RUF
 VIX. ANN.
 X X
 BABRIA. PRIMA
 B. M. F.

P. Babrius. 1) Ille igitur Babrio reiecto Valerium 2) hunc poetam nominatum fuisse suspicatus est, cui suspi-

In altera quam ex eodem Gruteri libro descripsit inscriptione Cannegieterus sive est deceptus sive Scaligeri emendationem secutus. Haec enim est inscriptio apud Gruter. p. CLXVII. n. 8.

POST. MIMESIUS. C. F. T. MIMESIUS. SERT. F. NER. CAPIDAS. C. F. RUE. NER. BARBIUS. C. F. C. CAPIDAS. T. F. C. N. V. VOLSIENUS. T. F. MARONES. MURUM. AB. FORNICE. AD. CIRCUM. ET. FORNICEM. CISTERNAMQUE. D. S. S. FACIUNDUM. COIRAVERE.

Quod igitur apud Cannegieterum legitur BABRIUS sola Scaligeri nititur coniectura in Ind. nom., ubi Ner. Babrius C. F. extat, cf. Grut. p. CCCXXII. in Variorum Corrigend. et Addend.

1) Nomen nvenitur apud Fabrettum Inscript. c. 9. n. 298. SER. SUET. SCR. L. BAL

P. BABRIUS. L. L.
M. SEXTI. N. M. L.
N. SEXTI. N. M. L.
L. HORDIONI. L. L. LAB
C. LUCRETIUS. C. L. APUL
A. GARGONIUS. Q. L.

HEISCE MAGISTREIS CERERUS MURM
ET PLUTEUM LONG. P. LXXX. ALT. P. XXI
FACIUND. COIRAVERE EIDEMQUE LOID. FEC.
C. ATILIO. Q. SERVILIO. COS.

Inque eodem lapide:

. . BABRIUS. L. L.
P. SERVILIUS. M. L.
CN. OCTAVI. N. VES.
M. OCRATI. M. PIST
P. STATIUS. P. M. L
M. MAI. M. L. NIC.

2) Herderus l. 1. „Wahrscheinlich ist sein Name Valerius gewesen, und die Fabeln haben *Balerglou* λόγοι oder *μῦθοι* geheissen. In einem Manuscript das Tyrwhitt anführt (p. 68. edit. Harles.) steht auch dieser Name, und es ist Schade, daß man eben dasselbst den wahrscheinlich lateinischen Vornamen dieses Valerius zu enträthseln nicht für werth gehalten hat. Gewiß brächte uns diese Spur um einen großen Schritt näher, wer dieser sein sollende Babrius gewesen?“

cioni firmandae hanc Codicis Harleiani significationem attulit:

— — * * * * * *Βαβρίου*

Βαλερίου χωριαμβικοί στίχοι ἐκ τῶν Αἰσώπου μύθων. ¹⁾ Coniecturae tamen non tantum tribuimus, ut Suidae, Etymologici Magni, Zonarae, Aviani auctoritates postponamus. Miramur vero Herderum praetervidisse quod in oculos incurrit, nomen lacuna haustum ad *Βαβρίου*, non ad *Βαλερίου* referendum fuisse. Herdero sane cautius se expediit Tyrwhittus, qui *Βαβρίου* nihil nisi alterius nominis quod subiicitur emendationem esse dubitanter coniecit. ²⁾ Horum igitur, ut libere confitear, nihil mihi satisfecit, nec magis animum explevit suspicio, in quam Bergerus ³⁾ hoc ipso commotus loco incidit, cum Nostro Caii sive Lucii Babrii Valerii nomen integrum assereret. Superest ut in voce *Βάβριος* subsistam, quam poetae satis vindicasse mihi videor.

Progredimur ad eum Suidae locum, quo Babrii poemata traduntur. Is igitur Suida teste *μύθους ἤτοι μυθιάμβους* scripsit, sive (ut apud Suidam est v. *Χοριαμβος*) *μύθους ἤτοι μυθικά*. Et *Μυθικά* quidem Babrii fabularum collectio appellatur apud Suidam his glossis: v. *Εὐλαί ὡς φησι Βάβριος ἐν Μυθικοῖς*. v. *Καρχαρόδους ἐν Μυθικοῖς*. v. *Κνηκίας Βάβριος ἐν τοῖς Μυθι-*

1) Cf. Tyrwh. p. CCH. — 2) Tyrwh. p. CCH. „In MSto nomini *Βαβρίου*, quod in prima linea clare legitur, vocula, ut videtur, Latina, sed characteribus ex festinatione scribentis tam perverse formatis, ut de vera eorum potestate aliquid certi statuere difficillimum sit, nisi forte plura eiusdem manus scripta inspicendi facultas detur. — Coniicere licet nomen illud *Βαβρίου* esse emendationem alterius, quod infra scribitur, *Βαλερίου*.“ — 3) Bergerus Praef. p. XII. „*Βαλερίου* nomen, quod Herdero — placet, extat quidem in Cod. Harleiano, cui fabulam de spe in fundo cadi relicta, debemus; in superiori tamen linea *Βαβρίου* legitur, voxque illa praecedens, quam Musgravius enodare nequibat latinamque censebat, verisimillime signum emendationis *γραπτεόν* aut *γράφε* characteribus paulo intricatioribus erat, nisi velis fortasse Caium aut Lucium Babrium Valerium exsculpere, quem tamen Iulianus Imperator, Avianus, Suidas reliquique veterum penitus ignorant.“

κοῖς. v. Νέμσεις· Βάβριός φησιν ἐν τοῖς Μυθικοῖς. Inde Babrius ipse dictus est μυθογράφος apud Suidam s. v. Στελεόν· Βάβριός φησιν ὁ μυθογράφος. Tot igitur Suidae loci satis arguunt, quid de Herderi sententia, opus illud inscriptum fuisse Βαλερίου λόγοι sive μῦθοι, statuendum sit. Nusquam certe Babrii λόγοι excitantur. Deinde quod auctor superioris articuli Βαβρίας ἢ Βάβριος poetae apologos μυθιάμβους nominavit, praeter hunc locum semel tantum repperi. Est is Tzetzae Chiliad. XIII, 257. sq.

Οἱ παλαιοὶ ἀγύονται γάρ, ὥσπερ Βαβρίας γράφει
ἐν μυθιάμβοις τοῖς χωλοῖς, οὐ τοῖς ἰάμβοις λέγω.

Ad eandem rationem μιμίαμβος vocabulum compositum est, cuius generis inter Romanos Cn. Matius auctor extitit, qui choliambico metro usus est. Testis Terentianus Maurus v. 2416. sqq.

*Hoc mimiambos Matius dedit metro;
nam vatem eundem est, Attico thymo tinctum,
pari lepore consecutus et metro.*

Quorum in primo versu neque Venetae, Phoenicis, Micylli scriptura mimiambos neque Aldi mimiambus ferri potest. Eodem in versu Brissaei coniecturam Gaisfordo in Hephaest. p. 257. probatam, metro pro metron, quod Santenius cum Veneta et Aldo dedit, in verborum recepti contextum. Quod si quis dubitet hoc Terentiani loco quo mimiambi pertineant, nihil illi nisi mimi iambico metro conscripti fuisse videntur. Iambici enim metri finibus saepissime choliambos comprehendi infra exponemus. Quod tamen Meinekius ¹⁾ Gellium ²⁾

1) Meineke: Kerkidas, der Dichter und Gesetzgeber von Megalopolis in Abhandlungen der königlichen Akademie der Wissenschaften zu Berlin A. 1852. p. 94. „Denn welche Gattung von Versen oder Gedichten bezeichnete man mit dem Namen μιμίαμβοι? Auf keine Weise in Iamben geschriebene Mimen, wie mehrentheils irriger Weise angenommen wird, sondern vielmehr Choliamben oder in Choliamben geschriebene Gedichte.“ — 2) Gell. XX, 9: Delectari mulcerique aures suas dicebat Antonius Iulianus figmentis verborum novis! Cn. Matii, hominis eruditi; qualia haec quoque essent, quae scripta ab eo in mimiambis memorabat.

et Plinium ¹⁾ laudavit probaturos, non mimos iambico metro conscriptos fuisse, sed universe choliambos sive carmina choliambico metro astricta, Gaisfordo quidem praeunte ²⁾, sententiam illorum locorutā admodum ambiguanā esse arbitror.

Altera est quaestio, mimiamborumne scriptor Cercidas sit habendus necne. Extat quidem huius poetae fragmentum metro choliambico conscriptum apud Athen. XII, p. 554. D. *Αὐται οὖν ὑπὸ τῶν πολιτῶν καλλιπυγοῖ ἐκαλοῦντό, ὡς καὶ ὁ Μεγαλοπολίτης Κερκιδᾶς ἐν τοῖς ἰάμβοις ἱστορεῖ λέγων*

Ἦν καλλιπύγων ζεῦγος ἐν Συρακούσαις :

sive quod Meinekius malebat *Συρακόσσαις*. Quod cum parum evincat, Cercidam inter mimorum auctores esse referendum, alium locum exigamus, quo Cercidas *μιμιάμβων ποιητῆς* perhibeatur. Stephanus enim Byzantius v. *Μεγάλη πόλις*: *ἀφ' ἧς Κερκιδᾶς ἄριστος νομοθέτης καὶ μιμιάμβων ποιητῆς*. Cui scripturae cave confidas, quippe fluxit *μιμιάμβων* a Xylandri coniectura, Berkelio aliisque probata, qui editionum Aldinae Iuntinaeque lectionem mendosam *μηλιάμβων* temere diiudicarunt. Vratislaviensis enim quod apud Dindorfium Praef. p. CXXVI. *μηλιάμβων* praebet, id sponte nos deduxit ad *μελιάμβων*, Meinekio suffragante, nec magni facimus, quod Gaisfordus post Grotium e Codice Parisino apud Stobaeum T. 58, 10. *μιμιάμβος* exhibuit. Itaque cum Cercidas et Photio Bibl. p. 533, 6. *μελοποιός* sit appellatus: *καὶ ἡ μάγισ δὲ ἀντὶ τῆς τραπέζης Αἰγύπτιον δόξει καὶ παντελῶς ἐκθεσμον*. *Ἐπίχαρμος δὲ ὁ Λωριεύς καὶ Κερκιδᾶς ὁ μελοποιός ἐπὶ τῆς αὐτῆς διανοίας ἐχρήσαντο τῇ λέξει καὶ μὴν καὶ ὁ Ἀττικὸς Σοφοκλῆς*, et lyrico generi quam mimico sit propior Cercidae a Diogene Laert. VI, 76. locus servatus: *οἱ δὲ (φασὶ τελευτῆσαι αὐτὸν) τὸ πνεῦμα συγκρατήσαντα*

1) Plin. Epist. VI, 21. de Verginio Romano: scripsit mimiambos tenuiter, argute, venuste, atque in hoc genere eloquentissime. — 2) Gaisfordus in Hephaest. p. 257. „Hi choliambi sive scazontes, ab aliis nominantur mimiambi.“

ὧν ἐστὶ καὶ Κερκιδᾶς ὁ Μεγαλοπολίτης ἢ Κρής λέγων ἐν τοῖς
μελιάμβοις οὕτως·

Οὐ μὲν ὁ πάρος γ' ἔα Σινωπεὺς
τῆνος ὁ βακτροφόρας, διπλοείματος, αἰθεροβόσκας.
ἀλλ' ἀνέβα χεῖλος ποτ' ὀδόντας ἐρείσας
καὶ τὸ πνεῦμα συνδακῶν·
ἦν γὰρ ἀλαθέως

Διογένης Ζανὸς γόνος οὐράνιος τε κύνων·

μελιάμβων potius quam μιμιάμβων ποιητῆς ille vocandus fuerit. Μελιάμβοι vero, me iudice, carmina sunt generis lyrici, metro maximam certe partem conscripta iambico.

His in summam collectis efficitur, ut μυθίαμβοι quos Suidas dicit, nihil fuerint nisi μῦθοι i. e. apologi iambico conscripti metro; Suidae igitur verba, μύθους ἦτοι μυθιάμβους nolim equidem converti: Babrius apologorum sive scazontum est auctor; quid enim cum continuo subiiciantur εἰσὶ γὰρ διὰ χολιάμβων; sed interpretor: Babrius apologorum sive potius apologorum metro iambico illigatorum auctor est. Μυθιάμβους autem ad choliambos merito referri confirmant loci non ita multi, quibus choliambici versus aperte ab iambis secernuntur, velut Tzetz. Chil. XIII, 257. sq.

Οἱ παλαιοὶ ἀγύρται γὰρ, ὥσπερ Βαβροῖαξ γράφει
ἐν μυθιάμβοις τοῖς χολοῖς, οὐ τοῖς ἰάμβοις λέγω. 1)

Et v. 263.

Ἄκουσον καὶ Βαβρίου δέ τινων χολῶν ἰάμβων.

Etym. M. v. Ζήτριον p. 411, 41. — καὶ παρὰ Ἡροδότου (Herodem vult),

Ἄγ' αὐτὸν εἰς τὸ ζήτριον —

ἔστι δὲ χολιάμβος τὸ μέτρον. Nam sic Etymologici verba sunt rescribenda. Reliqua de hoc loco infra persequemur. Multo maior locorum est numerus, quibus choliambi nomine iamborum significantur. Sic Tzetz. in Lycoph. 219. ubi profert versum choliambicum: Καὶ ὁ Ἰππῶναξ ἐν τῷ κατὰ Βουπάλου πρώτῳ ἰάμβῳ. Idem Tze-

1) Haec choliamborum et iamborum distinctio mirum in errorem abduxit Canneg. in Avian. Praef. p. 8.

tzes a Ruhnck. in Longin. III, 2. p. 236. allatus Samii Aeschryonis choliambis conscripto fragmento hunc praefixit versum:

Ὡς καὶ ὁ γράψας τὰ ψυχρὰ ταυτὶ τῶν ἱαμβείων.

Porro apud Athen. III, 75, F. Parmenonis Byzantii versus choliambici iambi appellantur. Accedat alter locus Athenaei VII, 296, F. infeliciter a nonnullis tentatus: *Ἀισχυρίων δ' ὁ Σάμιος ἐν τινὶ τῶν ἱάμβων Ἰδνη; (Κυάνης Valck. in Herod. VIII, 8.) φησὶ τῆς Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου κατακολυμβητοῦ θυγατρὸς τὸν θαλάσσιον Γλαῦκον ἐρασθῆναι ἰδίως δὲ καὶ περὶ τῆς βοτάνης λέγει, ἣν φαγὼν ἀθάνατος ἐγένετο*

Καὶ θεῶν ἄγρωστιν εὔρες, ἣν Κρόνος κατέσπειρε.

Sic Dindorfius, parum probabiliter. Naekius ¹⁾ vero cum Boissonadum ²⁾ refutasset nescio quam bene correxit:

Καὶ θεῶν σῖτον

ἄγρωστιν εὔρες, ἣν Κρόνος κατέσπειρε.

Ubi σῖτον audacter interpolavit. Nihil mutandum, modo verba recte disponamus:

Καὶ θεῶν

ἄγρωστιν εἶρες, ἣν Κρόνος κατέσπειρε.

Item choliambi sunt, quos pro iambris laudavit Athen. XIV, 625, C.: *οὗτός ἐστι Πύθερμος οὗ μνημονεύει Ἀνάσιος ἢ Ἰππῶναξ ἐν τοῖς ἱάμβοις οὕτως, cf. Welck. in Hippon. fragm. XXV. Aeschryonis Samii in Philaenidem extat carmen choliambis conscriptum, quod sic excitavit Athenaeus VIII, 335, B.: ἐχει δὲ οὕτως τὰ ἱαμβεῖα. Sic ubi Cercidae iampos Athenaeus laudat XII, 554, D. extat versus choliambicus. Phoenicis etiam Colophonii, cuius de Nino carmen choliambis est illigatum, choliambi ἱαμβοὶ sunt appellati ab Athen. XII, 530, E. Quapropter Pausaniae quoque locum l. I, 9. p. 23.: *ὡς Φοίνικα ἱάμβων ποιητὴν Κολοφώνιον θρηνηῆσαι τὴν ἄλωσιν* de choliambis intelligendum esse arbitror. Haec igitur satis, quid de Aviani loco sit statuendum, indicant: quas (fa-*

¹⁾ In Choeril. p. 194. — ²⁾ Addend. in Athen. apud Schweigh. p. 447.

bulas) Graecis iambis Babrius repetens in duo volumina coartavit. ¹⁾

Subsequuntur Suidae verba haec, *Ἐἰσὶ γὰρ διὰ χολιάμβων ἐν βιβλίοις ἰ:* qui librorum numerus s. v. *Χορίαμβος* in MSSis non littera, sed ipso vocabulo *δέκα* est expressus. Iam *διὰ χολιάμβων* primus Küsterus restituit, vidit antea Cannegieterus; ²⁾ nam omnes ante Küsterianam editiones *διὰ χορίαμβων* exhibent. Veram tamen scripturam Codex Bibl. Reg. Paris. n. 2622. confirmavit, a quo Bruxellensis scriptura *χολιάμβων* proxime abest. *Χολιάμβων* Leidensis, *χαρίαμβων* Cod. A. Gaisfordi exhibent. Ad eandem fere rationem infra Gaisfordo teste libri fluctuant. Idem vitium recurrit in Etym. Magn. p. 442, 10. s. v. *Θάλης*: *Θάλητος*, ὡς παρὰ *Καλλιμάχῳ*. Fragm. XCVI. Bentl.

Πάλιν τὸ δῶρον ἐς Θάλητ' ἀνώλισθε.

ἔστι γὰρ χορίαμβος: τροχαῖον γὰρ ἔχει ἐν τῷ ἔκτῳ ποδί: cui loco Sylburgius ante Bentleyum subvenit. Eadem chorda oberratum est in Etym. Magn. p. 411, 43. ubi versui ex Herodis mimiambis laudato subiiciuntur haec: *ἔστι δὲ χορίαμβον τὸ μέτρον*. Ad quae Sylburgius: verius fortasse *χολιάμβον*, iambicum claudicans; *χολιάμβος*, vellem scripsisset. Sed haec nominum confusio minus mira videbitur reputantibus *χολιάμβους* adeo in *λοχιάμβους* esse transformatos apud Etym. Magn. p. 59, 49. s. v. *Ἄλες*, unde portentosam sane scripturam ὡς παρὰ *Καλλιμάχῳ* ἐν *λοχιάμβοις* idem Sylburgius sustulit. In syllabis tamen *λοχ* et *χολ* pingendis saepe a librariis peccatum esse plura docent exempla. Velut in Babrii fragmento apud Suidam s. v. *Οἴναρα*:

Δήμητρι ταύρων ὄχλον ἀγρότης θύσας

ἄλω πλατεῖαν οἴναροις ὑπεστρώκει,

verissimam Tyrwhitti coniecturam esse opinor,

1) Praef. p. 7. Satis sunt mirabilia, quae Cannegieterus hinc effecit. — 2) Annot. in Praef. Avian. p. 8. „*Χολιάμβων* legendum apud Suidam in *Βαβρίας* et *Χορίαμβος* dudum vidimus et ante nos Lud. Kusterus monuit.“

Δήμητροι ταῦρον γαλῶν ἀγρότης θύσας.

Nam quod Goupius Emend. in Suid. II, 72. excogitavit, id ab incompta Babrii elegantia est remotissimum. Quae corruptio adeo fuit inveterata, ut in Latinos etiam grammaticos irrepserit, vide vel Priscianum de metris Comicis p. 1327. Putsch.: Iste versus cum sit choriambus, in quarto loco et in quinto habuit dactylos, quum in utroque debuerit a brevi incipiens pes poni. Ubi choliambus Lindemannus et Krehlius reposuerunt; ceterum de Prisciani praecepto nunc cohibeo sententiam.

Choliambis igitur in apologis perpoliendis Babrius usus est; nam in alucinationis loco ponimus ea, quae Bergerus disputavit ¹⁾. Numquis vero sicubi fabula iam-bis composita mediam inter choliambicas locum obtineat, inde colligere ausit, hanc ipsam iambicam fabulam in vasta perturbatione apologorum et farragine positam sinceram et labis immunem esse? Haec igitur argumentatio plane friget. Sed ut interim concedamus fabulam istam iambis esse conscriptam, Babrium tamen eius auctorem esse prae-fracte negamus. Sed quod ille primum se vidisse simulavit, aliorum ut solet per silentium inventis abusus est. C. enim Schneiderus (Annot. p. 41. sqq.) fabulam hanc iambicam sic restituit:

*Λύκος πλανώμενός τις ἐν ἐρήμοις τόποις,
κλίνοντος ἤδη πρὸς δύσιν πόθ' ἡλίου,
δολιχὴν ἑαυτοῦ τὴν σκιάν ἰδὼν, ἔφη
λέοντ' ἐγὼ δέδοικα, τηλικούτος ὢν,
5 πλέθρου δ' ἔχων τὸ μῆκος; οὐ θηρῶν ἀπλῶς
πάντων δυνάστης ἀθρόων γενήσομαι;
λύκον δὲ γαυρωθέντα καρτερῶς λέων*

1) Pag. 67. „Cum haec fabula (cf. CCCLIX. Fur. Λύκος καὶ Λέων, lib. III, 30. Berg.) non ut ceterae choliambis constet, fabulae tamen choliambicae citra dubium genuinae tam praecedant quam subsequantur, in eam sententiam adducor, Babrium praeter choliambos in nonnullis fabulis quoque iambis senariis comicis, quales apud eius imitatore Phaedrum reperimus, usum fuisse.“

κατήσθιεν. τότε δ' ἐβόησε μετανοῶν
οὔσις ἡμῖν πημάτων παραιτία.

Sed quoniam ad alia properamus, paulisper haec intacta relinquimus. Porro iamborum vestigia sunt in fabula CCCLXI. Fur. *Λύκος καὶ Κύων*, ex qua Schneiderus (cf. Annot. p. 42.) hos dedit versus:

*Δήσας τίς ἐξέθρεψε τοῦτον; ὅς δ' ἔφη
κυνηγός· ἀλλὰ τοῦτο μὴ πάθοι λύκος
ἔμοι φίλος.*

Prior igitur fabula ad eam collectionem, quae puris iambis continebatur, est referenda, quamque de reliquiis prosaicis locupletatum iri auguror; de altera dubitamus, an eiusdem fuerit collectionis, cum maior eius pars inter Gabriae tetrasticha extet, initio quibusdam additamentis aucta, quae non semel in his fabulis usu veniunt. In Gabriae tamen tetrastichorum editionibus vulgatis desideratur, quam Bandinius e Codice Bibliothecae Mediceae Laurentianae ¹⁾ non sine vitiis prodidit. Opusculum infra posui:

*Κλοιῶ λύκος πάχιστον εἰσορῶν κῦνα,
δήσας ὃν ἐξέθρεψε ποιμὴν τίς ἔφη
κυνηγός· ἀλλὰ τοῦτο μὴ πάθοι λύκος·
ἔμοι φίλος λιμός γάρ ἢ κολοιοῦ κόρος.*

Ita Codex. Ut reliquae ita haec fabula omni destituta est lepore. Apertum est mendum κολοιοῦ; scribe κλοιοῦ. Neque illud ἢ ferri potest. Sed in his nolim longius morari, ne medicinam videar mortuo parasse.

Alterum nobis superest Bergeri commentum, qui hexametro etiam in fabulis componendis Babrium usur-

1) Gabriae tetrastichis illigatae fabulae extant XX. in Cod. Mediceo Plut. V, LXXXVII. p. 203. vide Bandin. Tom. I, p. 29. quae prioribus Gabriae editionibus desunt. Codex continet LXIX, quarum XLIII post alios edidit Neveletus, cuius ex editione saepius sunt repetitae. Ceterum ut illa quam exscripsi, sic et reliquae multis praeterea vitiis contaminatae succum omnem et sanguinem perdiderunt. Nullius sunt pretii quae de his fabulis Harlesius disseruit, qui nescio qua ratione „singularia hunc codicem in fabulis Babrii aut Aesopi praebere“ dixerit. Vide Fabr. Bibl. Gr. Tom. I, p. 632. sqq. ed. Harl.

passé finxit. Prius tamen C. Schneideri opinionem (Annot. p. 44.) expendendam mihi arbitror, qui fabulam CCCLXIV. Fur. Ὀδοιπόρος καὶ Ἀληθεία ex versibus senariis tribus et Hipponacteis sex compositam esse contenderit. Ab hoc autem exemplo si recesseris, nullum huius generis invenire licet. At Eupolis, inquit, istam sibi licentiam indulxit. Priscianus enim tradidit p. 1328. Putsch. Eupolis Βάπταις cum in aliis iambis eiusdem fabulae recta est observatione metrorum usus, hos tamen posuit in fine habentes spondeos:

Ἀνόσια πάσχω ταῦτα, ναὶ μὰ τὰς νύμφας.

Πολλὰ μὲν οὖν δίκαια, ναὶ μὰ τὰς κράμβας.

Grammaticos Latinos metrorum saepissime se ignaros praebuisse, quis hodie nescit? Neque vero Prisciani observationem repudio. Videtur enim Comicus iambographorum quempiam, qui multum fallor aut Ananias fuit, novissimo certe versu ludificans perstrinxisse. Ceterum aut corruptis versibus aut prava grammaticorum Latinorum doctrina nititur opinio, quae choliambos cum iambis continuatos fuisse posuit. Heliodori praeceptum apud Priscianum p. 1327. Putsch. „Heliodorus metricus ait: Ἰππῶναξ πολλὰ παρέβη τῶν ὠρισμένων ἐν τοῖς ἰάμβοις, hoc est, Hipponax multa praeteriit, i. e. praetermisit, praefinita in iambicis,“ et p. 1328. „Hipponactem etiam ostendit Heliodorus iambos et choriambos [choliambos dicit] confuse protulisse:“ huius igitur metrici praeceptum Schweighäuserum in Athen. Tom. II, p. 36. non inducere debebat, ut scazontibus iambos puros inseri pronunciaret, quod merito Hermannus Elem. Doct. Met. I. II, c. 15, p. 144. negavit, suffragante Welckero in Hippon. p. 38.

Sed ut iam eo revertamur, unde exorsi sumus: in fabula quae inscribitur Ὀδοιπόρος καὶ Ἀληθεία hanc non admittimus licentiam. Tertius enim eorum quos C. Schneiderus in medium protulit senariorum,

Ὀδοιπορῶν ἄνθρωπος εἰς ἐρημίαν

ἔστῳσαν εὖρε τὴν Ἀληθείαν μόνην

καὶ φησιν αὐτῇ διὰ τίν' αἰτίαν, γύναι;

psius nititur coniectura; codices Vaticani δι' ἣν αἰτίαν γύναι, quod ferri non potest; item primus versus et alter e scazonibus sunt depravati. Probabiliora ipsi deinceps sectabimur.

Iam ad alterum Bergeri progrediamur commentum ¹⁾ quod ante ipsum ab aliis ²⁾ excogitatum est. Fabulas igitur Babrii fuisse, quarum numeri essent hexametri, Suidae depravatus locus videbatur significasse s. v. Ἐταιρεία· ἢ συνήθης δμόνοια καὶ φιλία. Βάβριος

Θέντο μετ' ἀλλήλοισιν ἔταιρείην μὲν δοιῶ,

οὐ καθομὰ ζῶοντες· ὁ μὲν κατὰ νεῖδον ἐρήμην

ἔτρέφεθ'· ὃς δὲ δόμοισιν ἐν ἀφνειῶν τρέφετ' ἀνδρῶν.

Tametsi Gaisfordus in omnibus ut videtur codicibus Babrii nomen invenit ac fidem istorum versuum in Indicem sub Babrii inscriptione rettulit, tamen poetae nomen adscriptum esse pro certo habeo a lectoribus male sedulis, qui huiusmodi argumentum fabulas inter Babrianas legissent. Babrius enim choliambis condidit fabulam de mure rustico et urbano, cuius fragmenta extant apud Suidam s. vv. Καμισραία ἰσχάς, Κρίμνον, Σωράκους, coll. fab. ex Bodl. a Tyrwhitto p. CLXVIII. prolata.

Porro Suida teste decem libros (ἐν βιβλίους δέκα)

1) Pag. 68. „Quin etiam hexametri tres sub eius nomine a Suida allegantur in voce Ἐταιρεία, ut adeo choliambis maiorem tantum partem operis Babriani constituisse, poetaque ad alia etiam metra deflexisse videatur.“ — 2) Contra Bentleium ab hac sententia stetit Carolus Boylius in examine dissertationis Bentleianae de fab. Aesop. p. 245. cf. Fabricium Bibl. Gr. Tom. I. p. 650. „Sed et versus hexametros, laudato eodem Babria [Babrio], profert idem Suidas in Ἐταιρεία, in quo, nisi sefellit eum memoria, credibile est, etiam versus hexametros et pentametros, quos ex μύθοις vel μυθικοῖς producit in Ἀπεινή, Ἄδεν, Ἀκηθής, Ἀλή et Στυφελός, [satis negligenter haec collecta] Babrii esse, ut forte diverso carminis genere interdum usus sit Babrius in fabulis exscribendis, qui eiusdem Boylii coniectura est, licet Bentleius [de fab. Aesop. c. IV.] hanc homericam vel elegiacam metaphrasin malit tribuere Anonymo alicui, Babria [Babrio] antiquiori.“

passee finxit. Prius tamen C. Schneideri opinionem (Annott, p. 44.) expendendam mihi arbitror, qui fabulam CCCLXIV. Fur. Ὀδοιπόρος καὶ Ἀληθεία ex versibus senariis tribus et Hipponacteis sex compositam esse contenderit. Ab hoc autem exemplo si recesseris, nullum huius generis invenire licet. At Eupolis, inquit, istam sibi licentiam indulgit. Priscianus enim tradidit p. 1328. Putsch. Eupolis Βάπταις cum in aliis iambis eiusdem fabulae recta est observatione metrorum usus, hos tamen posuit in fine habentes spondeos:

Ἀνόσια πάσχω ταῦτα, ναὶ μὰ τὰς νύμφας.

Πολλὰ μὲν οὖν δίκαια, ναὶ μὰ τὰς κράμβας.

Grammaticos Latinos metrorum saepissime se ignaros praebuisse, quis hodie nescit? Neque vero Prisciani observationem repudio. Videtur enim Comicus iambographorum quempiam, qui multum fallor aut Ananius fuit, novissimo certe versu ludificans perstrinxisse. Ceterum aut corruptis versibus aut prava grammaticorum Latino-rum doctrina nititur opinio, quae choliambos cum iambis continuatos fuisse posuit. Heliodori praeceptum apud Priscianum p. 1327. Putsch. „Heliodorus metricus ait: Ἰππῶναξ πολλὰ παρέβη τῶν ὠρισμένων ἐν τοῖς ἰάμβοις, hoc est, Hipponax multa praeteriit, i. e. praetermisit, praefinita in iambicis,“ et p. 1328. „Hipponactem etiam ostendit Heliodorus iam-bos et choriambos [choliambos dicit] confuse protulisse:“ huius igitur metrici praeceptum Schweighäuserum in Athen. Tom. II, p. 36. non inducere debebat, ut scazontibus iam-bos puros inseri pronunciaret, quod merito Hermannus Elem. Doct. Met. I. II, c. 15, p. 144. negavit, suffragante Welckero in Hippon. p. 38.

Sed ut iam eo revertamur, unde exorsi sumus: in fabula quae inscribitur Ὀδοιπόρος καὶ Ἀληθεία hanc non admittimus licentiam. Tertius enim eorum quos C. Schneiderus in medium protulit senariorum,

Ὀδοιπορῶν ἄνθρωπος εἰς ἐρημίαν

ἔστῳσαν εὔρε τὴν Ἀληθείαν μόνην
καὶ φησιν αὐτῆ δια τίν αἰτίαν, γύναι;

ipsius nititur coniectura; codices Vaticani δι' ἣν αἰτίαν γύναι, quod ferri non potest; item primus versus et alter e sczazontibus sunt depravati. Probabiliora ipsi deinceps sectabimur.

Iam ad alterum Bergeri progrediamur commentum ¹⁾ quod ante ipsum ab aliis ²⁾ excogitatum est. Fabulas igitur Babrii fuisse, quarum numeri essent hexametri, Suidae depravatus locus videbatur significasse s. v. Ἐταιρεία ἢ συνήθης δμόνοια καὶ φιλία. Βάβριος

Θέντο μετ' ἀλλήλοισιν ἔταιρείην μύε δοιῶ,
οὐ καθομὰ ζῶοντες· ἃ μὲν κατὰ νειδὸν ἐρήμην
ἔτρεφεθ'· ὃς δὲ δόμοισιν ἐν ἀφνειῶν τρέφει ἀνδρῶν.

Tametsi Gaisfordus in omnibus ut videtur codicibus Babrii nomen invenit ac fidem istorum versuum in Indicem sub Babrii inscriptione rettulit, tamen poetae nomen adscriptum esse pro certo habeo a lectoribus male sedulis, qui huiusmodi argumentum fabulas inter Babrianas legissent. Babrius enim choliambis condidit fabulam de mure rustico et urbano, cuius fragmenta extant apud Suidam s. vv. Καμειραία ἰσχάς, Κρίμνον, Σωράκους, coll. fab. ex Bodl. a Tyrwhitto p. CLXVIII. prolata.

Porro Suida teste decem libros (ἐν βιβλίοις δέκα)

1) Pag. 68. „Quin etiam hexametri tres sub eius nomine a Suida allegantur in voce Ἐταιρεία, ut adeo choliambis maiorem tantum partem operis Babriani constituisse, poetaque ad alia etiam metra deflexisse videatur.“ — 2) Contra Bentleyum ab hac sententia stetit Carolus Boylius in examine dissertationis Bentleyanae de fab. Aesop. p. 245. cf. Fabricium Bibl. Gr. Tom. I. p. 650., qui et ipse: „Sed et versus hexametros, laudato eodem Babria [Babrio], profert idem Suidas in Ἐταιρεία, in quo, nisi sefellit eum memoria, credibile est, etiam versus hexametros et pentametros, quos ex μύθοις vel μυθικοῖς producit in Αἰπεινή, Ἄδην, Ἀκηδής, Ἄλη et Στυφελός, [satis negligenter haec collecta] Babrii esse, ut forte diverso carminis genere interdum usus sit Babrius in fabulis exscribendis, qui eiusdem Boylii coniectura est, licet Bentleyus [de fab. Aesop. c. IV.] hanc homericam vel elegiacam metaphrasin malit tribuere Anonymo alicui, Babria [Babrio] antiquiori.“

passee finxit. Prius tamen C. Schneideri opinionem (Annot. p. 44.) expendendam mihi arbitror, qui fabulam CCCLXIV. Fur. Ὀδοιπόρος καὶ Ἀληθεία ex versibus senariis tribus et Hipponacteis sex compositam esse contenderit. Ab hoc autem exemplo si recesseris, nullum huius generis invenire licet. At Eupolis, inquit, istam sibi licentiam indulgit. Priscianus enim tradidit p. 1328. Putsch. Eupolis Βάπταις cum in aliis iambis eiusdem fabulae recta est observatione metrorum usus, hos tamen posuit in fine habentes spondeos:

Ἀνόσια πάσχω ταῦτα, ναὶ μὰ τὰς νύμφας.

Πολλὰ μὲν οὖν δίκαια, ναὶ μὰ τὰς κράμβας.

Grammaticos Latinos metrorum saepissime se ignaros praebuisse, quis hodie nescit? Neque vero Prisciani observationem repudio. Videtur enim Comicus iambographorum quempiam, qui multum fallor aut Ananius fuit, novissimo certe versu ludificans perstrinxisse. Ceterum aut corruptis versibus aut prava grammaticorum Latinorum doctrina nititur opinio, quae choliambos cum iambis continuatos fuisse posuit. Heliodori praeceptum apud Priscianum p. 1327. Putsch. „Heliodorus metricus ait: Ἰππῶναξ πολλὰ παρέβη τῶν ὠρισμένων ἐν τοῖς ἰάμβοις, hoc est, Hipponax multa praeteriit, i. e. praetermisit, praefinita in iambicis,“ et p. 1328. „Hipponactem etiam ostendit Heliodorus iambo et choriambos [choliambos dicit] confuse protulisse:“ huius igitur metrici praeceptum Schweighäuserum in Athen. Tom. II, p. 36. non inducere debebat, ut scazontibus iambo puros inseri pronunciaret, quod merito Hermannus Elem. Doct. Met. I. II, c. 15, p. 144. negavit, suffragante Welckero in Hippon. p. 38.

Sed ut iam eo revertamur, unde exorsi sumus: in fabula quae inscribitur Ὀδοιπόρος καὶ Ἀληθεία hanc non admittimus licentiam. Tertius enim eorum quos C. Schneiderus in medium protulit senariorum,

Ὀδοιπορῶν ἄνθρωπος εἰς ἐρημίαν

ἔστῳσαν εὔρε τὴν Ἀληθείαν μόνην
καὶ φησιν αὐτῇ διὰ τίν' αἰτίαν, γύναι;

ipsius nititur coniectura; codices Vaticani δι' ἣν αἰτίαν γύναι, quod ferri non potest; item primus versus et alter e sczazontibus sunt deprávati. Probabiliora ipsi deinceps sectabimur.

Iam ad alterum Bergeri progrediamur commentum ¹⁾ quod ante ipsum ab aliis ²⁾ excogitatum est. Fabulas igitur Babrii fuisse, quarum numeri essent hexametri, Suidae depravatus locus videbatur significasse s. v. Ἐταιρεία ἢ συνήθης δμόνοια καὶ φιλία. Βάβριος:

Θέντο μετ' ἀλλήλοισιν ἑταιρείην μίε δοιῶ,
οὐ καθομὰ ζῶοντες· ὁ μὲν κατὰ νεῖδον ἐρήμην
ἔτρεφεθ'· ὃς δὲ δόμοισιν ἐν ἀφνειῶν τρέφειτ' ἀνδρῶν.

Tametsi Gaisfordus in omnibus ut videtur codicibus Babrii nomen invenit ac fidem istorum versuum in Indicem sub Babrii inscriptione rettulit, tamen poetae nomen adscriptum esse pro certo habeo a lectoribus male sedulis, qui huiusmodi argumentum fabulas inter Babrianas legissent. Babrius enim choliambis condidit fabulam de mure rustico et urbano, cuius fragmenta extant apud Suidam s. vv. Καμειραία ἰσχάς, Κρίνον, Σωράκους, coll. fab. ex Bodl. a Tyrwhitto p. CLXVIII. prolata.

Porro Suida teste decem libros (ἐν βιβλίοις δέκα)

1) Pag. 68. „Quin etiam hexametri tres sub eius nomine a Suida allegantur in voce Ἐταιρεία, ut adeo choliambis maiorem tantum partem operis Babriani constituisse, poetaque ad alia etiam metra deflexisse videatur.“ — 2) Contra Bentleyum ab hac sententia stetit Carolus Boylius in examine dissertationis Bentleyanae de fab. Aesop. p. 243. cf. Fabricium Bibl. Gr. Tom. I. p. 650., qui et ipse: „Sed et versus hexametros, laudato eodem Babria [Babrio], profert idem Suidas in Ἐταιρεία, in quo, nisi sefellit eum memoria, credibile est, etiam versus hexametros et pentametros, quos ex μύθοις vel μυθικοῖς producit in Αἰπεινή, Ἄδεν, Ἀκηδής, Διη et Στυφελός, [satis negligenter haec collecta] Babrii esse, ut forte diverso carminis genere interdum usus sit Babrius in fabulis exscribendis, qui eiusdem Boylii coniectura est, licet Bentleyus [de fab. Aesop. c. IV.] hanc home-ricam vel elegiacam metaphrasin malit tribuere Anonymo alicui, Babria [Babrio] antiquiori.“

conscripsit Babrius, cum Avianus eum in duo volumina fabulas Aesopias redegisse tradat. Hanc quidem discrepantiam quibus rationibus ad concordiam revocarem ipse non inveni, quamquam maiorem Suidae fidem habendam ratus, ut qui opibus Babrii diligenter in lexico consarcinando usus sit. Discessionem igitur a Corae feci, qui Suidae auctoritatem postposuit Aviano, Praef. p. *ιη-σqq.* *Βάβριος ὀνομαζόμενός τις ἔβαλεν εἰς μέτρα ὅλους, ἢ κὰν τοὺς περισσοτέρους μύθους τοῦ Αἰσώπου, παρακλείσας εἰς βιβλία δέκα κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σουίδα, ἢ πιθανώτερον εἰς δύο, ὡς λέγει ὁ Αἰϊανός.* Antea tamen Tyrwhittus difficultatem ita remove conatus est, ut aut Aviani volumina alio quam quo Suidae βιβλία significatu posita diceret aut in MSSis librorum numerum turbatum fuisse.¹⁾ Sed haec parum probabiliter, nisi forte quod ille priore loco posuit, ei speciem quandam libet ab aliis doctae antiquitatis exemplis conciliare, velut quod Suetonius²⁾ C. Octavium Lampadionem Naevii Punicum bellum, olim illud uno volumine comprehensum, septem in libros divisisse narrat. Ceterum in transcurso monemus, ab alio auctore μύθων decem libros conscriptos fuisse; Nicostratum dico, qui Suida teste s. v. *Νικόστρατος Μακεδῶν confecit Δεκαμύθιον.*³⁾

Aesopias igitur fabellas sermone pedestri conscriptas numeris Babrium astrinxisse, Suidae docent verba:

1) Pag. CLXI. ann. 1. „In hoc autem ab Aviano Suidas discedere videatur, cum alter Babrio duo volumina, alter decem libros tribuat; sed non constat, Avianum volumina posuisse eodem sensu, quo Suidas βιβλία; et praeterea numeri in Codd. MSSis non raro turbantur.“ Speciosa est Tyrwhitti suspicio p. CLXXIX. ann. 25. „Equidem prope est, ut credam, duo Babrii volumina ab Aviano memorata casu quodam olim distracta, hoc uni, illud alteri harum collectionum (Accursianae et Neveletianae) originem dedisse.“ Sed de his alio tempore. In dubio rem reliquit Aretinus Beiträge z. Geschichte und Litt. Tom. IX. p. 1246. — 2) De illustr. gramm. c. II. „ut C. Octavius Lampadio Naevii Punicum bellum, quod uno volumine et continenti scriptura expositum, divisit in septem libros. — 3) De Nicostrato post Babrium florente vide quae collegit Tyrwh. p. XCLXXI. ann. 35.

Οὗτος ἐκ τῶν Αἰσωπείων μύθων μετέβαλεν (με-
τήγαγεν Brux.) ἀπὸ τῆς αὐτῶν λογοποιίας εἰς
ἔμμετρα, ἤγουν τοὺς χολιάμβους. Proxime acce-
dit, quod in MSto Harleiano apud Tyrwh. p. CCII. fa-
bulatoris versus χολιαμβικοὶ στίχοι ἐκ τῶν Αἰσώπου μύθων
nominati sunt. Babrii sint an alius fabulae, quae sub ti-
tulo: τῶν Αἰσώπου μύθων ἴαμβοι extant in Codice, quem
P. Romolinus in coenobio Grotta Ferrata invenit, equi-
dem non diiudicarem. Babrio Harlesius nescio quo iure
vindicans in Fabricii Bibl. Graec. Tom. I, p. 635. Sed
ut ad Suidae narrationem revertamur, qui fabulas Aeso-
pias a Babrio choliambis illigatas esse tradidit, nunc qui-
dem quam poeta in perpoliendis apologis usurparit col-
lectionem vix certo licet constituere. Nam vulgares fa-
bellae quas nunc versamus prosa oratione conscriptas om-
nes sunt Babrianis recentiores. Votis igitur quam de-
monstrationi similior est opinio Coraeae: Πιθανὸν ὅτι
ὁ Βάβριος ἔλαβε τοὺς Αἰσωπικοὺς μύθους ἀπὸ
τῆν συναγωγῆν τοῦ Δημητρίου. Praef. p. κ'. Fabulas
autem a Babrio fuisse inventas, quae Tyrwhitti est ratio,
id nec probari potest neque redargui. ¹⁾

1) Pag. CLXXXI. „Neque tamen vero est absimile, fa-
bulas eius [Aesopi], quotquot fuerint, ex aliorum inventis nume-
ro non parum auctas fuisse, antequam eas (quaecunque scilicet
sub Aesopi nomine ferebantur) choliambis suis expolivit Babrius,
quem et ipsum aliquas addidisse non iniuria suspicemur.“

CAPUT II.

De aetate Babrii deque eius cum Gabria Magistro confusione.

Babrium unum de postremis bonae notae scriptoribus fuisse R. Bentleius ¹⁾ pronunciavit; cuius sententiam color fragmentorum et elegantia dictionis confirmant. Sed Bentleius satis habuit rationes intrinsecus petitas perstrinxisse, atque viam cum sequacibus monstrasset, digito ad fontes intendendo satagisse sibi visus est. Hunc autem aemulatus accuratam de Babrii aetate disputationem instituit Tyrwhittus, cuius argumentationem excutere iuvat, postquam singulos quibus innititur locos perillustrarimus. Primum igitur cum in Apollonii Sophistae Lexico Homerico haec extet glossa: "Αειδε, ἄδε, ὑμνεῖ· δύναμιν περιποίησαι ὥστε ἄσαι·

Μῆνιν ἄειδε θεά·

τινὲς δὲ εἰς τὸ λέγειν μετέβαλον (scribe μετέλαβον) τὴν λέξιν· * * ἐπὶ μὲν τῶν καταλογάδην περιφερομένων τῷ λέγε (scr. λέγειν) καταχρωμένου (?) καὶ τῷ εἰπεῖν· τῷ δὲ ἄειδεν (fortasse ἄειδε vel αἰδεῖν) ἐπὶ μὲν μετ' ᾠδῆς· ταῦτα δ' Αἴσωπος ὁ Σαρδιηγὸς εἶπεν.

"Ὅντιν' οἱ ἀδελφοὶ ἄδοντα μῦθον οὐ καλῶς ἐδέξαντο. ἀντὶ τοῦ λέγοντα· ὁ γὰρ Αἴσωπος λογοποιός: eo in loco iure reprehensus est Villoisonus a Tollio, quod verba "Ὅντιν' οἱ ἄδ. — ἐδέξαντο pro versu habuisset. Idem tamen Tollius quod Σαρδιανὸς pro Σαρδιηγὸς coniecit, probabiliter sibi fecisse visus est, ut qui verba ad Sophistae scilicet explicationem referret. Aliam eiusdem opinionem, quae illi aetati potuit condonari, satis habeo propter rei notitiam ascripsisse: nimirum is novissima ex Aesopi libro repetebat, quo τὰ ἐν Δελφοῖς αὐτῷ συμβάντα descripsisset ²⁾. Tyrwhittus demum numeros scizontes in Apollonii glossa latentes indagavit, sic distinctos:

1) Diss. de Aes. fab. c. VII. p. CXLIV. — 2) Cf. Suid. s. v. Αἴσωπος et Fabric. Bibl. Graec. Tom. I. p. 622. sq. Harles.

Ταῦτα δ' Αἰώπος

ὁ Σαρδιηκὸς εἶπεν, ὄντιν' οἱ Δελφοὶ
ἄδοντα μῦθον οὐ καλῶς ἐδέξαντο.

Hos igitur versus quibus explicandis sunt ea quae in Aesopi Vita p. 75. sqq. Nev. narrantur, ad Babrium cum Tyrwhitto ¹⁾ refero; de fabulatoris aetate his ex versibus constituenda dissentio ac dubitationi locum aliquem esse opinor. Nam quod Apollonium cum Villoisono (cf. Prolegg. p. VIII.) circa Augusti tempora aut etiam aliquanto prius floruisse censet, equidem non adversor; sed neglexit ille quaestionem longe impeditissimam, Apollonii Lexicon sitne sincerum an ab auctoritate Sophistae diversum. Nam etsi germanum hominis fetum duxerimus, suspicio tamen remanet multos locos ab lectoribus interpolatos fuisse vel ascripticios irrepsisse, quam in rem vel unus Suidas haud levia praestat documenta.

Sed Augusto superiorem fuisse Babrium non tam argumentis extrinsecus petitis quam dictionis elegantia Co-raes permotus contendit Praef. p. ιθ'. sq. : *Τὰ σωζόμενα ὁμῶς εἰς τὸν Σουίδαυ ἀποσπασμάτια τοῦ Βαβρίου μὲ φαίνονται τόσον κομψά, ὥστε τολμῶ νὰ κρίνω τὸν Βάβριον ἐκατὸν ἔτη ἀρχαιότερον τοῦ Φαίδρου; ἤγουν σχεδὸν σύγχρονον τοῦ Βίωνος καὶ τοῦ Μόσχου.*

Nec firmioribus nititur argumentis de aetate Babrii coniectura, quam secundo in loco hac sub venia repono, ut pro certo nihil affirmem. Hanc enim in rem pertractus est Fl. Avianus, cuius de aetate nondum satis constat inter doctos viros. Quodsi vere sensit Cannegieterus ²⁾ istum Avianum Antonini Pii aut Hadriani temporibus fuisse superiorem, iure hoc quicquid est demon-

1) „Haec Babrii esse et metrum et sensus clamant. Hunc igitur Apollonio antiquiorem tuto statuamus; Apollonium autem circa tempora Augusti floruisse, cum Cl. eius editore verisimilimum arbitror; aut etiam aliquanto prius“ p. CLXI. ann. I. —
2) „Cogitantibus autem hanc Iulii sive patris Titiani aetatem, quo antiquior fuit Avianus, facilius est dicere, quorum hic principum imperia et vitam praecessit, quam Imperatorem tempore aequalem designare. Siquidem omne illud tempus, quod inter Claudium Imperatorem usque ad Commodum patet, vacuum Aviano relinquitur, quo

strationis locum obtinebit secundarium, quamquam istud iudicium licet aliquantum addubitare ¹⁾). Avianus igitur Praef. p. 5—8.: Huius ergo materiae ducem nobis Aesopum noveris, qui responso Delphici Apollinis monitus ridicula orsus est, ut legenda firmaret. Verum has pro exemplo fabulas et Socrates divinis operibus indidit, et poemati suo Flaccus aptavit; quod in se, sub iocorum communium specie, vitae argumenta contineant: quas Graecis iambis Babrius repetens in duo volumina coartavit. Phaedrus etiam partem aliquam quinque in libellos resolvit. Hinc si coniectura licet aliquid assequi, Babrius Horatium inter et Phaedrum fuerit ponendus. Quoniam tamen ne Phaedri quidem aetas extra controversiam est posita, etiam haec temporis descriptio fluctuat. Qui si Tiberio principe vixit, quae vulgaris est persuasio, Tyrwhitti opinio non multum ab vero afuerit, qui sub Augusto Babrium floruisse contenderit. Interim paulo certiore temporis notam hinc eruimus, quod Horatio Babrius subiungitur. Babrius utrum Horatii Satiris usus sit an contra, quis ausit affirmare? Ex communi tamen fabularum fonte utrumque hausisse similitudo, quae inter utriusque fabulas intercedit, credi iubet: velut si comparamus Babrii fabulam *Βούς καὶ Φοῦνος* apud Furiam CCCLXXVIII. cum Horatii Sat. II, 3, 314. sqq. Babrii fragmenta apud Suidam vv. *Καμειραία ἰσχάς, Κρίμνον, Σωράκους* praeter fabulam prosariam apud Tyrwh. p. CLXVIII. cum Sat. II, 6, 79. sqq. Graeci fabulatoris fragmenta apud Suidam v. *Σπήλυξ* cum Horatii Epist. I, 1, 74. Ceterum neque quae Bergerus ²⁾ audacter effutiit moror, neque magis fru-

principes complures Roma vidit. Suspicionem tamen facit stylus, eum ultra Antoninum Pium et Hadrianum non assurgere quod dein pluribus docebimus“ Canneg. p. 276.

1) Cf. quae contra Cannegieterum disputavit Wernsdorf. Poet. Lat. Min. Tom. V. P. II. p. 667. sqq. — 2) Praef. p. XIV. „Imo Phaedrus ipse ac Horatius, qui sub Augusto claruere, plura ad verbum e Babrio expresserunt, opusque adeo eius ambo pertractarunt quod fabulas ipsorum cum Babrianis conferenti lu-

gi sunt, quae Cannegieterus in Aviani locum annotavit. ¹⁾

Ipse cum perscrutarer locos, ex quibus de Babrii aetate quaedam argumenta depromi possent, ab aliis vesti-

ce clarius patebit. " Iam audi meras nugae: „Si ipsas Babrii fabulas penitus examinemus, duas insuper notas deprehendemus, quae tempus illud, quo ante Augustum vixerit, vix non certum reddant. Fabula enim decima libri primi (*Ὀδοιπóρος καὶ Ἀληθεία*. CCCLXIV. Fur.) ait, veritatem ac fidem omnem sua aetate pessum iisse, summamque passim morum corruptelam grassari. Fabula vero prima tertii libri (*Ἰππενὺς ἰφραλακρός*. CCCXXVI. Fur.) non adeo dolendam esse ostendit amissionem bonorum propria industria partorum, cum tot homines, primo loco et in summa rerum opulentia nati, subito ad incitas redigantur. Quae quo apertius referas, quam ad tempora primi belli civilis et Sullanas proscriptio-nes? A scopo ergo haud procul aberrarit, qui Babrium Meleagri Gadareni inter Graecos, Ciceronis, Lucretii ac Sallustii inter Latinos aequalem duxerit. " Si recte memini, Censori poenas dedit.

1) Admirationem movet Cannegieteri expositio p. 8. „Suidas in voce Babrius Babriam et Babrium eum nominatum arguit, in quibus tamen locis versus eius meminit, Babrium appellat. Sed metuo ne Suidas Babrium et Babriam (vid. Add.) confuderit, quorum uterque fabulas Aesopias scripsit tempore, metro, numero diversas. Ille prior fuit Aviano, atque, ut suspicor, Phaedro. Hic posterior. Ille iambis, hic scazontibus; nam *χολιάμβων* legendum apud Suidam in *Βαβρίας* et *Χολιάμβος* dudum vidimus et ante nos Lud. Kusterus monuit. Ille libris duobus, hic decem, nisi Suidae librarii fallunt. Nam tot volumina Babrium non reliquisset ex Aviano discimus, qui eum duobus voluminibus coartasse fabulas testatur, quas Phaedrus in quinque libellos resolvit. Videtur et hos fabulatores confudisse Ioannes Tzetzes, ita tamen ut diversum genus iambi probe animadverterit. " Temeraria suspicio, quam redargui vix ullum postulaturum arbitror. Diversa enim nominis apud Suidam scriptura factum est, ut Cannegieterus Babriam excogitarit Aviano posteriorem, qui choliambis decem fabularum libros composuisset. Batavi sententiam Iacobsius, qui tamen Cannegieteri Addenda neglexit, in Ersch. et Grub. Encycl. Tom. VII. p. 16. ann. I. s. v. Babrius reiecit. Alia fuit suspicio viri cuiusdam docti, quae non tam e libro, qui nunquam prodierit, quam ex eius inscriptione quondam vulgata perspici potest: „Editio Babrii curante Wilhelmó, in lucem emittenda prodibit sub titulo: Babrii eiusque imitatoris Babriae atque Epitomatoris Ignatii Hellenistae et Grammatici metricae fabellae ex duodecim Codd. MSSorum fide una cum fragmentis ex Suida aliisque collectis pri-

gia vidi neglecta, quae Dositheus Magister ¹⁾ subindicavit. Hic enim grammaticus, cuius de Interpretamentorum libro tertio pauca deinceps explicabimus, duas choliambico metro astrictas servavit fabulas, quas Babrio vindicandas esse vel ipsum metrum docet. Fuit is Graeculus, qui Graecis ²⁾ suis Latinae linguae studiosis libros quosdam Graecos de verbo interpretatus est, atque in parte huius instituti duae illae fabellae sedem invenerunt, quas nisi Codici Vossiano, qui solus eas servavit, recens manus ascripsit, Babrium ante saeculum tertium, cuius initio Dositheus vixit, floruisse apparet.

Longe tamen accuratorem notitiam Iuliano Imperatori debemus, cuius in Epistola LIX. ad Dionysium sycophantam conscripta haec extant verba (p. 113. Heyler.): *Ἡ τοῦτο νομίζεις ὑπὲρ τῶν παλαιῶν ἀμαρτημάτων ἀπολογεῖσθαι πρὸς ἅπαντας, καὶ τῆς πάλαι ποτὲ μαλακίας παραπέτασμα τὴν νῦν ἀνδρείαν εἶναι σοι; τὸν μῦθον ἀκήκοας τὸν Βαβρίου. Γαλῆ ποτ' ἀνδρὸς εὐπρεποῦς ἐρασθεῖσα. τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τοῦ βιβλίου μάνθανε.* Sic novissimus editor; sed neque τὸν Βαβρίου quod in ver-

mum coniunctim editae. Haec editio praeter alia complectetur L Fabulas metricas, a Babrio eiusque imitatore Babria scriptas; LXXIII Tetrasticha, auctore Ignatio; Fragmenta Babriana e Suida aliisque collecta; LXXIII Epimythia. Vide Suppl. et Add. in Phaedr. ap. Schwab. T. I. p. 592 sq. ed. secund. Quomodo factum sit, ut vir doctus Babrii imitorem Babriam nuncuparit nequaquam expedio. Nam de Ignatio Magistro minus intercedo, ne Babrii imitator vel potius epitomator nominetur. Ceterum Lambecius quod Fabr. Tom. I. p. 635. tradit in codice Caesareo reperit: *Βαβρίου ἐν ἐπιτομῇ μεταγραφὴν ὑπὸ Ἰγνατίου Μαγιστορος*, coll. alius Codicis inscript. p. 634. Harles.

1) De hoc „sciolo stolidove ludimagistro“ cf. *Δοσιθέου τοῦ Γραμματικοῦ Ἑρμηνευμάτων βιβλίον γ'* ex edit. Eduardi Boeckingii Bonnae MDCCCXXXII. p. VII. sqq. et Fred. Adolph. Schillingii Diss. Crit. de Fragm. Iur. Rom. Dositheano denuo Graece et Latine edito. Lipsiae MDCCCXIX. p. 9. sqq. — 2) Cf. Schilling. p. 11. qui usus est Dosithei loco p. 2. Boeck. *Πρὸ τούτου γὰρ δυοῖν βιβλίοις συνέγραψα πάντα τὰ ῥήματα, ἃ ἠδυνήθην τῇ ἡμετέρῃ ἐρμηνείᾳ, ὅσα ἀναγκῆα ὑπολαμβάνω, καὶ ὅπως ὅσα ὠφελῆ ἀνθρώποις φιληταῖς τῆς Ῥωμαικῆς.*

borum recepit contextum in codicibus ¹⁾ quibus usus est repperit, neque τὸν Χαβρίου ²⁾ quod Io. Alb. Fabricius in Sal. Luc. Euang. etiam ex libro Mediceo attulit, in Barocciano MSto deprehensum ³⁾. Denique τὸν Γαβρίου quod Baroccianus ille suppeditavit commemoravitque Petavius, Spanhemius in margine posuit, quodammōdo fluctuat inter utramque lectionem. Neutram equidem scripturam ab ipso Iuliano profectam arbitror, quippe qui neque fabulatoris nomen neque aliud quicquam ab illo ascriptum esse persuasum habeam. Novissimi quidem Editoris ratio, qua nomen illud tuebatur (p. 441.) „Nomen fabulatoris ab Iuliano positum esse perquam credibile mihi videtur, cum ille hac potissimum Epistola delectetur priscis viris ac rebus“ adeo levis est et temeraria, ut haec ipsa epistola disertissime refragetur. Nonne videmus auctorem horum verborum sileri p. 112. Σὺ δ' ὅτι κατὰ τὸν Κωμικόν·

Σαυτὴν ἐπαινεῖς, ὡσπερ Ἀστυδάμας, γύναι·

πρόδηλόν ἐστιν ἐξ ᾧν ἀπέστειλας? Num ascripsit Homerum celeberrimo dictione p. 118. Ἄκουε δὲ τῆς παρανέσεως μὴ λίαν ἰργίλως·

Οὐ τοὶ τέκνον ἐμὸν δέδοται πολεμῆια ἔργα?

Atqui Iulianus cum Dionysium de reliquis ad ipsam fabularum collectionem ableget, Babrii choliambos illo tempore satis pervagatos fuisse inter doctos certe homines atque litteratos ostendere videtur ⁴⁾: nam choliambus est ille versus, quem Heylerus ad pedestris sermonis rationem exegit. Sed longe gravissimus eiusdem est error,

1) Heyl. p. 441. „τὸν Βαβρίου] Haec tam in Codicibus meis quam in editt. Iuliani desunt; ita tamen, ut e Barocciano codice Petavius in notis, indeque Spanhemius in margine posuerit: τὸν Γαβρίου.“ — 2) Heyl. l. l. „Falso igitur illa scriptura [τὸν Χαβρίου] Barocciano codici tribuitur, quem diversam [τὸν Γαβρίου] exhibere supra diximus.“ — 3) Fabric. l. l. „Verba τὸν Χαβρίου habet MStus Mediceus et Barocc. [hoc aliter.] atque obvia haec in Chabriae decima sexta.“ — 4) Tyrwh. p. CLXXXI. annot. 56. „Babrium certe nostrum, vice Aesopi, citat Iulianus Imp. et ita familiariter, ac si choliambi eius ab omnibus teneantur.“

quod Gabriae tetrasticha cum Babrii choliambis confudit. (p. 441.) Non sic (inquit) apud Iulianum incipit Babrii fab. XVI., cui post Rigaltium illam allegationem rettulit Fabricius. " Ubi Babrium dicit, quem oportuit Gabriam appellari: id quod ex ascripta fabula colligi potest:

*Ἄνη γαλήν γυναικα πρὸς δόμους ἄγε·
παρῆν δὲ Κύπρις εἰς ἑορτὴν τοῦ γάμου.
νύμφη δὲ μῦν βλέψασα συντόνω τάχει
δίωκε τοῦτον μὴ τραπεῖσα τὴν φύσιν.*

Verum haec Gabriae tetrasticha adeo omni carent vel lepore vel sensu, ut nisi integram haberemus fabulam pedestri sermone conscriptam (vide XLVIII. Fur.), vix narrationis acumen perspiceremus. Sed commodum accidit ut praeter dictum Iulianum huius Babrianae fabulae extant apud Suidam fragmenta s. vv. Ἐν τῷ μέρει et Βαθύστρωτος κοίτη. Babrio igitur hos redde versus:

*Γαλή ποτ' ἀνδρὸς εὐπρεποῦς ἐρασθεῖσα,
Κακῆνος ἰδὼν (ἐν τῷ μέρει γὰρ ἠλώκει.)
γαμεῖν ἔμελλεν. —
— — Τὸν δὲ τῆς βαθυστρώτου
καταβάσα κοίτης ἐπεδίωκεν ἢ νύμφη.*

Valeat igitur exsanguis iste Gabrias. Ceterum in transcurso monemus alterius fabulae mentionem iniēcisse Iulianum Epist. VIII. p. 12. Heyl. Πάντως που καὶ παρὰ τῶν ἡττόνων εἶναί τι χρησιόν ὃ μῦς τὸν λέοντα τῷ μισθῷ σώσας ἀρκούντως δείκνυσιν, quae spectant ad fabulam XCVIII. Fur. Λέοντος κοιμωμένου μῦς τῷ στόματι αὐτοῦ περιέδραμεν· ὃ δ' ἐξαναστάς καὶ συλλαβὼν αὐτὸν ἔμελλε καταθροῖσασθαι. Τοῦ δὲ δεηθέντος μεθεῖναι αὐτὸν καὶ λέγοντος, ὅτι σωθεὶς χάριτάς σοι ἀποδώσω, μειδιάσας ἀπέλυσεν αὐτόν. Συνέβη οὖν αὐτὸν μετ' οὐ πολὺ τῆ τοῦ μῦς χάριτι περισωθῆναι· ἐπειδὴ γὰρ συλληφθεὶς ὑπὸ τινων κνηγῶν κάλω ἐπεδέθη ἐν τινι δένδρῳ, τοτηνικαῦτα ἀκούσας ὃ μῦς αὐτοῦ στένοντος, ἔλθῶν τὸν κάλον περιέτρωγε καὶ λύσας αὐτὸν ἔφη· σὺ μὲν σὺν τότε μου κατεγέλας, ὡς μὴ προσδεξόμενος ἀπ' ἐμοῦ ἀμοιβήν· νῦν δὲ εὖ ἴσθι, ὅτι ἐστὶ καὶ

παρ' ἡμῶν ἢ χάρις. Quamquam auctoris nomen tacuit Iulianus, Babrio tamen usum esse mihi verisimile videtur ¹⁾).

Poteram tamen etiam in huius argumentationis loco superiore ad Iulium Titianum provocare, quem Can-negieterus ²⁾ circa Caracallae, Macrini et Heliogabali tempora vixisse censuit. Is igitur Babrii apologos in sermonem pedestrem convertisse videtur: cuius facti mentionem iniecit Ausonius in Epist. XVI. ad Probum conscripta: „Oblata (inquit) per antiquarios mora, scio promissi mei gratiam expectatione consumptam, Probe, vir optime. In secundis tamen habeo non fefellisse. Apologos Titiani et Nepotis Chronica, quasi alios apologos, (nam et ipsa instar sunt fabularum) ad nobilitatem Tuam misi, gaudens atque etiam glorians fore aliquid, quod ad institutionem Tuorum sedulitatis meae studio conferatur.“ Quibus sunt coniungenda, quae mox sequuntur:

Apologos en misit Tibi
ab usque Rhēni limite
Ausonius, nomen Italum,
praeceptor Augusti tui,
Aesopiam trimetrium:
quam vertit exili stilo

1) Hanc tamen de Mure et Leone fabulam vel ante Iuliani tempora prosaria conscriptam esse oratione Dositheus Magister docet, qui de verbo interpretatus est Graecam incerti auctoris fabulam, Florentina certe meliorem, p. 26. sq. Boeck.: *Μῦς ἐπάρων λέοντος κοιμωμένου ἐφῆλατο καὶ τὸν ὕπνον αὐτοῦ ἐξύπνικεν· ὃν ὁ λέων δραξάμενος ἀναιρεῖν ἠβούλετο· ἐκεῖνος δὲ συγγνώμην ἤτησατο ὑπὲρ τοῦ ζῆν, καὶ οὐκ ἐλάσσοινα χάριτα ἐπηγγέλλετο. Ὁ δὲ λέων γελῶν καὶ στοχαζόμενος * * [Sic Boeckingius: fortasse deest ὅτι σωθεῖς] λέοντι χάριτας ἀνταποδώσειν ἐπηγγέλλατο, ἀπέλυσεν αὐτόν. Μετ' οὐ πολὺ δὲ αὐτὸς ὁ λέων ὑπὸ κυνηγῶν ληφθεὶς καὶ εἰς δεσμὰ βληθεὶς ἐκεῖτο. Τότε ὁ μῦς μνησθεὶς ἀνταποδοῦναι τῷ λέοντι τὴν χάριν ἐθέλησεν, καὶ διὰ νυκτὸς τρώγων τὰ σχοινία ἠλευθέρωσε τὸν λέοντα. —*

2) Diss. de Avian. p. 276.: „Certum namque est Titianum filium praeceptorem fuisse Maximini Iunioris — : unde paret patrem Titianum sub superioribus principibus vixisse Caracalla, Macrino atque Elagabalo. Atque ad eadem haec tempora Titianum revincit Frontonis oratoris aetas, cuius ille discipulus fuit.“ —

pedestre concinnans opus
fandi Titianus artifex.

Quam igitur Aesopiam trimetriad dicit Ausonius, ea Babrii apologos indicari Cannegieterus, ¹⁾ Gabriae sive Babrii Wernsdorfius ²⁾ audacter affirmarunt, post quos Harlesius ³⁾ et Bernhardyus ⁴⁾ idem dubitantiis pronunciarunt. Etenim quis pro certo tale quid ausit proponere, siquidem nulla Titiani fragmenta aetatem tulerunt. Quocirca non magis huic de Babrio testimonio fidem habuerim quam de Quintiliani loco I, 9, 2. statuere libet: Igitur Aesopi fabellas, quae fabulis nutricularum proxime succedunt, narrare sermone puro, et nihil se supra modum extollente, deinde eandem gracilitatem stilo exigere condiscant: versus primo solvere, mox mutatis verbis interpretari: tum paraphrasi audacius vertere, qua et breviare quaedam, et exornare, salvo modo poetae sensu, permittitur.“

His breviter decursis temporum ratio nos iubet ad Lexicorum auctores progredi: quorum qui agmen ducit Suidas ampliolem de Babrio solus nobis tradidit notitiam. De cuius articulo quoniam supra expositum est, hoc loco licebit uberiore quaestione supersedere. Suidae ex eiusdem generis scriptoribus adiungimus Zonaram s. v. *Ἦα*, Etymologique Magni auctorem s. vv.

1) Diss. de Aviano p. 275. „Ad hunc autem Iulium Titianum patrem revertor; is enim est, de quo potissimum hic nobis dicendum, quod ille fabulas Aesopias scripsit, non a se inventas, sed ex Graecis Gabriae, ut suspicatur Vinetus, equidem puto Babrii, versas Latine.“ — 2) Wernsd. de carm. Avian. in Poet. L. M. Tom. V. P. II. p. 666. „Apologi Aesopii trimetri, quos Titianum vertisse Ausonius scribit, haud dubie ipsius sunt Babrii, quem Avianus nominat. Quippe hodiernum tetrasticha trimetra de fabellis Aesopiis sub Gabriae vel Babrii nomine extant.“ — 3) Harles. in Fabr. de Aesopo C. XII. „Fecit autem post illa tempora Iulius Titianus rhetor, a quo Aesopiam trimetriad, hoc est, ut ego coniiicio, fabulas Babrii Graecis choliambis scriptas, prosario sermone Latino testatur Ausonius.“ — 4) Grundr. d. Roem. Litt. p. 252. ann. 479. „Weiterhin kommen die metrischen Apologen des Iulius Titianus vor, aus Babrius wie es scheint übertragen.“

Ὅμηρος p. 625, 53. et Πεπρωμένον p. 662, 28.: quorum prior poetae nomen exhibet non sine corruptione, alter fabulatorem recte ascripsit. Ab his Lexicographis proxime abest Ioannes Tzetzes, a quo Babrii fabulas integras esse lectas coniectura fuit Tyrwhitti¹⁾ parum argumentis munita. Is igitur Babrii mentionem fecit in Chiliad. VIII, 514. sqq.

Ὁ κολοῖδς δ' ὑπάργει
καθ' Ὅμηρον καὶ Ἄρατον, Βαβρίαν καὶ τοὺς ἄλλους
ἢ μικροτέρα κορωνίς ἢ παρ' ὀπαῖς ὀρόφων:

quae spectant ad fab. LVIII. apud Tyrwh. Nam vera est opinio Tyrwhitti,²⁾ sub Aesopi nomine interdum a Tzetze laudari fabulas ex Babrii apologis depromptas velut in Chil. VIII, 500. sqq.

Αἴσωπος παρεμφέρει πού τοῖς μύθοις τοῖς οἰκείοις
τὸν Δία μέλλοντα ποιεῖν ὀρνέοις βασιλέα,
ἡμέραν τούτοις προειπεῖν, καθ' ἣν ποιῆσαι μέλλει
ὔδασι ποταμίοις δὲ πάντων φαιδρνομένων,
ὧν πάντων ἀμορφότατος ὁ κολοῖδς ὀρνέων,
τοῖς πάντων ἀποπίπτουσι πτεροῖς ἐστολισμένος
ἀπάντων ὀραιότερος ἐφάνη τῶν ὀρνέων.
καὶ εἰ μὴ γλαυξ γνωρίσασα πτερόν τι τῶν οἰκείων,
πρώτη ἀφείλε τὸ αἰτῆς καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως,
καὶ κολοῖδς ὁ κολοῖδς ὡς ἐξ ἀρχῆς ἐφάνη,
ὀρνέων πάντων βασιλεὺς ξένοις πτεροῖς ἐφάνη.

Pedestri sermone conscripta haec fabula extat apud Schneid. S. p. 53. fab. CI. et apud alios, cf. Schneid. Ann. p. 183. Sed proxime ad Babrianam fabulam accedit prosaria expositio apud Tyrwhittum, nisi quod hirundini noctuae vices vel Babrius vel Bodleianae collectionis auctor tribuerunt: Ἴρις ὁ τῶν θεῶν ἄγγελος πᾶσι πετεινοῖς ἐκήρυξεν, εἴ τις ὑμῶν κρείττων εἰς κάλλος φανῆ, οὗτος πτη-

1) De Babr. p. CLXXVI. ann. 29. „Ioannes Tzetzes, qui in medio saeculi duodecimi floruit, Babrium ut videtur versavit.“
— 2) De Babr. p. CLXXVI. ann. 29. „Saepius autem sub Aesopi nomine exponit fabulas, quas ex Babrio illum hausisse verisimile est.“

των πάντων βασιλεύσει ὑπὸ τοῦ Διός· ἐπισυνηγμένων δὲ πάντων ὀρνέων εἰς τὴν τῆς Στυγὸς κρήνην, καὶ ἀπολουομένων, Κολοῖος υἱὸς Κορώνης γέρον πάντων ὀρνέων τὰ πτερὰ πρὸς ἑαυτὸν ἀρμολογούμενος ἤλυθεν ἀετοῦ κρείσσων. ὁ Ζεὺς δὲ τὸ κάλλος θαμβηθεὶς τὴν νίκην τούτω παρέχειν ἔμελλεν, εἰ μὴ Χελιδὼν Ἀθηναία τοῦτον ἤλεγξε τὸ πτερόν αὐτοῦ ἐκσπᾶσα· τὸ αὐτὸ δὲ καὶ τῶν λοιπῶν ὀρνέων ποιησάντων, διεγνώσθη Κολοῖος ὢν. Tyrwh. de Babr. p. CLXXIV. fab. LVIII. 1).

Porro ut hunc locum absolvamus ex Babrio, Tyrwhitto auctore, haustam esse a Tzetze fabulam putamus, quam Aesopo tribuit Chiliad. IV, 938. sqq.

Ὡςπερ που γράφει τὴν γαλῆν ὁ Αἴσωπος ἐν μύθοις,
μεταπεσεῖν εἰς γύναιον τῇ πρὸς θεοὺς αἰτήσει.
τῇ νυμφικῇ παστάδι δὲ νύμφην ἐγκαθημένην
τὴν φύσιν δεῖξαι τὴν αὐτῆς γαλῆς, οὐ γυναικὸς δέ.
μυὸς φανέντος γὰρ ἐκῆ, λιπούσα τὴν παστάδα,
ὄλη τε τοῦ θηρεύματος ἐκείνου γενομένη,
ἔδειξε πᾶσιν ἑαυτὴν γαλῆν, ἀλλ' οὐ γυναῖκα.

A Babrio huius argumenti fabulam esse profectam fragmenta quae Iulianus Epist. LIX. et Suidas s. vv. Ἐν τῷ μέρει et Βαθύστρωτος κοίτη servarunt, aperte docent. Cf. quae Cap. II. p. 32. a nobis sunt exposita.

Ex eodem Babrio fortasse desumpta est fabula quam

1) Babrii disiecta membra totam per fabulam sunt sparsa. Satis habeo Tyrwhitti annotationem subiecisse: „Haec (inquit) fabula ab editis valde differt. Ex Babrio desumptam esse, probant fragmenta nonnulla choliamborum:

— — ἤλυθεν ἀετοῦ κρείσσων,

[ἤλυθεν ipse retineo.]

— — Κολοῖος ὢν διεγνώσθη,

sed etiam clarius poetica illa Ἴρις et τῆς Στυγὸς κρήνην, et Κολοῖος, υἱὸς Κορώνης γέρον et Χελιδὼν Ἀθηναία. Elegantias hasce noster [librarius], nisi in exemplari suo repperisset, nunquam ipse tentasset.“ Sed cavendum est, ne cum Schneidero Sax. Annot. p. 211. Babrio tales versus vindicemus:

Ἐμελλεν, εἰ μὴ Χελιδὼν Ἀθηναία
αὐτῆς τὸ πτερόν ἐκσπᾶσα μιν ἤλεγξεν.

ποιησάντων, Κολοῖος ὢν διεγνώσθη.

Tzetzes versibus politicis astrinxit Chiliad. IV, 945. provocans ad Aesopum:

*Καὶ ὡσπερ πάλιν δέ φησι. πύθνηκον ναυαγίῳ
ιδῶν τις ἀπολλύμενον, ἄνθρωπον δόξας εἶναι,
τὴν χεῖρα δούς ἐξέσωσε κυμάτων θαλασσιῶν.
ὡς δ' ἐρωτήσας, πόθεν εἶ; ἤκουσεν Ἀθηναῖον,
καὶ πάλιν ἤρξατο αὐτὸν εἰ Πειραιᾶ γινώσκει;
(οὗτος λιμὴν δὲ Ἀττικὸς ὁ Πειραιεὺς ὑπάρχει.)
ὁ πύθνηκος εἰρήκει δὲ τοῦτον καλῶς εἰδέναι
καὶ τούτου τέκνα σύμπαντα, σύζυγον καὶ τοὺς φίλους·
ἀγανακτήσας ὥδισε μᾶλλον αὐτὸν πνιγῆναι.*

De hac fabula quae prosaria extat apud Heusing. LXXXVIII, vide huius annotationem. p. 73. Babrium secutus est Tzetzes IV, 932. coll. X, 261.

*Ἐν Κύμῃ ὄνος γεγονώς μέγας ὑπὲρ τοὺς ὄνους,
λέοντος δέρος ἐνδυθεὶς φόβον ἐποίει μέγαν.
ὡς δ' ἡ φωνὴ τὸν δειλαιὸν ἔδειξε πᾶσιν ὄναν,
ἄγεται συγκοπτόμενος ῥοπαλοῖς τε καὶ ξύλοις
ὡς πρὸς δουλείαν πρέπουσαν ὄνοις λειοτιῶσιν.*

quae spectant ad apologos prosarios apud Coraen pp. 62, 321. Aesopus a Tzetze μυθογράφος appellatur, quod nomen Babrio ipsi a Suida s. v. Στελεόν tributum est, cf. Cap. I, p. 15. Locus autem Tzetzae est Chiliad. VII. 81.

*Ὁ μυθογράφος Αἴσωπος τοῖς μύθοις αὐτοῦ γράφων,
ὡς ἡ χελώνη λαγῶν ἐνίκησε τοῖς δρόμοις.*

Pertinent versus ad fabulam CCXXIV. Schneid. Sax. Eodem nomine Aesopus laudatur Chiliad. IX, 165.

*Ὁ μυθογράφος Αἴσωπος τοῖς μύθοις αὐτοῦ λέγει,
ὡς αἰτὸς πετώμενος ἐφ' ὕψους εἰοξένθη.
ιδῶν τὰ βέλους δὲ πτερὰ τῶν αἰτείων ὄντα,
ἐμοῖς πτεροῖς, ἐβόησεν, ἐγὼ νῦν κατεβλήθημ.*

Quam fabulam Gabrias sic decurtavit:

*Βέλει τὸ στήθος αἰτὸς τρώθη πάλαι,
ἀλγῶν δὲ λοιπὸν ἤητο πολλὰ δακρύων.
βλέπων δ' οἰστὸν εἶπεν ἐπερωμένον.
βαβαὶ πτερόν με τὸν πτερωτὸν ὀλλύει.*

Poteram etiam de hac fabula ad Aeschyli testimonium

provocare. Eius enim apud Suidam s. v. Ταυτὶ μὲν εὐ-
κάσμεσθα, κατὰ τὸν Αἰσχύλον.

τὰ δ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς.

Ὁ γὰρ Αἰσχύλος Λιβυστικὴν αὐτὴν καλεῖ παροιμίαν, haec
sunt verba:

Ὅδ' ἔστι μύθων τῶν Λιβυστικῶν λόγος,
πληγέντ' ἀτράκτω τοξικῶ τὸν αἰετὸν
εἰπεῖν, ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος·
τὰ δ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς
ἀλισκόμεσθα.

His adiungo locum Chiliad. VIII, 842. sqq.

Ὁ μὲν θογράφος Αἴσωπος λαγῶν καὶ κύνα φέρει
ἀλλήλοισ παίζειν θέλοντας, φιλίαν συνθεμένους.
ἐπεὶ δ' ἀσύμβατόν ἐστιν ὡς πρὸς φιλίας τύπον
κυνῶν γονὴ θηρατικῶν καὶ λαγῶν τὸ γένος,
ποιεῖ τὸν κύνα τῷ δοκεῖν τὸν λαγῶν συμπαίζειν
δάκνοντα τοῦτον συνεχῶς ἐν φιλημάτων τρόποις.

Hanc autem fabulam Codicis Bodleiani auctor sic
transformavit: Κύων λαγῶν διώξας ἐκράτησεν. καὶ ποτὲ
μὲν ἔδακνε, ποτὲ δὲ σαίνων προσέχαιρε καὶ ἠφίη. καὶ ὁ λα-
γῶς εἶπεν· εἰ μὲν φίλος εἶ, τί δάκνεις; εἰ δὲ ἐχθρὸς, τί
σαίνεις οὐρήν; Cf. Tyrwh. p. CLXXXII. ann. 36. coll.
Schneid. Sax. edit. p. 67.

Aesopi apologum idem Tzetzes servavit Chiliad. X,
756. sqq.

Μύθοις Αἰσώπου φέρεται τρώγων τυρὸν τις κόραξ·
λαβεῖν ποθοῦσα τὸν τυρὸν ἐκ τούτου, δὲ ἀλώπηξ
φέρεται τούτῳ λέγουσα, ὡς φρόνιμος εἶ κόραξ,
καὶ εἰμεγέθης καὶ καλὸς καὶ πάντα ἄλλα φέρων,
ὅσα ὀρνέων ἔπρεπε κεκτῆσθαι βασιλέα,
φωνῆς μόνης στερίσκη δὲ καὶ λείπη βασιλείας.
ἀπατηθεὶς ὁ κόραξ δὲ τοῖς τῆς κερδοῦς ἐπαίνοις
βοᾶν τορὸν ἀπήρξατο, τὸν δὲ τυρὸν ἀφῆκεν.
ἡ δὲ λαβοῦσα τὸν τυρὸν μεθόδοις εὐμηγάνοις
ἀφῆκε τοῦτον ἀπρακτα λαβράζειν τε ταὶ κρώζειν.

Qua de fabula diverse exposita cf. Cor. p. 131. sq.
Proxime accedit Gabrias:

Τυρόν κόραξ ἔδακνε· κερδῶ δ' ἠπάτα·
 εἰ γλῶσσαν εἶχες, Ζητὸς ἦς ὄρνις μέγας.
 εὐθύς δ' ὁ τοῦτον ῥίψεν· ἢ δ' αὐτὸν φάγε·
 ἔχεις κόραξ ἅπαντα, νοῦν κτῆσαι μόνον.

Est vero alius apud eundem locus, quo Aesopi fabulas et Babrii apologos aperte distinxit: vid. Chiliad. XIII, 494. sqq.

Τοῖς μύθοις τοῖς Αἰσώπου τε καὶ στίχοις τοῦ Βαβρίου
 λέων καθεύδων πλάττεται, οὗ μῦς δραμῶν ἀγχέτι
 ἐξ ὕπνου τοῦτον ἤγειρεν ἐντεθορυβημένον·
 ἄλωπεκος γελώσης δέ, ὃ λέων ἀπεκρίθη,
 οὐ μῦν πτοοῦμαι, τὴν δὲ ὄρμην ἐκτρέπω.

Omnino Tzetzae temporibus fabularum collectionem pedestri sermone conscriptam increbuisse neque negarim neque affirmare iuvat. Babrii certe fabulam is ante oculos habuit, cuius fragmenta quaedam Suidas ascripto poetae nomine servavit s. vv. Φριξότριχα, Φωλάδι, Παλαμναῖος, quae sic dispone:

Κοιμωμένου λέοντος ἀγρίης χαιτήης
 διέδραμεν μῦς· ὃ δὲ λέων ἐθυμώθη.
 Φριξας δὲ χαιτήν, ἐκθορε φωλάδος κοίλης.
 [Ὁ δ'] οὐχὶ τὸν μῦν εἶπεν, ἢ παλαμναία,
 δέδοικα, μή μου τὴν δορὰν δόκαι φεύγων,
 χαιτήν δ' ἔμελλε τὴν ἐμὴν κατασχύνειν.

Porro Babrii solius tam mentionem iniecit quam fragmentum excitavit Chiliad. XIII, 257. sqq.

Οἱ παλαιοὶ ἀγύρται γάρ, ὡς περ Βαβρίας γράφει,
 ἐν μυθιάμβοις τοῖς χαλοῖς, οὐ τοῖς ἰάμβοις λέγω,
 καὶ σὺν αὐτῷ καὶ ἕτεροι τῶν παλαιῶν καὶ νέων,
 εἰς ὄνον θέντες εἰδῶλον θεᾶς αὐτῶν τῆς Πέρας,
 τυμπάνοις περιήρχοντο τὰς κώμας προσαιτοῦντες,
 μετ' ἐπασμάτων καὶ ᾠδῶν, σελήνης ἀρχιμήνοισ·
 ἄκουσον καὶ Βαβρίου δέ τινων χαλῶν ἰάμβων·

Γάλλοις ἀγύρταις εἰς τὸ κοινὸν ἐπράθη
 ὄνος τις οὐκ εὐμοιρος, ἀλλὰ δυσδαίμων·

[interpone versus:] ὅστις φέρη πτωχοῖσι καὶ πανούργοισι
 πείνης ἄκος δίψης τε καὶ κακὴν τέχνην.¹⁾)

1) Horum versuum Natal. Com. Mythol. l. IX, c. 5. copiam fecit.

Pergit Tzetzes: *Ἔϊτα παρελθὼν καὶ κατωτέρω λέγει·*
οὔτοι δὲ κίχλω πᾶσαν ἐξ ἔθους κόμην
περιόντες ἔλεγοντο·¹⁾ τίς γὰρ ἀγροίκων
οὐκ οἶδεν Ἄτιν λευκόν ὡς ἐπηρώθη;
τίς οὐκ ἀπαρχὰς ὀσπρίων τε καὶ σίτων
ἀγνώφ φέρων δίδωσι τυμπάνῳ Πείρης;

His tandem quibus aptior locus inveniri non potuit absolutis, ad reliquos nos convertimus. Babrii nomen invenitur etiam „in Bibliotheca Coisliniana²⁾ p. 574. in recensione Codicis CCCLXXI, qui S. Maximi opera quaedam Gr. continere dicitur, ab editis discrepantia.“ Nam ibi in cap. β'. inter auctores, ex quibus loci sunt excerpti, *Βαβρίου* nomen extat. Quibus adde Codicem Vindobonensem apud Fabr. *Bibl. Gr. Tom. I. p. 634. Harl.* Quos tamen Scholiastes in *Aristoph. Pac. 152.* excitavit versus, satis demonstrant eum Babrio usum esse. Non pari qua Boylius confidentia de *Thucydidis Scholiaste* in l. IV, 92, iudicium ferre iuvat, cum etiam ipse *Tyrwhittus* p. CCI. verba illa ad nostrum referre non conatus sit. Ultimo denique loco *Ioannes Georgides* incertae aetatis monachus nobis est commemorandus, qui ex Babrii apologis in *Gnomologium* suum pauca transtulit.³⁾

Hactenus de Babrii aetate deque iis qui poetae apologos suum in usum transtulerunt explicavimus, quae commemoratione digna videbantur. Quodsi quis fabulatoris aetatem certis annorum finibus a nobis circumscribi velit, huic quidem plane satisfacere neque possumus neque, si possemus, audemus: omninoque satis habemus lectoribus copias potissimum ex veterum auctorum testimoniis proposuisse, unde de hac quaestione statui queat. His autem scriptorum tabulis accedit Babrianus sermo, quem doctri-

1) Sic cum Bentleio *Tyrwhittus*. *ἔλεγον* Tzetzes. — 2) *Tyrwh.* p. CLXXXIII. ann. 56. — 3) *Boissonad. Anecd. Praef. p. VIII.* „Illorum agmen ducit *Ioannes Georgides*, incertae aetatis monachus, cuius *Gnomologium* codice regio 1166 descripsi, bonae quidem illo notae, sed iis valde contaminato vitiis, quae *iotacismus* parere solet.“

na magis quam usu quotidiano comparatum esse suspicamur. Tertium aetatis iudicium pendet a Babrii choliamborum usu, quod numerorum genus .im post Ananii et Hipponactis auctoritates sub tempora Macedonica, quorum aequalis fuit Cercidas,¹⁾ maxime Alexandrinorum doctis studiis,²⁾ quibus Callimachus³⁾ Theocritus,⁴⁾ Apollonius Rhodius⁵⁾ inclaruerunt, resuscitatum fuerit, tam de Aeschrionis Samii,⁶⁾ Phoenicis Colophonii,⁷⁾ Herodis,⁸⁾ Parmenonis

1) Vide Meinekium in Abhandl. d. K. Akad. d. Wiss. zu Berl. Historisch - phil. Klasse p. 91. sq. Cercidae choliambum servavit Athen. XII, p. 554, D. — 2) Naek. in Choeril. pp. 195. 227. Bergk. in Anacr. fragm. p. 229. — 3) Cf. Callim. fragm. LXXXIII—XCVIII. — 4) *Ἐπιγράμμα εἰς Ἰππώνακτα κἀ.* — 5) Cf. Aug. Weichert über d. Leb. u. Ged. d. Apollonius Rhodius p. 95. sq. 6) Cf. Athen. VIII, p. 355, B. VII, 296, E. coll. Eustathio p. 271, 27. Tzetz. apud Ruhnk. in Longin. III, 2, p. 256. coll. Naekio in Choeril. p. 189. sqq. Addend. p. 271. sqq. Tzetz. Chiliad. VIII, 405. Quid statuendum de Schol. Venet. in Iliad. λ', 259. p. 310, 45. Bekk. *λῆς ὁ μὲν Ἀρλόταρχος ὀξύνει, ὁ δὲ Αἰσχρίων περισπᾶ· ὡς γὰρ παρὰ τὸ μῦς μῦν, φησί, καὶ τοὺς τοῦν, οὕτως καὶ λῆς λῆν· „ἐπὶ τε λῆν ἤγαγε δαλμων.“ (480.) καὶ ἔστι συγκατατέθειται τῷ Αἰσχρίωνι, ὅτι μᾶλλον ὀφείλει περισπᾶσθαι. — ? Aeschrionis mentio recurrit apud Schol. in Euripid. Troad. 225. *Ὁ δὲ Αἰσχρίων φησὶν, ὅτι ἐν Πελοποννήσῳ ἦν Κροῦθις καλούμενος ποταμός, ὃς ἐπολεῖ τὰς κόμας ξανθὰς τῶν λουμένων.* „Quod poeseos genus, ut Aeschrionis exemplo demonstratum est . . . renatum est et secundam aetatem vixit Alexandri Magni saeculo. Cui aetati Alexandrinos poetas adiungere, vel, si quis hoc malit, tertiam aetatem distinguere licebit. Fuit autem hoc prorsus consentaneum Aeschrionis, Phoenicis aliorumque tempori, ne Alexandrinos commemorem, et consentaneum fuit illorum temporum indoli, ut ad choliambos redirent: in quo carminis genere primorum auctorum antiquitas et paucitas et metri forma singularis atque insolens mirifice delectare debuerunt animos taedio celebratorum poeseos generum captos et ad nova quaeque arrectos. Itaque in hac poesi cum Aeschrione elaborarunt alii.“ Naekius in Choeril. p. 195. — 7) Cf. Athen. VIII, p. 359, E—360, A. coll. Ilgenii Opusc. Varr. Philol. Tom. I, p. 169—172. Athen. XII, p. 550, E. X, p. 421, D. XI, p. 495, D. E. Egregia sunt, quae disseruit Naek. in Choeril. p. 227. „In dictione Phoenicis quum quaedam sint, quae aut valde antiquum poetam aut longe recentiore, antiquorum imitorem prodant, sunt rursus alia, et versuum fabricatio cernitur talis, ut poetam agnoscamus recentiore, antiquitatis affectatorem, qui cho-*

Byzantii,¹⁾ Hermiae Curiensis,²⁾ Charini,³⁾ Incerti Poetae⁴⁾ in Schol. Venet. p. 226, a. Bekk. quam de Babrii aetate facile coniectura potest existimari.

liamborum genus, dudum sepultum, suscitare satis prospero successu studuerit. Deinde, in qua re aliud aetatis indicium pono, apud inventores huius metri rerum non tam mira varietas fuit, quam apud Phoenicem fuisse ex Athenaeo intelligitur. Qui poeta quum ante omnia hoc haberet propositum, ut scazontes faceret, in delectu rerum non videtur anxius fuisse. Haec observatio fortasse et in Aeschrionem cadit. Altera parte quo minus ad nimis sera tempora detrudamus Phoenicem, iterum obstat scazontis, qua usus est, forma aliquanto, quam apud Callimachum, licentior. Haec igitur omnia in aetatem inter antiquos poetas et Alexandrinos mediam, sed his longe, quam illis propiorem conveniunt. Et huic aetati Phoenicem Colophonium assignat praeclaro testimonio Paus. lib. I. p. 25, c. I. ὡς Φοίνικα λάμβων ποιητὴν Κολοφώνιον θρηνηῆσαι τὴν ἄλωσιν.“ — 8) Cf. Stobaeus T. 74, 14. 78, 6 (coll. Interpp. in Poll. IX, 123.), 98, 28. 116, 18. 21. 22. 24. Athen. III, 86, B. Etym. Magn. p. 411, 41. Quibus adde Ruhnck. in Hist. Crit. Orat. Graec. disputationem, Opp. Tom. I, p. 572. ed. Friedem. Fortasse adiungendus est Athenaei locus I, p. 19, A. Ἡρόδοτος δὲ ὁ λογόμιμος, ὡς φησὶν Ἡγήσανδρος καὶ Ἀρχέλαος ὁ ὀρχηστὴς παρὰ Ἀντιόχῳ τῷ βασιλεῖ μάλιστα ἐτιμῶντο τῶν φίλων. Accedit Casaub. Annot. in Athen. p. 48, 35. „Herodotus ὁ λογόμιμος videtur esse is, qui in Stobaei libris Herodes dicitur, auctor mimiamborum: de quo etiam accipiunt doctissimi viri versus istos Terentiani Mauri, de scazonte Hipponacteo loquentis v. 2416. sqq.

*Hoc mimiambos Matius dedit metro;
nam vatem eundem est Attico thymo tinctum,
pari lepore consecutus et metro.*

Videtur, inquam, ita esse: nihil tamen ausim affirmare; nam apud Stobaeum constanter variis locis Herodes iste ἡμιάμβων, non autem μιμιάμβων auctor dicitur; emendationem vero eruditissimorum hominum μιμιάμβων pro ἡμιάμβων rescribentium suspectam facit, quod non Herodis solum ἡμιάμβους laudant veteres, sed etiam aliorum poetarum, ut Cercidae Stobaeus idem Tit. 56, 10. Promathidae Athenaeus VII. 296, B.“ Quibus adde Scaligerum in Varron. p. 49. Bip. Contra Casaub. cf. Meinek. I. I. p. 96; nam de Athenaei quoque scriptura adhuc dubitamus.

1) Cf. Athen. III, 75, F. V, 203, D. V. 221, A. Stephan. Byz. s. v. Βουδιωλί. „Eadem [Aeschrionis] aetate, nisi coniectura fallit, floruit Parmeno Byzantius.“ Naek. in Choeril. p. 195. Meinek. in Cur. Critt. p. 25. Nescio cui aetati assignem Parmenonem qui Athenaeo teste XII, 500. B. περὶ διαλέκτου scripsit. — 2) Cf. Athen. XIII,

CAPUT III.

De Codicibus et praesidiis, unde litterae Babrianae pendent.

Inter Codices qui Babrii servarunt fabulas integras, primum locum Vaticani obtinent, quorum de numero nihil certi ab eo traditum, qui apologos Babrianos ex iis publici iuris fecit.¹⁾ Verumtamen ex ea farragine, quae apud Furiam p. 142 — 156. extat, ut haud exiguum fabularum numerum Babrio vindicemus, tam metro quam

565, D. et Naekii de poetae aetate iudicium in Choeril. p. 195. Item Hermiae mentionem fecerunt Schol. Venet. in Iliad. π', 207. p. 449, A, 5. Bekk. ταῦτα: ἐπὶ τὴν τα συλλαβὴν ὀξεῖα· ἐγκλητικὴ γὰρ ἐστὶν ἢ μὲ ταῦτά με ἀγειρόμενοι. οὕτω καὶ Ἀρλοσταρχος, ὁ μὲντοι Κρατήτειος Ἐρμελας τὸ ἅμα λέγει ἐγκεῖσθαι. — 3) Cf. quattuor poetae choliambos apud Ptolem. Hephaest. VII, p. 558. ed. Gale, excitatos ab Gaisfordo post Hephaest. p. 257. — 4) Cf. Schol. Venet. in Iliad. ζ, 539; p. 266, A. 57. Bekk. χλοῦνην: οἱ μὲν ἀφριστήν· χλουδεῖν γὰρ τὸ ἀφρῆζειν τινὲς Δωριέων ἔλεγον. ἄλλοι δὲ κακοῦρον· καὶ γὰρ τῶν ἀρχαίων λαμβανομένων τινὰ φάναι: ἀνήρ ὃδ' ἐσπέρης καθεύδοντα ἄπουν ἔδησε χλοῦνην. quem locum Hermannus in Dissert. de Aeschyli Lycurgia p. 9. sic refinxit:

— — — Ἄνδρα ὃδ' ἐσπέρης καθεύδοντα
ἄπ' οὖν ἔδυσσε χλοῦνης.

Ipse tamen sic ad numeros revocarim:

— — — Ἄνήρ ὃδ' ἐσπέρης καθεύδοντα
ἄπουν ἔδησε * * * * * χλοῦνην.

1) De Codicibus, quorum neque numerum neque argumenta litteris assignavit Furia haec tradidit p. XL. „Uberrimam autem et nunquam editam Fabularum seriem Bibliothecae Vaticanae Codd. suppeditarunt, quarum exemplar Caietanus Marinius, illius Bibliothecae Custos Primus, et Hieronymus Amatus amicissime transmiserunt. Dolendum tamen, horum Codd. scriptorem adeo imperitum atque rudem fuisse, ut fere nulla in iis verba mendis careant, ut ex fidelissimo Amati apographo apparet. Codd. itaque Vaticanorum lectionem sarcire saepissime necesse fuit; opus mehercle plenum aleae periculosae: in quo, licet omnis cura atque diligentia adhibita fuerit, non tamen ad unguem perfectum et castigatum dici potest.“ De quibus coniecturis, cum earum nullam ferme rationem Furia reddiderit, quanti in Babrii fabulis refingendis emolumenti fuerint, penes alios iudicium esto.

Suidae testimonio adducimur. Documento sit Suidas s. v. Ἀμᾶν· θεριζέειν, παρὰ τὸ ἄμα σπᾶν. Βάβριος·

Νῦν ἐστὶν ὄντως, παῖδες, ἐκ τόπων φεύγειν,
ὅτ' αὐτὸς ἀμᾶ, κοῦ φίλοισι πιστεύει.

Verba desumpta sunt ex fabula, quae inscribitur Χα-
ραδροῖος καὶ αὐτοῦ Παῖδες, CCCLXXIX. Fur., nam quae
doctus Italus pedestri sermone voluit incedere, sic in me-
tra sunt distribuenda:

Νῦν ἐστὶν ὄρη, παῖδες, ἀλλαχοῦ φεύγειν,
ὅτ' αὐτὸς αὐτῶ, κοῦ φίλοις * πιστεύει.

Novissimus in Vatt. Codd. versus mendo est inqui-
natus, eorumque tam in primo quam in altero scriptura
discrepat; sed de his cum ad Suidam perventum erit ampli-
ora dabimus. Eandem ad fabulam pertinet fragmentum
apud Suidam s. v. Λόφος· γῆς ἀνάστημα ἢ περικεφαλαία.

Καὶ παῖδας εἶχε ληίου κόμη θρέψας,
λοφῶντας ἤδη καὶ πτεροῖσιν ἀκμαίους.

Unde Vaticanorum scripturam tam mendis quam
lacuna affectam apparet sic in numeros esse distribuendam:

Καὶ παῖδας * ληίου κόμαις θρέψας,
λοφῶντας ἤδη καὶ πτερίσιν (sic) ἀκμαίους.

Idem Lexicographus s. v. Νεός· ἢ νεωστὶ ἠροτρια-
σμένη γῆ, tacito scriptoris nomine Babrii fragmentum
affert:

Καὶ τις γεωργὸς πυρὸν εἰς νεὸν σπείρας
φύλασσεν ἐστῶς.

Quod contra Corae auctoritatem (p. 106.) refero ad fa-
bulam Γεωργός, Παῖς καὶ Κολοιοί, CCCLXXIV. Fur.

Καὶ τις γεωργὸς ἐν κλήρῳ πυροῦς σπείρας
ἐφύλαττεν ἐστῶς.

His etiam in versibus Vaticani vitii scitent. In fa-
bula Ὁρνιθοθήρας, Πέριδιξ καὶ Ἀλεκτορίσκος, CCCLXIX.
Fur. choliambos recondunt verba depravata:

Ὁ δ' ἐκ τοῦ τέγους κλαγγὴν εἶπε φωνήσας·
πόθεν μαθήσεις, πόσον εἰς ἔω λείπει,
τὸν ὠρομαθὴν ἀπολέσας; — —

Vitiorum pars elui poterat iis quae Suidas allegat non sine mendis s. v. Πέταυρα· τίγνα· Βάβριος·

Ὁ δ' ἐκ πεταύρου κλαγγὸν εἶπε βοήσας·
πόθεν μαθήσῃ, πόσσον εἰς ἔω λείπει,
τὸν ὠρονόμον θύσας με;

Haec igitur exempla probando sufficiant Vaticanae collectionis auctorem Babrio usum esse vel potius ab-usum: nimirum ea est in istis Codicibus numerorum depravatio, ut liberalius plane idque periculosissimum emendandi genus requirant. Est tamen fabularum quaedam particula, in qua pauciora qui eas transcripsit suo Marte novavit: huic annumeramus fabb. CCCLI, CCCLV, CCCLVIII, CCCLX, CCCLXIII, CCCLXIV, CCCLXV, CCCLXVI, CCCLXVII, CCCLXVIII, CCCLXIX, CCCLXXIV, CCCLXXVIII, CCCLXXIX. Nam longe superat earum narrationum cumulus, ex quibus disiecta tantum membra poetae licet colligere, velut CCCLVI, coll. Suida s. vv. Ἀχαιίη, Πανδοίην, Δόπτω, Νεβρείην καρδίαν, Νεβρός; omninoque plurimis locis Babriani sermonis flos et lepor est decerptus, velut fab. CCCL, coll. Suida s. v. Παιάν et Αὐήνας. Itaque de priore genere pluribus disseremus, cum alterum istud parum nos iuuet. Iam illuc vitia partim ex eo irrepsisse arbitramur, quod ii qui secundum ordinem litterarum digestas fabulas consarcinarunt, poetae verba loco suo depellerent: ut documento est quae inscribitur Βοῦς καὶ Φρῦνος, CCCLXXVIII, Fur., cuius primum versum:

Φρύνου γέννημα συνεπάτησε βοῦς πίνων

quis patienter ferat? quin transponimus cum C. Schneidero:

Γέννημα φρύνου συνεπάτησε βοῦς πίνων.

Porro fabulae apud Furiam CCCLXV. qua fingitur Ἐρμῆς γράφων ὄστράκῳ τὰς ἁμαρτίας, hoc est initium: Ὀστράκῳ γράφοντα πόν Ἐρμῆν ἁμαρτίας ἐκέλευσεν ὁ Ζεὺς εἰς κιβωτὸν ταύτας σωρεύειν. Quibus ex verbis primum versum Buttmanus restituit:

Ζεὺς ὄστράκοις γράφονθ' ἁμαρτίας Ἐρμῆν.

Atque vereor, ne eodem studio fab. CCCLXXIV.

Suidae testimonio adducimur. Documento sit Suidas s. v.

Ἀμᾶν· θεορίζειν, παρὰ τὸ ἅμα σπᾶν. Βάβριος·

*Νῦν ἐστὶν ὄντως, παῖδες, ἐκ τόπων φεύγειν,
ὅτ' αὐτὸς ἀμᾶ, κοῦ φίλοισι πιστεύει.*

Verba desumpta sunt ex fabula, quae inscribitur *Χα-
ραδριὸς καὶ αὐτοῦ Παῖδες*, CCCLXXIX. Fur., nam quae
doctus Italus pedestri sermone voluit incedere, sic in me-
tra sunt distribuenda:

*Νῦν ἐστὶν ὄρη, παῖδες, ἀλλαχοῦ φεύγειν,
ὅτ' αὐτὸς αὐτῶ, κοῦ φίλοις * πιστεύει.*

Novissimus in Vatt. Codd. versus mendo est inqui-
natus, eorumque tam in primo quam in altero scriptura
discrepat; sed de his cum ad Suidam perventum erit ampli-
ora dabimus. Eandem ad fabulam pertinet fragmentum
apud Suidam s. v. *Λόφος· γῆς ἀνάστημα ἢ περικεφαλαία.*

*Καὶ παῖδας εἶχε ληίου κόμη θρέψας,
λοφῶντας ἤδη καὶ περοῖσιν ἀκμαίους.*

Unde Vaticanorum scripturam tam mendis quam
lacuna affectam apparet sic in numeros esse distribuendam:

*Καὶ παῖδας * ληίου κόμαις θρέψας,
λοφῶντας ἤδη καὶ περοῖσιν (sic) ἀκμαίους.*

Idem Lexicographus s. v. *Νεός· ἢ νεωστὶ ἡροτρια-
σμένη γῆ*, tacito scriptoris nomine Babrii fragmentum
affert:

*Καὶ τις γεωργὸς πυρὸν εἰς νεὸν σπείρας
φύλασσεν ἐστῶς.*

Quod contra Corae auctoritatem (p. 106.) refero ad fa-
bulam *Γεωργός, Παῖς καὶ Κολοιοί*, CCCLXXIV. Fur.

*Καὶ τις γεωργὸς ἐν κλήρῳ πυρὸς σπείρας
ἐφύλαττεν ἐστῶς.*

His etiam in versibus Vaticani vitii scitent. In fa-
bula *Ὅρνιθοθήρας, Πέριδιξ καὶ Ἀλεκτορίσκος*, CCCLXIX.
Fur. choliambos recondunt verba depravata:

*Ὁ δ' ἐκ τοῦ τέγους κλαγγὴν εἶπε φωνήσας·
πόθεν μαθήσεις, πόσον εἰς ἔω λείπει,
τὸν ὠρομαθὴν ἀπολίσσας; — —*

Vitiorum pars elui poterat iis quae Suidas allegat non sine mendis s. v. Πέτανρα· τίγνα· Βάβριος·

Ὁ δ' ἐκ πεταύρου κλαγγὸν εἶπε βοήσας·
 πύθεν μαθήσῃ, πόσσον εἰς ἔω λείπει,
 τὸν ὠρονόμον θύσας με;

Haec igitur exempla probando sufficiant Vaticanae collectionis auctorem Babrio usum esse vel potius abusum: nimirum ea est in istis Codicibus numerorum depravatio, ut liberalius plane idque periculosissimum emendandi genus requirant. Est tamen fabularum quaedam particula, in qua pauciora qui eas transcripsit suo Martenavavit: huic annumeramus fabb. CCCLI, CCCLV, CCCLVIII, CCCLX, CCCLXIII, CCCLXIV, CCCLXV, CCCLXVI, CCCLXVII, CCCLXVIII, CCCLXIX, CCCLXXIV, CCCLXXVIII, CCCLXXIX. Nam longe superat earum narrationum cumulus, ex quibus disiecta tantum membra poetae licet colligere, velut CCCLVI, coll. Suida s. vv. Ἀγαίνη, Πανθοίην, Δόπτω, Νεβρεῖην καρδίαν, Νεβρός; omninoque plurimis locis Babriani sermonis flos et lepor est decerptus, velut fab. CCCL, coll. Suida s. v. Παιάν et Αὔηνας. Itaque de priore genere pluribus disseremus, cum alterum istud parum nos iuvet. Iam illuc vitia partim ex eo irrepsisse arbitramur, quod ii qui secundum ordinem litterarum digestas fabulas consarcinarunt, poetae verba loco suo depellerent: ut documento est quae inscribitur Βοῦς καὶ Φρῦνος, CCCLXXVIII, Fur., cuius primum versum:

Φρύνου γέννημα συνεπάτησε βοῦς πίνων

quis patienter ferat? quin transponimus cum C. Schneidero:

Γέννημα φρύνου συνεπάτησε βοῦς πίνων.

Porro fabulae apud Furiam CCCLXV. qua fingitur Ἐρμῆς γράφων ὄστράκῃ τὰς ἀμαρτίας, hoc est initium: Ὀστράκῃ γράφοντα πόν Ἐρμῆν ἀμαρτίας ἐκέλευσεν ὁ Ζεὺς εἰς κιβωτὸν ταύτας σωρεύειν. Quibus ex verbis primum versum Buttmanus restituit:

Ζεὺς ὄστράκοις γράφονθ' ἀμαρτίας Ἐρμῆν.

Atque vereor, ne eodem studio fab. CCCLXXIV.

initium: Πλειάδος δυσμαὶ ἦσαν σπόρου ἐν ὥρῃ sit corruptum. Maximum tamen vitiorum numerum profectum esse vel a librariorum incuria vel ab eorum temeritate qui poetae versus ad pedestrem sermonem revocarunt ex annotationibus nostris liquebit. Babrio vero ex Vaticanis has fabulas vindicamus:

- I. Φοῖβος καὶ Ζεὺς, CCCLI.
- II. Γαλῆ συλληφθεῖσα, CCCLV.
- III. Λέων καὶ Ἀετός, CCCLVIII.
- IV. Λύκος καὶ Ἀλώπηξ, CCCLX.
- V. Δηχθεῖς ἀπὸ Μύρμηκος καὶ Ἐρμῆς, CCCLXIII.
- VI. Ὀδοιπόρος καὶ Ἀληθεία, CCCLXIV.
- VII. Ἐρμῆς γράφων ὀστράκῳ τὰς ἀμαρτίας, CCCLXV.
- VIII. Οἷς πρὸς Νομέα καὶ Κύνων, CCCLXVI.
- IX. Ὄνος καὶ Κυνίδιον, CCCLXVII.
- X. Ὄνος παίζων, CCCLXVIII.
- XI. Ὅρνιθοθήρας, Πέρδιξ καὶ Ἀλεκτορίσκος, CCCLXIX.
- XII. Γεωργός, Παῖς καὶ Κολοιοί, CCCLXXIV.
- XIII. Βοῦς καὶ Φρῦνος, CCCLXXVIII.
- XIV. Χαραδριὸς καὶ αὐτοῦ Παῖδες, CCCLXXIX.

Secundo loco Codex Vossianus est reponendus, qui quas choliambicas servavit fabulas, earum priorem sub inscriptione Μύρμηξ καὶ Τέντιξ publicavit Valckenarius Schediasmate de Hygini fragmento Dositheano in *Miscell. Observv. Critt. Vol. X, Tom. I, p. 122*, eamque de vulgari sermone in numeros rededit. Alteram ex eodem Codice fabulam, Κώνωψ καὶ Ταῦρος, Tyrwhittus apographum ab Valckenario nactus Babrio vindicavit. ¹⁾ Superest ut de Vossiano quaedam commemorem, ut cuius de aetate in diversas sententias abierint qui eum versarunt. Nam cum Valckenarius ²⁾ et Roeverus ³⁾

1) Cf. Tyrwh. p. CXIII. — 2) L. I. p. 109. „Re tandem diligentius explorata, vix dubito, quin Vossianus Codex DCCCC. annorum antiquitate sit commendabilis saec. VIII. sive IX. conscriptus, et quidem a librario Latino, qui, dum Graecas litteras scienter pingere didicerat, linguae inscius fuit et rudis. Graecae voces mirabiliter mendosae eiusmodi passim vitiis scatent, quae difficulter emaculari possent absque Latinae versionis subsidio, si Grae-

saeculo vel octavo vel nono ineunte eum conscriptum esse iudicassent, ab his aliquantum discessit Geelius¹⁾ apud Boeckingium, qui saeculi undecimi initio antiquiorem esse negavit. Idem liber praeter duos quos laudavimus apologos, XVI. pedestri sermone conscriptos exhibet, quorum primum de Cervo cum novissimo de Mure rustico et urbano Valckenarius l. l. p. 120—22. edidit. Universam fabularum materiem primus Ed. Boeckingius l. l. p. 25—28. prodidit.²⁾

Tertium post hos obtinet locum Codex Bodleianus,³⁾ cuius ope tum fabulam CXXXI. quae fertur Πάρδαλις καὶ Ἀλώπηξ, tum magnum fragmentorum numerum Babrio Tyrwhittus restituit, quae sive inscientiae

ca spectes, paucissimis mendis inquinatae; unde facile dignosci potest, uter sermo calligrapho fuerit natus, Graecus an Latinus.

— 3) In libro: Fragmentum veteris ICTi de iuris speciebus et manumissionibus, quod servavit Dositheus Magister in Exercitationibus Graeco-Latinis. Lugd. Batav. 1739. 8.

1) In litteris ad Boeckingium scriptis p. XV. „Je ne les porte absolument pas au delà du commencement du XIème siècle.“ —

2) Vide Valckenarii de his fabulis iudicium p. 115. „In Vossiano fabulae occurrunt XVIII. ab illis, quae vulgo sub Aesopi nomine circumferuntur longe diversae, quaeque eorum sententiam, qui has Planudae deberi censuerint, minime labefactent.“ — Fabulae, quas continet, Aesopae non sunt invenustae, et ab homine Graece scientissimo conscriptae, raro a Dositheo interpolatae, sed ab eodem in Latinum sermonem versae.“ — 3) Tyrwh. p. CLXI. ann. 2. „Exemplar nostrum in Catal. Bibl. Bodl. n. 2906. in codice plures alios tractatus continente describitur sub titulo mendoso „Apologi varii Gr.“ adeoque in Indicem sub nomine Aesopi, ut debuit, non relatum est. In MSto tituli loco occurrunt haec verba, quae scriptor fortasse posuit pro versu iambico: *Αἰσωπος εὗρε τοῖς μύθοις πρᾶξιν βλον.*“ et p. CLXXV. „ — satis manifestum est, collectionis Bodleianae auctorem (quisquis fuerit quocunque tempore vixerit,) Babrii librum (fortasse integrum) ante oculos habuisse, et ex illo fabellas plurimas sibi descripsisse, quae in aliis collectionibus aut non omnino, aut saltem diverse, leguntur. Casus, an de industria, tot Babrii fragmenta prosae suae immiscuerit, non liquet. Mihi profecto verisimilius videtur hoc festinationi et inscitiae tribui debere, cum non in promptu esset verborum copia, quibus sensus Babriani sermone pedestri exprimerentur; nam scriptorem nostrum elegantiae ullaatenus studuisse ut credam, prohibent complures fabulae stylo misero et ieiuno exaratae, in quibus ne minimam ni-

sive festinationi eius qui Bodleianam collectionem confecit, debemus.

Quarto loco commemoratione dignus est Codex Harleianus, ¹⁾ ex quo desumpta est fabula: *Ζεὺς καὶ Ἐλπίς*, quam primum idem edidit Tyrwhittus in Auctario ad Orph. *περὶ λίθων* conscripto.

Restat tandem ut unius Babrii fabulae mentionem faciamus, quae quamquam in omnium conspectu posita, plerumque tamen non ad Babrium est relata, sed ultimum inter Gabriae tetrasticha obtinuit locum: apologum dico de Luscinia et Hirundine compositum. Verum tamen ante Neveletum ²⁾ Editor Basileensis collectionis A. 1616. ³⁾ vidit.

In coenobio Grotta Ferrata Codex Aesopi a P. Romolino inventus esse dicitur, in quo Harlesio ⁴⁾ teste „postremo veniunt fabulae XXX. versibus iambicis, vel potius scazontibus (procul dubio, Babrii) concinnatae, hoc titulo: *Τῶν Αἰσώπου μύθων ἰαμβοί.*“ Hoc aut verum est aut non; nos interim diffidimus, licet Schwabius in Phaedr. Vol. I. p. 160. cum Harlesio sentiat. Neque magis iuvat quod Palatinus Neveleti quintus, quem interdum cum Codice R. Stephani Regio conspirantem invenimus, fragmenta Babrii vel servavit vel videtur servasse; id quod etiam in Augustanum et Florentinum Aesopi librum licet transferre. Summopere

toris Babriani scintillam elucere sivit; prohibent etiam locutiones multae absurdae et barbarae, quas ex sua penu per totum opus imperitissime dispersit.“

1) Tyrwh. p. CCII. „ — thesaurum prorsus insperatum — detexit, mihiq̄ amicissime obtulit Samuel Musgrave; fabulam scilicet Babrii integram. — Hanc igitur, ut in MSto Harleiano, n. 5521, inter adversaria viri cuiusdam docti, sed ignoti, reperta est typis exprimendam — curavi.“ — 2) Ann. p. 642.: Est haec fabula sola, quae Babriam [Babrium] redoleat antiquum. — 3) Vide Annot. in fab. I. — 4) Harless. in Fabr. Bibl. Tom. I. p. 635. In eodem codice Aesopi extat vitae descriptio ab illa Planudae vulgo tributa discedens, quae his incipit verbis: *ὁ πάντα βιωφελίστατος Αἰσώπος, ὁ λογοποιός*, quae ex parte cum glossa marginali Codicis Florentini (cf. Fur. p. XI. ann.) conspirant: *Ὁ κατὰ πάντα τὸν βίον γενόμενος βιωφελίστατος Αἰσώπος.*

enim, ut ille ait, cavendum est ne pro Iunone nubem amplectamur.

Inter eos autem qui Babrii et nomen et fragmenta ad nostram pertulerunt aetatem, Suidas primas occupat sedes, de cuius fide in auctorum locis laudandis cum universe inter doctos viros constet, pauca tantum quae ad Babrium attinent exponere nobis in animo est, quo facilius perspiciatur, utrum Vaticanis an Suidae maior debeat auctoritas. Nam felici quodam fortunae casu contigit, ut ex iis fabulis, quae in Codd. Vatt. extant, Suidas in suum Lexicon fragmenta transtulerit. Quocirca scripturam utrorumque ad diiudicandum componemus:

*Καὶ παῖδας * λήϊου κόμαις θρέψας
λοφῶντας ἤδη καὶ πτερίσιν ἀκμαίους.*

Vatt. fab. CCCLXXIX. Fur. Suidas vero s. v. Λόφος:

*Καὶ παῖδας εἶχε λήϊου κόμη θρέψας
λοφῶντας ἤδη καὶ πτεροῖσιν ἀκμαίους.*

Quibus in versibus Suidae ratio longe est Vaticanorum probabilior; si quidem isti librariorum incuria et εἶχε neglexerunt et vitio πτερίσιν scripsere. In eadem fabula vv. 18, 19. Vaticani:

*Νῦν ἔστιν ὦρη, παῖδες, ἀλλαχοῦ φεύγειν,
ὅτ' αὐτὸς αὐτῷ κοῦ φίλοις * πιστεύει.*

Haud dissimiliter Suidas s. v. Ἀμᾶν:

*Νῦν ἔστιν ὄντως, παῖδες, ἐκ τόπων φεύγειν,
ὅτ' αὐτὸς ἀμᾶν κοῦ φίλοισι πιστεύει.*

In v. 18. sane probandi sunt Vaticani; nam eundem ὦρη et ἀλλαχοῦ spretis ὄντως et ἐκ τόπων retinuerim. Nimirum Suidas in iis quae ad rem suam facere vidit transcribendis diligens fuit et accuratus; in secundariis tamen et alienis saepissime negligentem se praebuit, nisi forte partem culpa in librariorum conuicere licet. Iccirco propemodum adducor, ut v. 19 ἀμᾶν pro αὐτῷ in verborum contextum recipiam. Nam illa Vaticanorum scriptura aut ab errore profecta est aut ab lectoribus qui ne-

scio quid lepidi verborum αἰτὸς αὐτῶ coniunctioni subesse sibi persuaderent. Extat Babrii fragmentum s. v. Νεός:

Καί τις γεωργὸς πυρὸν εἰς νεὸν σπείρας
φύλασσεν ἐστῶς.

Integra est fabula CCCLXXIV. in Vaticanis, quae sic secundo versu:

Καί τις γεωργὸς ἐν κλήρῳ πυροῦς σπείρας
ἐφύλαττεν ἐστῶς.

At vide quanto facilius apud Suidam numeri procedant! Itaque tam̄ hac in fabula quam in reliquis isti Codices interpolantium manus haud levi ratione experti sunt. Ipsi tamen exemplis a Suida laudatis edocti in apologis refingendis probabiliora sectati sumus. Lexicographus autem poetae versibus suam in rem usus est s. vv.:

Ἄκταιη.	Εὐλαί.
Ἀμᾶν.	Ἰών.
Ἄνωθεν.	Ἦρα.
Ἄρκος.	Καμειραία ἰσχάς.
Ἄσθμα.	Καρχαρόδους.
Ἄτολμοι.	Κνηκίας.
Ἀύηνας.	Κωλώτης.
Ἀχαιίνη.	Κωμῆται.
Βαθύστρωτος κοιτη.	Κωτίλλω.
Βληγώδης.	Κρίμνον.
Βουκολήσας.	Λόφος.
Γέρανος.	Λύγδινα.
Γομφίους.	Νεβρείην καρδίην.
Δάπτω.	Νεβρός.
Διάργεμοι.	Νέμεσις.
Διώρα.	Νεός.
Ἐκάστοτε.	* Νῦν σωθείην.
Ἐκθορεν.	Ἰοκλαδίας.
Ἐκτόπως.	Ἰόνεια.
* Ἐναφῆμαν.	Ἰοτλος.
Ἐρωτῶ.	Ἰωνον.
Ἐν τῷ μέρει.	Παλαμναῖος.
Ἐωλα.	Πανθοῖνην.

Παιάν.	Στελεόν.
Πέταυρα.	Ταναγραῖοι ἀλεκτορίσκοι.
Πίδηκος.	Τὰπίχειρα.
Πρίων.	Τιτυβίζετε.
Πυρίνω σίτω.	Τριγρός.
Πυρρίχαις.	Τρώγη.
Ρωγαλέον.	Οἶναρα.
* Σάγη.	Φωλάδι.
Σίσυρα.	Φρήτρα.
Σωράκους.	Φριξότριχα.
Σπήλυξ.	

Babrii fragmentum paulo longius nescio unde sumserit Natalis Comes Myth. IX, c. 5. nam duobus verbis auctius ipse protulit, quam Tzetzes qui septem poetae choliambos Chiliad. XIII, 264. inseruit. Paucos scizontes Etymologici Magni Auctor s. vv. Ὀμφαξ et Περωμένον excitavit. His adiungimus Apollonium Sophistam s. v. Ἀειδε et Iulianum Epist. LIX. Duos versus Aristophanis Scholiastes in Pacem 152. transcripsit, qui tamen a Suida s. v. Βουκολήσας sunt repetiti. Quae vero Scholiastes in Thucyd. IV, 92. ἐκ τῶν τοῦ Αἰσώπου μύθων laudavit verba, ea ad Nostrum referre dubitamus. Nam quos Ioannes Georgides in Gnomologio apud Boiss. in Anecd. Vol. I. pp. 9. 17. 31. 43. 48. 58. 67. 90 ad Babrium rettulit versus, eorum vix unum et alterum a poeta profectum esse vel primus oculorum obtutus docet, cum ipsum metrum, ut de dictione taceam, maximam illorum partem spuriam esse vincat.

CAPUT IV.
Fabulae integræ.

Fabula I.

Αηδῶν καὶ Χελιδῶν.

Ἄγροῦ χελιδῶν ἐξεπωτήθη μακρὰν·
εὖρεν δ' ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις
ἀηδὸν ὀξύφωνον· ἧ δ' ἀπεθρήνει
τὸν Ἴτυν ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης.

5 χῆ μὲν χελιδῶν φησι φιλτάτη ζώοις,
πρῶτον βλέπω σε σήμερον μετὰ Θράκην·
ἀλλ' ἔλθ' ἐς ἀγρὸν καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων·
σύσκηνος ἡμῖν καὶ φίλη κατοικήσεις,
ὅπου γεωργοῖς κοῦχί θηρίοις ἄσεις·
10 τὴν δ' αὖτ' ἀηδῶν ὀξύφωνος ἠμείφθη·
ἔα με πέτραις ἐμμένειν ἀοικήτοις,
οἶκος δέ μοι πᾶς ἢ τε μῦξις ἀνθρώπων,
μνήμην παλαιῶν συμφορῶν ἀναφλέξει.

Hanc de Luscinia et Hirundine fabulam, quae diu inter Gabriae tetrasticha ultimum obtinuit locum, ad Babrium referendam esse, Neveletus iam perspexit, annot. p. 642. „Est haec fabula sola, quae Babriam redeat antiquum. Iam ante Neveletum in editione Basileensi: Aesopi Phrygis Fab. Gr. et Lat. cum aliis quibusdam opuscc. A. 1616. ab editore mihi ignoto ascriptum: Gabriae Graeci fabellae tres et quadraginta, ex trimetris iambis, praeter ultimam ex scazonte, tetrastichis conclusae. Extat apud Tyrwh. p. CLXXXIX. Tencher.

post Anton. Lib. p. 215. Herder. Opp. omn. Tom. XX. p. 66. nov. ed. et Cor. p. 90. qui annotavit: τὸν δὲ μῦθον τοῦ Βαβρίου φασὶν εἶναι τινες, οὗ καὶ ἕτερον ἀποσπασμάτιον φέρεται παρὰ τῷ Σουίδα (λέξ. Τιτυβίζετε) τοδί·

Ταύτης ἀκούσας μικρὰ τιτυβιζούσης.

Sed ut metrum iubet fabulam Babrio, vindicari, ita fragmentum istud ne ad hanc referatur fabulam vel linguae leges intercedunt. Vide praeterea Schneid. S. p. 122. fab. XIV. Berg. I, 1. Seorsum de hac fabula exposuerunt Brunckius Anall. Tom. III. p. 311. (quem non debebam inter eos recensere p. 7. qui Babriam poetam nominarint, cum ille Gabriam dixerit.) Westonus Hermesian. p. 80. ed. Lond. 1784.

Quantam haec fabula iacturam fecerit eorum culpa, qui pedestrem in sermonem redegerunt, docet expositio tam breviata quam interpolata apud Neveletum p. 213. fab. 152. Ἀηδόνι συνεβούλευε χελιδὼν τοῖς ἀνθρώποις εἶναι ὁμόροφον καὶ σύνοικον ὡς αὐτή. ἣ δὲ εἶπεν, οὐ θέλω τὴν λύπην τῶν παλαιῶν μου συμφορῶν μεμνησθαι καὶ διὰ τοῦτο τὰς ἐρήμους οἰκῶ· ἣ μὲν χελιδὼν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀνθρώπων παρεικάζεται· ἣ δὲ ἀηδὼν τοῖς φιλερήμοις κατὰ τὸν θεὸν μονάχοις, οἵτινες τῷ κόσμῳ ἔφυγον. Sed ut epimythium omittam; novissimum additamentum et dictionis indoles fabulae prosaicae auctorem satis iam produnt. Cf. qui de monachorum commemoratione disputarunt Bentleium de fab. Aes. c. VI. p. CXLIII. et Coraen p. 419.

1. μακρὰν ἐξεποιήθη vulgata fuit lectio ante Tyrwhittum, qui ἐξεπωτήθη refinxit, quod mox comprobabimus. Residet tamen in versu corruptela, quam spondeus quarto loco positus recondit, vid. Annot. in fab. III, 1. Mihi veri simillimum videtur ut verborum ordinem permutemus:

Ἄγραυ χελιδὼν ἐξεπωτήθη μακρὰν.

Ut vero haec prae ceteris placeret medela factum est quia aegre Nostro μακρὰν illud eripi patiar, quod genitivo iungi docuit Iacobsius in Achill. Tat. p. 730. Superest ut in numerorum ratione reddenda spondeum commemorem, quem in quinta sede choliamborum au-

ctoribus concessit Hephaestio p. 31. Gaisf. ἔσθ' ὅτε καὶ σπονδεῖον [ὁ γαλίαιμβος δέχεται], ὅτε καὶ τραχύτερον γίνεται.

Εἰς ἄκρον ἔλκων, ὡςπερ ἀλλᾶντα ψύχων.

[Versus Hippon. vide in fragm. XXXIV. Welck.] coll. Schol. p. 169. Gaisf. Ἰσχυοῤῥωγικούς eiusmodi versus, quorum Ananius inventor perhibetur, dictos esse, Auctor anonymus de metris in MS. Harleiano 5635. testis est apud Tyrwh. de Bab. p. CLXX, n. 18.: τὸ παλαιὸν Ἰαμβικὸν διαιρεῖται εἰς τὸ κωμικόν, τραγικόν, σατυρικόν, τὸ Ἰππωνακτεῖον τὸ καὶ γαλόν, τὸ τοῦ Ἀνανίου τὸ καὶ ἰσχυοῤῥωγικόν. Τοῦ δὲ Ἀνανίου proprium est τὸ ἀπὸ τοῦ τετάρτου ποδὸς μέχρι τέλους πέντε συλλαβὰς ἔχειν, καὶ ταύτας μακράς. διὸ καὶ ἰσχυοῤῥωγικός ὁ στίχος οὗτος λέγεται, διὰ τὸ μὴ κατὰ τὸ τέλος πάσχειν τὴν γάλευσιν (γάλανσιν MS. Bernens.), ὡς ὁ τοῦ Ἰππώνακτος, ἀλλ' ἀνωτέρω ἀπὸ τῆς τετάρτης χώρας. Eadem fere Hermannus Elem. D. M. p. 142. ex MS. Bernensi dedit, nisi quod ibi δευτέρου relictum pro τετάρτου, quod vitium notissimo errore subnatum. Hanc metri licentiam Hipponactem sibi indulgisse loci docent ab Welckero in Hipp. p. 45. laudati; nec Theocritus spondeum eo loco positum reiecit, | vid. Epigr. in Hipp. κά, 1, 2. neque Babrius istam veniam recusavit, cf. fab. V, 21. fragm. XV, 4. Terentiani igitur Mauri de spondeo praeceptum haud scio an ad Graecorum usum omnino valeat v. 2408.:

Quare cavendum est, ne licentia sueta
spondeon, aut qui procreantur ex illo
dari putemus posse nunc loco quinto,
ne deprehensae quattuor simul longae
parum sonoro fine destruant versum.
nam dactylum paremve quid tibi dicam?
cum tantum iambus rite possit admitti.

Dactylum hoc loco ferri posse et ipsi negamus, quapropter C. Schneideri coniecturam apud Fur. in Ind. s. v. *Συνέχεια* improbamus, vide Annot. in fab. IV, 2. Spondei licentiam Graecos sibi sumpsisse exempla evincunt. Ceterum alicui in mentem veniat reponere:

Ἄγροῦ χειλιδῶν μακρὸν ἐξεπωτήθη.

coll. Homericis μακρὸν αὐτεῖν, (Eustath. p. 549, 20.: ἔστι δὲ μακρὸν αὐσαι τὸ εἰς πολὺ μῆκος καὶ διάστημα ἀέρος.) μακρὸν βοῶν. Sed plurali Noster usus est fab. III, 1. μακρὰ τοξεύων. Recte tamen Tyrwhitto praeunte ἐξεπωτήθη a reliquis editoribus scriptum est pro vulgato ἐξεποιήθη. De cuius verbi analogia Schaef. in Greg. Cor. p. 272. et Lob. Parerg. in Phryn. p. 581. disseruerunt.

2. εὔρε δ' ἐρ. cum prioribus Neveletus; εὔρεν τ' ἐρ. suo Marte Bergerus.

4. Tribrachys iambi loco positus est, ut apud Eupolidem Prisciano de metr. T. c. III, §. 23. laudatum:

Ἀνόσια πάσῳ ταῦτα, ναὶ μὰ τὰς κράμβας.

Eadem licentia recurrit apud Hippon. frag. XX, 4.

Κατέφαγε δὴ τὸν κλῆρον ὥστε χερὶ σκάπτειν.

Et apud Babrium fab. II, 6.

Τὸ βέλος ἔπηξεν ἐντὸς ἐσπέρου κήπου.

In fabulosa Iusciniæ et hirundinis transformatione vetusti poetae vehementer variarunt: cf. Voss. in Virg. Ecl. p. 335. sqq. Pauca dedit Bergerus. Praeterea v. Verheykium in Anton. Liber. c. XI., Schol. in Soph. Electr. 149. et qui eum descripsit Suidam s. v. Ἀηδῶν. Locos ex auctoribus Babrio non neglecto congescit Blomfieldius in Aeschyl. Agam. 1113. Nostram ad fabulam accommodata sunt, quae praeter alia Eustathius in Odyss. τ', 518. exhibuit p. 1875, 3. Ἄ δὲ κοινῶς οἱ μεθ' Ὀμηρον περὶ ἀηδόνης γράφουσι, τοιαῦτα ἐστί. Πανδίωνος Ἀττικοῦ τυράννου γίνεται Πρόκνη καὶ Φιλομήλα, τούτων ἡ Φιλομήλα γαμεῖται Τηρεῖ τῷ Θρακί, καὶ γίνεται τῷ μετοικισμῷ ἐξ Ἀττικῆς γυναικὸς Θρακικῆ. μέλλοντα δὲ ποτε Ἀθήναζε τὸν Τηρέα ἤκειν, ἐκέτευεν ἡ γυνὴ τὴν ἀδελφὴν Πρόκνην ἐν τῷ ἐπανήκειν συνενέγκασθαι, ὃ δὲ ποιεῖ μὲν τοῦτο, περὶ δὲ τὴν ὁδὸν βιάζεται τὴν κόρην, καὶ φθείρας γλωσσοτομεῖ, ὡς ἂν μὴ ἔχου τῇ ἀδελφῇ ἐκλυῆσαι τὸ πάθος. ἀλλ' ἡ Πρόκνη ἐν ἰσθμῷ ἐξυφαίνει τὴν βίαν, καὶ ἐπεὶ μὴ εἶχε τῇ γλώττῃ, ἐκφαίνει τῇ χειρὶ. καὶ ἡ Φιλομήλα τὴν τῆς ἀδελφῆς γλῶτταν ἀντισταθμάται τοῦ παιδός, καὶ ἀνελοῦσα τὸν υἱὸν Ἴτυν παραβάλλου

τῷ ἀνδρὶ φαγεῖν. ὁ δὲ παθῶν τὴν βρωσιν ἀλλ' ὕστερον γνωρίζει τὸν παῖδα λειψάνοις μικροῖς τεκμηράμενος, καὶ διώκει τὰς ἀδελφάς, τῷ παιδί συγκαταθύσων αὐτάς. αἱ δὲ φεύγουσι, καὶ τοὺς κρείττονας αἰτησάμεναι πτερύσσονται εἰς χελιδόνα μὲν ἢ Πρόκνη Φιλομήλα, δὲ εἰς ἀηδόνα. διὸ τραχύφωνος μὲν ἔστιν ἢ χελιδῶν καὶ ἀηδῆς τὸ μέλος οἷα κολουσθεῖσα τῆς γλώττης, καὶ συχνὰ τὸν Τηρέα ὑποτραυλίζουσα κατὰ στόμα προφέρει, ἀηδῶν δὲ τὸν Ἴτυν τοῦ μέλους προβάλλεται. Τηρέης δὲ εἰς ἔποπα μορφωθείς ποῦ ἄρα εἰσιν ἀναφωνεῖ συχνά. Procnen Terei uxorem fuisse tradidit Thucyd. II, 29. quo loco cf. Scholia et Interpretes. — ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ἄρας. „At non forma immaturum excidisse Ityn dolebat mater, sed vita. Τὴν ὥρην autem pro vita poni posse non credo: lego igitur τῆς ΖΩΗΣ. [Idem iam dederat Salmasius Plin. Exerc. p. 787. a. D.] Et eius quidem lectionis vestigia in versu sequente, 5.prehendisse mihi videor. Exemplum certe desidero, in quo ζώοις (in hoc scilicet orationis genere) pro formula salutandi usurpetur. Verisimilius igitur arbitror, Babrium scripsisse, φιλιότη, ΧΑΙΡΕΙΣ, et syllabam priorem τοῦ ζώοις ex versu praecedenti irrepsisse, errore librariis familiarissimo.“ Sic Tyrwhittus, quem Teucherus et Coraes secuti sunt. Retineo tamen vulgatam lectionem. Ὄρα enim quis dubitet pulcherrimam vitae significare partem, id est aetatis florem et iuventutis formam decoram? Vide vel Thom. Mag. p. 299, 4. ed. Hal. πρὸ μοίρας θανάων ὁ βιαίως ἀποθανῶν, πρὸ ὥρας δὲ ὁ ἐν νεότητι. Cf. Herodotus VI, 61. Γαμέει δὲ δὴ μιν ἐς γάμου ὥρην ἀπικομένην Ἄγητος ὁ Ἀλκείδω. Platon. Epigr. V. Anth. Gr. Tom. I, p. 169.

Σκέψαι τὴν ὥρην ὡς ὀλιγοχρόνιος.

Et quem Iacobsius laudavit Galenum in προτροπτ. c. VIII. ἄμεινον οὖν ἔστιν, ἐγνωκότας τὴν μὲν μειρακίων ὥραν τοῖς ἡρινοῖς ἀνθεσιν εὐκυῖαν, ὀλιγοχρόνιον δὲ τέρπεν ἔχουσαν. De forma decenti Dionys. Halic. interpretabatur de Lys. iud. V. V, p. 473. Reisk. λέγω δέ, ἐπὶ κάλλους μὲν σωμαίων, τί δὴ ποτε τοῦτ' ἔστιν, ὃ καλοῦμεν ὥραν. Eodem pertinet etiam ὥρατος, Pind. Olymp. IX, 141.

Ἦραϊος εἶν καὶ καλὸς κάλλιστα τε ῥέξαις.

Hesiod. ἔργ. 697.

Ἦραϊος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι.

Anaxandrides apud Athenaeum VI, p. 227, C.

ἦραϊον δὲ μειρακύλλιον
ποιαῖς ἐπωδαῖς ἢ λόγοις ἀλίσκεται
τίδιν, φράσον γάρ, ἄν τις ἀφέλῃ τὴν τέχνην
τὴν τῶν ἀλιέων;

Praeterea vim exemplorum Pierson. in Moer. p. 426. congessit. Ceterum ἄωρης Bergero se probavit „propter elegantem ad vocem ἄωρον [de qua cf. praeter Salmas. in Plin. Exerc. p. 787. a. D. Jacobsium in Anth. Gr. Tom. VI, p. 300.] allusionem.“ Porro quae Westonus Hermes. p. 80. molitus est, τοῦ ἄωρος coniectans, ea satis est semel memorasse.

5. Ζώοις pro formula salutandi Bergerus Osanno astipulante in Boettigeri Amalthea Tom. II. p. 270. accepit, „quod in oratione insolenti sensum tamen praestet“, dissentiens a Tyrwhitti coniectura χαίροις, quam comprobant Teucherus, Coraes, Kiddius in Dawes. Misc. C. p. 595. Valedicendi vero significatum in hoc vocabulo non inesse illustravit Dawes. Misc. C. p. II. Westonus Hermes. p. 81. sq., σώοις pro ζώοις coniectavit provocans ad Non. l. II.

Σώζεο πέτρον

χαίροις Ἡμαθίων.

Sed Babrii libri, si ab editione Bas. A. 1616. recesseris, quae metro adversante ζώοις φιλιότη (charissima, salva sis), cum omnes, φιλιότη ζώοις servarint, ζώοις non pro salutandi formula, sed pro dativo nominis ζῶον haberi debet. Hic enim ioci sensus: Et hirundo, gratissima, inquit, animalibus, nunc primum te video post casus Thracios. His igitur verbis lusciniam e silva ad homines quibus sit gratissima revocare studet. Ζώοις scripsi auctore Etym. Mag. p. 413, 14. v. Ζῶον. γράφεται δὲ μετὰ τοῦ ἰῶτα, ἐπειδὴ εὐρηται κατὰ διάστασιν καὶ παρὰ Σιμωνίδην, οἶον·

Τὸδ' ἡμῖν ἐρπετὸν παρέπιτατο
ζώιον κάκιστον.

καὶ διὰ τὸν χαρακτηῆρα τῶν διὰ τοῦ ὠον. Τὰ γὰρ διὰ τοῦ ὠον οὐδέτερα μονογενῆ θέλει ἔχειν τὸ ἰῶτα· οἷον Πιτῶον, ὄνομα ὄρους· προστῶον, περιστῶον, ὑπερῶον· οὕτω καὶ ζῶον σὺν τῷ ἰ. Sic etiam ζωίδιον apud Aratum:

Ζωίδιον δέ ἐ κύκλον ἐκίκλησιν καλέουσιν.

6. μετὰ Θράκην. „μετὰ Θρ. post Thraciam, Nevelet. post Thracicam consuetudinem, Editor Oxon. fab. 149. Neutram interpretationem intelligo. Aut legendum est ΚΑΤΑ Θράκην· aut μετὰ sensu τοῦ κατὰ accipiendum est; cuius usus exempla nonnulla suppeditant lexicographi. Omnino enim intelligere debemus, in Thracia habitum esse hunc congressum.“ Tyrwhitti lapsus; μετὰ Θράκην enim significare, post ea quae in Thracia perpessae sumus, citerioris potissimum aetatis exempla demonstrant quae collegit Bernhardus Synt. Gr. p. 254. ipsius Babrii memor, et in Suidae v. Κάρανος, post Schaeferum apud Fur. p. CXC. ann., qui μετὰ Θράκην recte circumscipsit, μετὰ τὴν ἐν Θράκῃ συμφορὰν. Graecismum Marcellini XVII, c. 8. Schaeferus annotavit. Neque sua laude fraudandus Westonus l. l. qui paucis dictionem stabilivit.

8. σύσκηνος ἡμῖν, nam Χελιδόνις δ' ἐγένετο σύνοικος ἀνθρώποις Ἀρτέμιδος βουλῇ, διότι κατ' ἀνάγκας ἐκλιποῦσα τὴν παρθενίαν πλεῖστα τὴν Ἀρτεμιν ἐπεβοήσατο, Anton. Lib. XI, fin. Voculi σύσκηνος mentionem iniecit Poll. VI, 157. 9. ἄσεις. Haec futuri forma minus usitata quam Atticorum ἄσομαι, cf. Dawes. Misc. Crit. p. 290. Usum tamen Atticis vindicare studuit Markland, in Eurip. Supp. 932. sed suspicionem movent annotata a Kiddio in Daw. Misc. l. l. p. 511. Ἀείσω certe extat in Eurip. Herc. fur. 681. apud Theogn. 4. Bekk. apud Theocr. XXII, 26. 135., ἄσῳ apud eundem I, 145. VII, 72. 78. ἄσω est apud Iulian. Misopog. initio et Aelianum de Nat. Anim. VI, 1.

12. δ' ἐμοὶ et ἡ πμίξις τ' ἀνθρώπων Brunckius iusta sine causa dedit. Vocis ἀναφλέγω usus est Aelianus

de Providentia, vid. Suidam v. Ἀντέρως, ubi Μελά-
νπιος δὲ ἐς τὸν φίλον τὸν ἔνθεον ἀναφλεχθεὶς ἰσότιμον τὸ
τοῦ πόθου κέντρον ἀνεδείκνυτο. Meleager LV, 2. in Anth.
Gr. Tom. I, p. 18. de quo loco cf. Iacobsii ann. Tom. VI,
p. 71.

Fabula II.

Ἀπόλλων καὶ Ζεὺς.

Θεοῖς Ἀπόλλων ἔλεγε μακρὰ τοξεύων·
οὐκ ἂν βάλου τις πλεῖτον οὐδὲ τοξεύσει.
ὁ Ζεὺς δὲ παίζων ἠρίδαινε τῷ Φοῖβῳ.
Ἑρμῆς δ' ἔσειεν Ἄρρεος ἐν κυνῇ κλήρους.
5 λαχῶν δὲ Φοῖβος καὶ τὰ τόξα κυκλώσας,
τὸ βέλως ἐπηξεν ἐντὸς ἐσπέρου κήπου.
ὁ Ζεὺς δὲ διαβάς ταῦτ' ἔσπερον εἶτ' ἔστη·
καὶ ποῦ βάλω, ναὶ φησὶν οὐκ ἔχω χώραν.
τόξου δὲ νίκην ἔλαβε μηδὲ τοξεύσας.

Haec de Apolline et Iove fabula non tantum quantum in omnibus fere licet conspicere elegantiae et leporis praestat. Quo magis Mehlhornii in materie eligenda iudicium mirati sumus; qui hunc apologum in Anthologiam Lyricam transcripserit p. 69. cum multi suppeterent, qui tam propter dictionis laevitatem, quam propter argumenti prudentiam ac suavitatem illo in libello locum sibi poscerent. Pedestris sermonis incessum servat haec fabula apud Furiam CCCLI. cui choliambicos numeros primus vindicavit C. Schneiderus in Annot. p. 38. Repetita est a Corae p. 366. Schneidero S. fab. XVII, p. 125. Bergero l. I, 13. Babrii hunc apologum, cui tribuendum eum esse vel metrum evincit, decurtavit nescio quis apud Neveletum p. 243. Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων

περὶ τοξείας ἤριζοντο· τοῦ δὲ Ἀπόλλωνος ἐκτείναντος τὸ τόξον καὶ τοῦ βέλους ἀφέντος, ὁ Ζεὺς τοσοῦτον διέβη ὅσον Ἀπόλλων ἐτόξευσεν.

1. Dactylum tertio pede posuerunt praeter Babrium (huius in fab. vs. 9. et fab. III, 1. IV, 2. V, 16. VI, 2. 8. fragm. VIII, 5. XIII, 3.) Phoenix Colophonius apud Athen. XII, 530, E.

vs. 5. Καὶ τὰλλα πολλῶ πλέονα Κασπίης ψάμμου.

vs. 13. Ἀκουσον, εἴτ' Ἀσσύριος εἴτε καὶ Μῆδος.

Callimachus fragm. LXXXVI. Bentl.

vs. 1. Εἰς τὸ πρὸ τείχευς ἱερὸν ἀλέες δεῦτε.

vs. 3. Γέρον ἀλάζων ἄδικα βιβλία ψήγει.

Fragm. XCIV, 3.

Καὶ τῆς ἀμάξης ἐλέγετο σταθμήσασθαι.

2. Οὐκ ἂν βάλῃ τις πλεῖον, οὐδὲ τοξεύσει MSS. Vatt. tam metro quam verborum structura laborante, quod mendum βάλοι refingendo Coraes reliquis assentientibus sustulit. Idem etiam τοξεύσοι, astipulante Bergero, quod pro typhothetae errore nescio quo pacto Censor Bergerianae editionis habuit. Iure Coraen Boissonadus Anecd. Tom. I, p. 367. improbavit „permutantur *ει* et *οι* de more. Aesopica fabula de Phoebō et Iove — τοξεύσοι: malim retentam fuisse veterem lectionem, τοξεύσει, coniunctis futuro τοξεύσει et forma futurae significationis ἂν βάλοι.“ Post Epicos apud Herodotum horum modorum coniunctionem increbuisse Bernhardus docuit Synt. p. 410. qui Atticorum quoque hac in re usum paulo differentem accurata ut solet confirmavit disputatione. Repererunt scripturam τοξεύσει C. Schneidrus et Mehlhornius. τοξεύσαι Saxonii placuit.

4. Ἄρεος quamquam abiguam habet primae syllabae mensuram, tribrachys tamen in tertia sede mihi probabilius videtur effici. Hic enim pes tertium obtinet locum apud Babrium fab. VIII, 4. quo loco plura dabimus. Accedit Phoenicis Colophonii versus apud Athen. XII, 530, E.

³ Ἀνὴρ Νίνος τις ἐγένεθ', ὡς ἐγὼ κλύω.

Verumtamen anapaestum etiam in quarto loco concedi demonstrant exempla in fab. VI, 4. collecta.

5. Vatt. λαχ. δὲ Φοῖβ. τὸ τόξον ἐκκυκλώσας, quod Furia interpretatus est: is arcum intendens; hic tamen significatus abhorret ab vocabulo ἐκκυκλοῦν, quod adhuc in lexicis desideratur. Recte C. Schneiderus in Indice s. v. Ἐκκυκλοῦν „τὸ τόξ. ἐκκ. arcum in circulum redigens, incurvans, intendens. Hunc significatum nexus loci postulat, nam verbum ἐκκυκλοῦν — si usquam in usu fuit, de convolutis, quae in circulum extenduntur, non de directis, quae incurvantur, usurpatum videtur fuisse.“ De metro quae disputavit, non aequae sunt vera. Idem in editione minore versum refinxit:

Λαχὼν δὲ Φοῖβος καὶ τὰ τόξα κυκλώσας,

quam in coniecturam quae et metro satisfacit et sententiae, postea inciderunt et Buttmannus et Anglus in Mus. Cantabrigiensi (vid. Jen. All. L. Z. n. 172, p. 437.) Dubitantius iusto idem Schneiderus τὸ τόξον non esse spernendum pronunciavit, vid. Annot. in fab. I, 1. Quod Coraes emendarat:

Λαχὼν δὲ Φοῖβος τὸ τόξον τ' ἐγκυκλώσας,

etsi ἐγκυκλώσας quodammodo possit explicari, metrum tamen omnino respuit. Ceterum Bergkii (cf. Anacr. fragm. XII. p. 97.) in Himerii Orat. XIV, 4. p. 612. Wernsd. coniecturam: ἐφ' οὓς τὰ βέλη ἀγκυλώσασθε pro κυκλώσασθε elegantem magis esse et ingeniosam quam veram arbitror, cum vel hic ipse Babrii locus dictionem Himerii istam confirmet. Multo infelicius commentum Bergeri:

Λαχὼν δὲ Φοῖβος ἐὼν τόξον τε κυκλώσας.

6. ἐντός] ἐκτός Mehlhornii nihil nos iuvat. Mihi praeterea illa: ἐντός ἐσπέρου κήπου parum eleganter videntur dicta esse.

7. Coraes praeter vanam mutationem cum Furia scripsit:

Ὁ Ζεὺς δὲ διαβάς ταὐτὸ μέτρον ἔστη (sic),

ἔστη Fur. Ubi deest syllaba. Scripsit εἰσθήκει C. Schnei-

derus cum Anglo in Mus. Cantabrig.; ille, $\overline{\kappa\epsilon\iota}$, inquit, facile hauriri potuit a sequente *καί. ἐστήκει* Mehlhornius. Buttmani suspicionem, *εἰτ' ἔστη* secuti sunt Schneid. S. et Bergerus. — Tribrachyn suo positum esse loco docent Hippon. frag. XXIX, 2.

Λαλεῖν Λεβεδίην ἰσγάδ' ἐκ Καμανδαδοῦ,
et si integra est forma *ἄλειφα* fragm. XLIII.

Κἄλειφα ῥοδινόν ἤδὲ καὶ λέκος πυροῦ.

cf. Babrium apud Suid. s. v. *Νέμεσις, Γέρανος* et fab. VI, 2.3.

9. Intactam Vaticanorum scripturam *ἔλαβεν μὴ τοξέουσας* Coraes reliquit. Ante Buttmannum apud Schneid. S. p. 211. C. Schneid. (cf. Annot. p. 39.) verum vidit „*μὴ* (inquit) *in μηδὲ* mutavi, sensu quoque suadente: *victoriam in iaculando rettulit, ne missa quidem sagitta*“, quem secutus est Bergerus. Sed ne sic quidem versus ratio mihi satisfacit. Ceterum *Gabriam* Babrio abusum esse fabula docet inedita Codicis Florentini LVI. apud Bandinium Tom. I, p. 30.

Τῷ προέχοντι μὴ ἔριζε.

Πρὸς τοξικὴν ἤριζε περὶ Λοξίας.

ἄπ' ἀντολῆς ἔπεμψεν εἰς δύσιν βέλος.

ὁ Ζεὺς δὲ τοῦτον εἰς τοσοῦτον προφθάσας

ἔφη στραφεῖς, ὦ τέκνον, εἰπέ ποῦ βάλω.

Ubi cum *περὶ* innumerum sit et otiosum, *πατρὶ* scribatur oportet.

Fabula III.

Βοῦς καὶ Φρῦνος.

Γέννημα φρύνου συνεπάτησε βοῦς πίνων.
 ἐλθοῦσα δ' αὐτόσ' — οὐ παρῆν γάρ — ἡ μήτηρ,
 παρὰ τῶν ἀδελφῶν ποῦ ποτ' ἦν ἐπεζήτει.
 τέθνηκε, μήτηρ, εἶπον· ἄρτι τῆς ὥρας
 5 ἤλυθε πάχιστον τετράπουν, ὑφ' οὗ κεῖται
 χηλῆ μαλαχθεῖς· ἡ δὲ φρῦνος ἠρώτα
 φυσῶσ' ἑαυτήν, εἰ τοιοῦτον ἦν ὄγκω
 τὸ ζῶον. οἱ δέ, παῦε, μὴ ποιοῦ, μήτηρ·
 θᾶσσον σεαυτήν, εἶπον, ἐκ μέσου ῥήξεις,
 10 ἢ τὴν ἐκείνου ποιότητα μιμήσῃ.

Fabulam ex Vaticanis MSS. Furia prodidit p. 154. fab. CCCLXXVIII. quam post Coraen p. 273. C. Schneiderus Annot. p. 51. Schneiderus Saxo p. 121. et Bergerus l. II, 2. choliambis illigarunt. Hanc quidem de Bove et Rana pedestri sermone compositam non deprehendi; Gabrieam ¹⁾ tamen opes Babrii pervertisse inedita apud Bandinium fabula LXVII. arguit:

Τοῖς μεγίστοις μὴ συνεκτείνεσθαι.
 Ἀηλῆ βοὸς πατεῖτο βατράχου τέκος,
 ὄργῃ δὲ μήτηρ . . . ποῦ τέκος ἔφη,
 φουσὺς ἑαυτήν κἄν ῥαγῆς ἔλη,
 πρὸς οὐδὲν αὐτῷ ἐμφορῆς ἔση.

1) Ne cui mirum sit, Gabriae nomen a nobis retentum esse, licet post Iacobsium apud Sulzerum Nachtr. z. allg. Theor. d. sch. Künste, Vol. V. P. I. p. 299. Raoul-Rochettius Journal d. Sav. Fév. 1817. p. 102. id reiecerit: fidem interim habuimus Codici Biblioth. Laurent. Pl. V. Cod. X. LXXXVII. p. 203, in quo huius tetrasticha sunt inscripta: Τετράστιχα Γαβρίου γραμματικοῦ καὶ Ἑλληνοσ, cf. Bandin. Tom. I. p. 29. Sunt tamen eiusdem operis inscriptiones, quae Ignatii Magistri nomen illi tribuunt. Utut nuncupatus fuit aut Gabrias aut Ignatius Magister sive Diaconus: stolidissimum fuisse hominem, certissimum mihi est atque exploratum.

derus cum Anglo in Mus. Cantabrig.; ille, $\overline{\kappa\epsilon\iota}$, inquit facile hauriri potuit a sequente *καί. ἐστήκει* Mehlhornius. Buttmani suspicionem, *εἴτ' ἔστιν* secuti sunt Schneid. S. et Bergerus. — Tribrachyn suo positum esse loco docent Hippon. frag. XXIX, 2.

Λαλεῖν Λεβεδίην ἰσχάδ' ἐκ Καμανδωδοῦ,
et si integra est forma *ἄλειφα* fragm. XLIII.

Κἄλειφα ῥοδινόν ἤδὺ καὶ λέκος πυροῦ.

cf. Babrium apud Suid. s. v. *Νέμεσις, Γέρανος* et fab. VI, 2.3.

9. Intactam Vaticanorum scripturam *ἔλαβεν μή τοξέυσας* Coraes reliquit. Ante Buttmannum apud Schneid. S. p. 211. C. Schneid. (cf. Annot. p. 39.) verum vidit „*μή* (inquit) in *μηδὲ* mutavi, sensu quoque suadente: victoriam in iaculando rettulit, ne missa quidem sagitta“, quem secutus est Bergerus. Sed ne sic quidem versus ratio mihi satisfacit. Ceterum Gabriam Babrio abusum esse fabula docet inedita Codicis Florentini LVI. apud Bandinium Tom. I, p. 30.

Τῷ προέχοντι μή ἔριζε.

Πρὸς τοξικὴν ἤριζε περὶ Λοξίας.

ἄπ' ἀντολῆς ἐπεμψεν εἰς δύσιν βέλος.

ὁ Ζεὺς δὲ τοῦτον εἰς τοσοῦτον προφθάσας

ἔφη στραφεῖς, ὦ τέκνον, εἰπέ ποῦ βάλω.

Ubi cum *περὶ* innumerum sit et otiosum, *πατρὶ* scribatur oportet.

Fabula III.

Βοῦς καὶ Φρῦνος.

Γέννημα φρύνου συνεπάτησε βοῦς πίνων.
 ἐλθοῦσα δ' αὐτόσ' — οὐ παρῆν γάρ — ἡ μήτηρ,
 παρὰ τῶν ἀδελφῶν ποῦ ποτ' ἦν ἐπεζήτει.
 τέθνηκε, μήτερ, εἶπον· ἄρτι τῆς ὥρας
 5 ἤλυθε πάχιστον τετράπουν, ὑφ' οὗ κεῖται
 χηλῆ μαλαχθεῖς· ἡ δὲ φρῦνος ἠρώτα
 φυσῶσ' ἑαυτήν, εἰ τοιοῦτον ἦν ὄγκω
 τὸ ζῶον. οἱ δέ, παῦε, μὴ ποιοῦ, μήτερ·
 θᾶσσον σεαυτήν, εἶπον, ἐκ μέσου ῥήξεις,
 10 ἢ τὴν ἐκείνου ποιότητα μιμήσῃ.

Fabulam ex Vaticanis MSS. Furia prodidit p. 154. fab. CCCLXXVIII. quam post Coraen p. 273. C. Schneiderus Annot. p. 51. Schneiderus Saxo p. 121. et Bergerus l. II, 2. choliambis illigarunt. Hanc quidem de Bove et Rana pedestri sermone compositam non deprehendi; Gabrieam ¹⁾ tamen opes Babrii pervertisse inedita apud Bandinium fabula LXVII. arguit:

Τοῖς μεγίστοις μὴ συνεκτείνεσθαι.
 Ἀηλῆ βοὸς πατεῖτο βατράχου τέκος,
 ὄργῃ δὲ μήτηρ . . . ποῦ τέκος ἔφη,
 φουσὺς ἑαυτήν κἄν ῥαγῆς ἔλη,
 πρὸς οὐδὲν αὐτῷ ἐμφορῆς ἔση.

1) Ne cui mirum sit, Gabriae nomen a nobis retentum esse, licet post Iacobsium apud Sulzerum Nachtr. z. allg. Theor. d. sch. Künste, Vol. V. P. I. p. 299. Raoul-Rochettius Journal d. Sav. Fév. 1817. p. 102. id reiecerit: fidem interim habuimus Codici Biblioth. Laurent. Pl. V. Cod. X. LXXXVII. p. 205, in quo huius tetrasticha sunt inscripta: *Τετράστιχα Γαβρίλου γραμματικοῦ καὶ Ἑλληνοσ, cf. Bandin. Tom. I. p. 29.* Sunt tamen eiusdem operis inscriptiones, quae Ignatii Magistri nomen illi tribuunt. Utut nuncupatus fuit aut Gabrias aut Ignatius Magister sive Diaconus: stolidissimum fuisse hominem, certissimum mihi est atque exploratum.

Quam sic refingo:

Χηλῆ βοῶς πατεῖτο βατράχου τέκος·
 ὀργῆ δὲ μήτηρ πασί, ποῦ ποτ' ἦν; ἔφη
 φυσοῦσ' ἑαυτήν· κάρ, φασί, ῥαγῆς ὄλη,
 πρὸς οὐδὲν αὐτῶ, μῆτερ, ἐμφορῆς ἔση.

Proxime ad Babrium ita accedit Horatianus sermo, Sat. II, 3, 314. sqq. ut Noster ab ea culpa se immunem praestiterit qua Bentleius poetam suum frustra liberare studuit:

Absentis ranae pullis vituli pede pressis,
 unus ubi effugit, matri denarrat, ut ingens
 belua cognatos eliserit. illa rogare,
 quantane? num tantum, sufflans se, magna fuisset?
 maior dimidio. num tantum? cum magis atque
 se magis inflaret: non, si te ruperis, inquit
 par eris.

Ibi Bentleius, pernicio pro illo dimidio coniecitavit: frustra me iudice.

1. φρόνου γέννημα, cum Furia Coraes, Schneid. S. Bergerus, recte illi, si Plotius est audiendus. Hic enim p. 2644. Putsch.: Amphicolium Hipponactium claudum fit hoc modo, cum ex utraque parte iambici metri prima et novissima claudum sit metrum. In prima claudum est, cum in secundo loco debente poni iambo vel tribrachy vel anapaesto, spondeus vel dactylus ponatur, sic et in novissima, quale est hoc exemplum:

ΟΚΙΕΑΡΡΩΝΑ ΙΔΙΟΙΟΣΙΝ ἐν χοροῦς βαρχῶν.
 [quod post Gaisfordum in Hephaest. p. 251. et Welckerum in Hippon. p. 107. manum adhuc expectat emendatricem.]

Vos isthaec intro auferte abite iam nostri.

[Versus maxima pars petita ex Ter. And. I. 1, 1.]

Nam, haec in, secundo pede spondeus est, cum deberet unus esse de his qui a brevi incipiunt iambici, et novissimus ideo amphico-

lum ex utraque parte, quod ἀμφὶ Graece dicitur claudum, sed quod Graeci χολὸν vocant. (Novissima mireris dicta.) Spondeus tamen hoc loco positus cum iustum metri choliambici decursum impediatur, Plotii praeceptum non minus in suspicionem adducimus quam Codicum scripturam frag. VIII, 2.

Ἰδὼν κάκεινος ἐν μέρει γὰρ ἠλώκει.

Neque Parisini I. scriptura

Κάκεινος δ' εἶπε τὰς σιαγόνας πρῶτων

apud Suidam s. v. Πρῶτων sana est. Sed infra haec copiosius exponemus.

Quapropter C. Schneiderum secutus, qui verba transposuit, corruptionem inde subnatam esse suspicor, quod collectionis opifex ad litterarum ordinem apologos coagmentavit. Cf. Cap. III. p. 45. Iam γέννημα „de animantium subole“ antiquis usitatum fuisse Lob. in Phryn. p. 286. probavit. Sic catuli vulpis τὰ γεννήματα dicuntur in fab. I. Fur.; de ursis: ἡ δὲ ἄρκτος τίκει μὲν σάρκα, πλάττει δὲ καὶ ἀρθροῦ τὸ γέννημα τῷ στόματι καὶ πρὸς εἶδος ζῴου τὰ μέλη τυποῖ, Poll. V, 80. usurpavit.

2. ἐλθοῦσα. Cum φρῦνος hoc loco ad matrem referatur, generis est feminini. Alibi Babrius ubi rubetae genus universe significavit, praeunte Aristotele Hist. Anim. IX, 27, 18. Schneid. ἀπόλλυσι δὲ καὶ ὁ φρῦνος τὰς μελίττας· ἐπὶ τὰς εἰσόδους γὰρ ἐλθὼν φυσᾷ, vulgarem usum expressit fragm. VI:

Ὁ δ' εἶπε κλαύσας φρῦνος, οὐχὶ παιᾶνος
τοῦτ' ἐστὶν ἡμῖν, φροντίδος δὲ καὶ λύπης. —

ἀντίοσε Furia, cuiusmodi vitia saepe recurrunt. Bergerianum οἴκαδ' nescio quam ob causam eius Censori placuerit.

3. Anapaestus primo loco positus non ita raro invenitur, vid. Hippon. fr. I.

Ἐβόησε Μαίας παῖδα, Κυλλήνης πάλμυν.

Nisi forte exemplum illud elevamus, ut ἐβόησε ratione Ionibus peculiari tribus syllabis pronuncietur. Alia tamen sunt exempla satis firma:

Ἐτέθηκε τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζώων. fragm. X, 2.

Καταβῆσα κοίτης ἐπεδίωκεν ἡ νύμφη. fragm. VIII, 5.

Ἐτεροι * ξανθοὶ καὶ διάργεμοι στήθη. fragm. XIII, 4.

Ἐτέρου τὸν ὦμον· οἱ δ' ἔφευγον ἐκ χώρης. fab. V, 20.

Γέρανοι συνήντων καὶ τὸ συμβᾶν ἡρώτων. fab. V, 21.

Ἐπιμαρτυρῶ σοὶ φησιν ἀλλὰ καὶ πάσας. fab. IV, 5.

Haec igitur ex locorum copia ascripsisse exempla sufficiat.

4. ἄρτι-πρὸ τῆς ὥρας quod ex Codicibus Coraes, uterque Schneiderus in verborum contextum receperunt, metrum respuit; Saxo praeterea verba sic distinxit:

Τέθνηκε, μήτερον, εἶπον· ἄρτι πρὸ τῆς ὥρας
ἦλθεν πάχιστον τετρο. —

Cuius distinctionem probans alia tentavit Bergerus:

Τέθνηκεν εἶπον· ἄρτι γὰρ πρὸ τῆς ὥρας
πάχιστον τετράπουν ἐπῆλθ', ὕφ' οὗ —

Ipse olim Ammonii loco p. 26. παρὰ δὲ τοῖς Ἀτικοῖς ἀρτίως σημαίνει αὐτῆς τῆς ὥρας commotus, verisimiliter mihi videbar coniectasse:

Τέθνηκε, μήτερον, εἶπον, ἀρτίως, ὥρας:

nam interpolatori illud πρὸ τῆς tribuebam. Nunc autem πρὸ plane abiiciendum esse ita arbitror, ut ἄρτι τῆς ὥρας ad similitudinem formulae ὄψε τῆς ἡμέρας exigatur. Fidem facit Ammonius p. 59. Lips. collato Bernhardyo Synt. Graec. p. 157.

5. Vaticanorum scripturam ἦλθε γὰρ Schneid. S. reiecit Coraeae probatam; quod tamen ipse dedit ἦλθεν πάχιστον non magis mihi satisfacit, quam quod alter Schneiderus excogitavit ἦλθε δέ. Sic etiam (inquit) Latini autem adhibent, ubi res uberius explicatur. Neque Bergeri inventum laudabilius, ut quā tum in hoc loco tum in eo fragmento, quod Tyrwhittus ex Bodleiano p. CLXXIX. ann. 25 sic refinxit:

— — ἦλθεν ἀετοῦ κρείσσων,
ἦλυθε scribendum esse suspicatus sim.

6. μαλαχθεῖς] Schneid. S.: „malim παταχθεῖς“. Vereor ut iure: vide quae contra disputavit Valcken. in Herod. V, 120, cuius exemplis addendus est Pseudo-Anacreon. Od. XL,

4, ubi Codices *παταχθεις* exhibent; nam quod nunc praefertur *πατάξας*, Brunckius coniecit. Ηunc aoristum discrepantibus tamen libris apud Aristot. de anima II, 8. vel ante Lucianum inveniri Bernhardus mecum communicavit. Vocabulo *μαλάσσειν* quod Casaubono iudice artis est coriariae, Aristoph. Eqq. 388. usus est:

Ὡς ἐὰν τινὶ μαλάξης αὐτὸν ἐν τῇ προσβολῇ,
δειλὸν εὐρήσεις. —

Idem tamen translato significato *κακῶ μαλάττεισθαι* Vesp. 973:

Αἰβοῦ· τί κακὸν ποτ' ἔσθ' ὅτῳ μαλάττομαι,
sive ut Reisigius Coniect. I. p. 50. numeros refinxit:

αἰβοῦ.

τουτὶ τὸ κακὸν τί ποτ' ἔσθ', ὅτῳ μαλάττομαι.

7. De vocabulo *φυσᾶν* vide quae Interpp. Herod. V, 91. congesserunt. Propter metrum opinor Schneid. S. adstipulante Bergero *τοσοῦτον* scripsit; prima vero *τοιούτος* vocabuli syllaba corripitur a Phoen. Coloph. apud Athen. VIII, 360. F.

Εἰδῶς τοιαῦτα δὸς τι καὶ καταχρήσει.

Nam quod post Casaubonum Ilgenius dedit *τοιαῦτα* *εἰδῶς* aequae est temerarium ac Palatini scriptura *τοιαῦτ' εἰδῶς* Stephano probata sive *τοιούτ' εἰδῶς* ex Laurentiano notatum. Eadem correctio in vocabulo *ὀποῖος* deprehenditur, cf. Seidl. de vs. dochm. p. 101. Copiose rem exposuit Gaisfordus in Hērphaest. p. 216. et Hermannus Elem. Doct. Metr. lib. I, c. X, 9. Tragicorum usum Valck. in Diatr. p. 109. et in Phoen. 512. explicuit.

8. *Παῦον* Vatt. Schneid. S. et Cor. probatum. Contra quos C. Schneid. in Indice: „*παῦε* sc. *σεαντήν*. Sic CCCXXVI. *κάκεινος εἶπε τοῦ δρόμου παύσας* et passim apud veteres.“ Nolim machinam illam *σεαντήν* afferri cum *παῦε* eadem qua Noster ratione usus sit Sophocl. Philoct. 1275. Ex parte huc faciunt quae disseruit Brunckius in Aristoph. Ran. 269, collatis Thierschio in Ran. 122. et Heindorf. in Platon. Phaedr. p. 208. *Ποιοῦ*] „*Γραπτέον Ποῦ*, *παρὰ τὸ μήπω καταχωρισθὲν ἐν τοῖς Λεξικοῖς Πιόομαι*, *συνώνυμον τοῦ Παχύνομαι*.“ Cor. p. 273. Quod

si et sententia flagitaret et vocabulum aliunde confirmaretur, coniecturam acciperem. Istud enim verbum licet tumentem corporis pinguedinem, non cutis intensionem videatur describere, possit tamen de rana cutem maiore nisu expandente ferri. Mihi *ποιοῦ* retentum placuit hoc verborum significatu: Desine, inquit ranulae, neque frustra quicquam conare! Schneideri enim Sax. coniectura *ποιεί*, quid ad sensum conferat, equidem non expedio,

10. Idem Coraes: *καὶ ὦδε γραπτέον πιότητα, τουτέστι πάχος*, cuius a partibus post Schneiderum S. stetit Bergerus p. 28. nimirum quod de mole corporis *παχίστου τετραπόδος* sermo sit, non de toto illius habitu. Nominis *ποιότης* auctoritatem Lob. in Phryn. p. 350. exposuit. Ceterum vel sic hic locus suspicionem movet.

Fabula IV.

Γαλή συλληφθεῖσα.

*Γαλήν δόλωτις συλλαβών τε καὶ δήσας
ἔπνιγε βάλλων ὕδατος ἐν συναγκείᾳ·
τῆς δ' αὖ λεγούσης, ὡς κακὴν χάριν τίνεις
ᾧν ὠφέλουν θηρῶσα μῦς τε καὶ σαύρας,
5 ἐπιμαρτυρῶ σοί φησιν, ἀλλὰ καὶ πάσας
ἔπνιγες ὄρνις, πάντα δ' οἶκον ἠρήμους,
κρεῶν ἀνέφγες ἄγγος· ὥστε τεθνήξῃ
βλάπτουσα μᾶλλον ἢ περ ὠφελήσασα.*

Hunc Babrii apologum Graeco sermone prosario conscriptum non repperi; nam ipsi versus continentur Furiae fab. CCCLV. quam cum per metra partiri neglexisset, id negotium C. Schneid. p. 39. Ann. Cor. p. 565. Schneid. Sax. p. 116. Berg. l. I. 14. pertractarunt.

Ad Babrium se composuit, qui fabulam Latine conscripsit apud Nilant. p. 25: *Mustela apprehendit murem fugientem; cepit eam homo. Et mustela, rogo parce mihi, quia a molestis muribus purgavi domum tuam. Respondit homo: non causa mea facis; nam si pro me fecisses, gratum haberem, et darem tibi veniam. Nam ideo mures necas, ut comedas; reliquias nostras, quas illi erant rosuri, totas devoras. Noli imputare vanum beneficium. Sic locutus; improba cito deperit.*

1. γαλῆς notionem apud veteres excussit Schneid. in Aristot. Hist. An. Tom. III. p. 524. sq.

2. ἔπνιγε βαλῶν ὑδάτων συνεχεία Codd. Vatt. βύλλων pro βαλῶν scribendum esse metrum docet; diversam in partem peccatum est in fab. II, 2. Displicet vero βάπων, quae Buttmani apud Schneid. fuit coniectura, idemque mox ἐν ἀγγελίῳ refinxit pro συνεχεία. Hoc tamen occupaverat C. Schneid. apud Furiam in Ind. s. v. Συνέχεια. „Si dactylo (inquit) locus esset in quinta choliambi sede, ἐν συνεχεία suaderem, nam verbum συνέχεια bonum sensum efficit. Fortasse placet alicui: ἐν ἀγγελίῳ: suffocaturus erat mustelam in dolio aqua repleto, iniiciens.“ Dactylo quidem in hac sede veniam benignissime concessit Priscianus de metr. Ter. c. III. §. 20. Krehl: Necessarium autem esse duximus, multo exquisita labore inventaque exempla diversorum nominatissimorumque Graeciae auctorum, quorum quaedam et Heliodorus protulit metricus et Hephaestio subii-cere, ut ostendamus, non imperite, sed scientissime hoc quoque et ad illorum imitationem auctores fecisse nostros. Heliodorus metricus ait: Ἴππώναξ πολλὰ παρέβη τῶν ὀρισμένων ἐν τοῖς ἰάμβοις. Hoc est: Hipponax multa praeteriit, id est, praetermisit, praefinita in iambis. Hipponax enim primo:

Ἐρέω γὰρ οὕτω· Κυλλήνιε Μαιάδος Ἐρμῆ.

Iste enim versus cum sit choliambus, in quarto loco et quinto habuit dactylos, cum in utroque debuerit a brevi incipiens pes poni. Welckerus etsi in Hipp. fragm. p. 43. hunc Iambographi versum non improbat, ipse tamen non-

dum de integritate eius mihi persuasi. Nam Photii observationem p. 640. Porson.: *Φαρμακός· τὸ κάθαυμα· βραχέως· οἱ δὲ Ἴωνες ἐκτείνοντες λέγουσι φάρμακον· οὗτοι γὰρ διὰ τὴν τῶν βαρβάρων παροίκησιν ἐλυμήναντο τῆς διαλέκτου τὸ πάτριον· τὰ μέτρα· τοὺς χρόνους· δηλοῖ καὶ Ἰππώναξ*, ad talia transferre non ausim. Iccirco non magis Schneideri coniecturae quam Hipponactis versui fidem concedo. Equidem aliam viam ingredi conabar, cum duplicis generis substantiva mente perpenderem, quorum alterum ab ῥέω verbo in *μα*, alterum in *σις* desinat. Horum item duplex instituitur ratio ut aut simplex sit vocalis penultima aut diphthongus. Primum igitur existit ῥύμα, quod reperitur apud Orph. Hymn. X, 24:

Ἄενάω στροφάλιγγι θοὸν ῥύμα δινεύουσα.

De tenore Hermanni Herodianus: *τὰ εἰς μᾱ δισύλλαβα τῶ̄ ὕ̄ παραληγόμενα συστέλλει αὐτό, καὶ παροξύνεται, * υμα [ῥύμα], πλύμα, πλήν τοῦ κῦμα, θῦμα, φῦμα. Et sect. 101. Τὰ εἰς μᾱ δισύλλαβα τῶ̄ ὕ̄ παραληγόμενα συστέλλειν αὐτὸ θέλει· πλύμα, χύμα, ῥύμα· τὸ λῦμα ἐκτείνει καὶ τὸ φῦμα. Sequitur ῥεῦμα, usu illud tritissimum. Eodem vero tramite tum ῥύσις procedit tum ῥεῦσις, de quibus cf. Lob. Par. in Phryn. p. 727. qui praepositionum compagem in his satis firmavit. Similiter a πνέω et πνεῦμα et πνεῦσις, a νέω νεῦσις ducta; contra quod a χέω descendit χύμα (cf. Grammaticum Hermanni, Lob. Par. in Phryn. p. 626.), et χεῦμα. Porro sicuti χύσις (et composita πρόχυσις Herodot. I, 160. II, 6. 12. coll. Suid. s. v. Πρόχυσις et Interpp. in Gregor. Corinth. p. 515.) ad analogiam formae χύμα, sic etsi in Lexicis nondum reperiat *χεῦσις* ex similitudine τοῦ χεῦμα formari posse suspicamur, praesertim cum πνεῦσις, νεῦσις similiaque hanc formam comprobent. *Εὔ* diphthongus non tam in futuro, quam in epico aoristo ἔγευα suum habet locum. Itaque si *χεῦσις* derivationem viri docti nobis largiuntur, novam atque irreperitam adhuc *συνέκχευσις* vocabulum procudimus; et enim diphthongum a compositis non alienam esse ἐπίρρησις, quod Lobeckiana nititur auctoritate, evincit. Nos igitur hanc Babrio admovemus medelam:*

Ἐπιγε βάλλον ὑδάτων συνεχεύσει

i. e. mustelam suffocare tentabat aquarum effusioni ad-
movens, nisi cui magis placeat:

Ἐπιγῷ ἐπιβαλὼν ὕδατος ἐν συνεχεύσει.

Nam sic quoque fab. XI, 2. *ἐπεκάλου* pro *ἐκάλει* scriben-
dum esse censeo.

Haec igitur cum ipse mihi displicens mōlitus essem, Bernhardyum consului, qui verissimam protulit conie-
cturam: *ὕδατος ἐν συναγκία*, allato etiā Diodori III, 68. loco, ubi voces *συνέχεια* et *συνάγκεια* a librariis commu-
tantur. Vel propter metrum C. Schneideri ratio, qui *ἐπιγε* pro aoristo accepit, reiicienda. Vide Lobeckii in Phryn. disputationem p. 107. 3. *Τῆς δὲ λεγ.* Vatt. Scripsi *δ' αὖ*, quo narrationis progressus indicetur. δὴ C. Schneid. *δ' οὖν* Schneid. S. cum Buttmano. *τῆς δ' οὖν* Berg. 4. Aristot. Hist. An. Z', λ, §. 2, de murium insidiatoribus exponit: *θηρεύουσι δὲ καὶ αἱ ἀλώπεκες αὐτοὺς καὶ αἱ γαλαῖ αἱ ἄγριαι μάλιστα ἀναιροῦνται.* His mustelae et murium inimicitias praeter alia labefactatur Bentley in Horat. Epist. coniectura I, 7, 29;

Forte per angustam tenuis nitedula rimam.

Prorsus enim mihi persuasi Horatium ipsum peccasse, quo apologum suam ad demonstrationem traduceret. — De forma *σαύρα* quae sine scripturae discrepantia apud Herodot. V, 192, libris autem *σαύρας* inter et *σαύρους* fluctuantibus apud eundem V, 183. extat, cf. Valck, in Theocr. II, 55. et Schneid. Ind. in Arist. Hist. Anim. Utramque formam agnoscit Suidas: *Σαύρα καὶ Σαῦρος· ἐρπυστικὸν ζῷον;* in fragmento a Lexicographo excitato *σαῦρος* obtinet:

Σαύρω δὲ λοιπὸν ἐμφορῆς ἐγγίγνεται.

6. ὄρνις. De hac forma cf. Schaef. in Greg. Cor. p. 476. *ἐκτεινας ὄρνις* Berg. *ἐκτεινες ὄρνις* Bergeri Censor. Rem exposuit Aristot. Hist. Anim. I', ζ', §. 4. *φρονίμως δὲ δοκεῖ καὶ ἡ γαλῆ χειροῦσθαι τοὺς ὄρνιθας· σφάζει γὰρ ὡς περ οἱ λύκοι τὰ πρόβατα. Μάχεται δὲ καὶ τοῖς ὄφεσι μάλιστα τοῖς μυοθήροις διὰ τὸ καὶ αὐτὴν τοῦτο τὸ ζῷον θηρεύειν.*
7. κρεῶν ἀνείργας cum Furia Coraes et C. Schneid. κρεῶν

τ' ἀνέωγες Buttmannus apud Schneiderum; illud τ' displicet, sed ἀνέωγες recipiendum esse docet Lob. in Phryn. p. 157. sq. disputatio, coll. Interpp. in Suid. v. Ἀνεώγεισαν. Ne cui tamen in mentem veniat ἀνέωξας, obstat antegressum ἐπιηγες.

8. Βλαπτούση μᾶλλον ἤπερ ὠφελοῦσα vitiose apud Furiam legitur. Nihili versum confecit Coraes:

Βλάπτουσα μᾶλλον ἤπερ ὠφελοῦσά με.

Nimis ab litterarum vestigiis recessit C. Schneiderus:

Βλάπτουσα μᾶλλον ἤπερ ὠφελοῦσ' οἶκον.

Idem Annot. p. 39. aliam loco attulit medelam:

Βλάψασα μᾶλλον ἤπερ ὠφελήσασα,

non dissentiente Anglo in Mus. Cantabrig. Lenissima mihi visa est Bergeri ratio:

Βλάπτουσα μᾶλλον ἤπερ ὠφελήσασα,

cui Censor substituit:

Βλάπτουσα μᾶλλον ἤπερ ὠφέλησάς με.

Niebhrius apud Schneid. S. p. 208 coniectavit:

Βλάπτουσα μᾶλλον ἤπερ ὠφελοῦσ' ἡμᾶς.

Fabula V.

Γεωργός, Παῖς καὶ Κολοιοί.

Δυσμαὶ Πληιάδος ἦσαν ἐν σπόρου ὥρη
 καὶ τις γεωργὸς πυρὸν εἰς νεὸν σπεύρας
 φύλασεν ἐστῶς· καὶ γὰρ ἄκριτον πλήθει
 μέλαν κολοιῶν ἔθνος ἦλθε δυσφώνων,
 5 καὶ ψᾶρες ὀρύκται σπερμάτων ἀρουραίων·
 τῷ δ' ἠκολούθει σφενδόνην ἔχων κοίλην
 παιδίσκος· οἱ δὲ ψᾶρες ἐκ συνηθείας
 ἤκουον, εἰ τὴν σφενδόνην ποῦ ἰθύκει,
 καὶ πρὶν βαλεῖν ἔφευγον· εὖρε δ' αὖ τέχνην
 10 ὁ γεωργὸς ἄλλην· τὸν τε παῖδα φωνήσας
 ἐδίδασκεν· ὦ παῖ χρεὶ γὰρ ὀρνέων ἡμᾶς
 σοφῶν φίλους δηλᾶσαι· ἠνίκ' ἂν τοίνυν
 ἔλθωσιν αὐτίς, ἐγὼ μὲν ἄρτον αἰτήσω,
 σὺ δ' οὐ τὸν ἄρτον, σφενδόνην δέ μοι δώσεις.
 15 οἱ ψᾶρες ἦλθον καὶ νέμοντο τὴν χώραν·
 ὁ δ' ἄρτον αἰτεῖ καθάπερ εἶχε συνθήκην·
 οἱ δ' οὐκ ἔφευγον· τῷ δ' ὁ παῖς λίθων πλήρη
 τὴν σφενδόνην ἔδωκεν· ὁ δὲ γέρων ῥίψας
 τοῦ μὲν τὸ βρέγμα, τοῦ δ' ἔτυψε τὴν κνήμην,
 20 ἑτέρου τὸν ὤμον· οἱ δ' ἔφευγον ἐκ χώρας.
 γέρανοι συνήντων καὶ τὸ συμβᾶν ἠρώτων·
 καὶ τις κολοιοὺς εἶπε· φεύγετ' ἀνθρώπων
 γένος πονηρόν, ἄλλα μὲν πρὸς ἀλλήλους
 λαλεῖν μαθόντων, ἄλλα δ' ἔργα ποιούντων.

Pedestrem sermonis incessum servavit Furia p. 153;
 certatim vero Coraes p. 271. et C. Schneiderus Annot.
 p. 50, hic quidem felicius, choliambos investigarunt,
 quos Schneiderus S. fab. XVI. p. 123. et Bergerus lib. I,
 24. acceperunt. Apud Graecos hunc apologum prosaria

oratione conscriptum non repperi; Nostro tamen videtur usus esse qui fabulam Latinam XIX. apud Nilantum composuit inscriptam: Grus, Cornix et Dominus: Grus et Cornix inter se coniuratione unita firmaverunt, ut Grus Cornicem ab aliis avibus defensaret, et Cornix illi futura praevidendo narraret. Quae dum ad agrum cuiusdam saepius advenirent, et grana quae olim sata fuerant, radicitus vellerent; videns Dominus agri doluit, et ait Puero: da mihi petram. Monuit Gruem, et caute se egerunt. Alia vero die audiens Cornix, quod petram quaereret, commonuit Gruem, ne mali aliquid pateretur. Perpendit homo ille, quod Cornix divinaret. Dicit Puero: quando dixerō, da mihi offam, porrige lapidem. Ille veniens dixit Puero, ut daret offam; at ille porrexit lapidem; qui Gruem percussit, et crura eius fregit. Vulneratus Grus dixit Cornici: ubi sunt divina auspicia tua? cur me non monuisti, quia mihi taliter habuit provenire? Respondit: mea hic intelligentia culpabilis non est; sed omnium malorum sunt dolosa consilia, qui aliud dicunt et aliud agunt. Qui promissionibus innocentes inducunt, quos postea laedere non cessant.

1. Vaticanorum verba: Πλειάδος δυσμαὶ ἦσαν σπόρου ἐν ὄρη choliambi loco habuit Coraes. Metro paulo violentius consuluit C. Schneiderus:

Σποράς ἐν ὄρη Πλειάδος δύσεις ἦσαν.

At primum σπόρου non debuit mutari, quod eodem significato usurpavit Herodotus VIII, 109: καὶ σπόρου ἀνακῶς ἐχέτω, licet Eustathius in Odyss. p. 1425, 61. σποράς, Codex Schellershemianus σπόρους afferant. Deinde haud adducor ut δυσμαὶ Nostro eripiam si quidem Blomfieldus in Aeschyl. Perss. 237. vere observavit, δύσεις semper in singulari numero apud veteres inveniri. Ac tametsi synizesin vocalium ια rarissimam (cf. Herm. El. D. M. p. 54.) Babrio concesseris, numeri tamen admodum inconcinni suspectam reddunt Schneideri S. emendationem:

Πλειάδος δυσμαὶ ἦσαν ἐν σπόρου ᾠρῃ.

Neque Bergeri versum cuiquam arbitror probari:

Ἦσαν σπόρου ἐν ᾠρῃ Πλειάδος δυσμαὶ.

Corruptionis originem C. III, p. 45. sq. ostendi. Equidem ut meae coniecturae non multum tribuam, fidem tamen aliquatenus faciunt Ionicae formae similiter oblitatae, velut fab. XV, 1. νομῆα pro νομέα, fab. XVI, 21. ἔκπνειεν pro ἔκπνεεν reſingendum est. Dactylus certe in pede secundo ne sit offensionis, cf. fragm. de Rheae sacerdotibus, 6. ex Bentleyi emendatione:

Περιόντες ἐλέγοντο· τίς γάρ ἀγροίκων.

2. Καὶ τις γεωργὸς ἐν κλήρῳ πυροῦς σπείρας quae Vaticanorum scriptura est, tanquam choliambum venditavit Coraes. Peccavit praeterea vir optimus p. 172. quod fabulae Γεωργὸς καὶ Πελαργὸς haec ascripsit: *Τούτω προσήκει καὶ τὸ παρὰ τῷ Σουίδα ἐκ τοῦ Βαβρίου ἀποσπασμάτιον λέξι Νεός.* Nam Suidas: Νεός· ἡ νεωστὶ ἠροτριασμένη (ἠροτριωμένη Paris. I.) γῆ.

*Καὶ τις γεωργὸς πυρὸν εἰς νεὸν σπείρας
φύλασσειν ἐστῶς.*

Quos versus dudum C. Schneiderus et Bergerus in verborum contextum receperunt. Nam quod Saxo dedit:

Καὶ τις γεωργὸς εἰς νεὸν πυροῦς σπείρας,
haud scio an oculo fugitivo Suidam inspexerit. De Pleiadibus, quae serendi messisque tempus indicant cf. Hesiod. ἔργ. 385:

*Πλειάδων Ἀιλαγενέων ἐπιτελλομενάων
ἄρχεσθ' ἀμήτου· ἀρότιο δὲ δυσομενάων,*

et Voss. in Virg. Eclog. p. 124. et Georg. p. 127.

3. ἐφύλαττεν Vaticanorum scripturam Suidae auctoritati posthabui.

4. Observatio graculorum (cf. Aristot. Hist. Anim. IX, 19, §. 3.) sturnorumque (cf. Aristot. Hist. Anim. θ', ιη', §. 1. p. 379. ι, ιη', §. 5. p. 438. Schneid.) inde ab Homero vertit in vulgarem consuetudinem, cf. Iliad. XVI, 580:

Ἰθυσεν δὲ διὰ προμάχων ἴρημι ἑοικώς
ὠκέϊ, ὅστ' ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε,

et XVII, 755:

Τῶν δ' ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἢ κολοιῶν.

Differt autem Aristoteles, qui nominativi formam ψάρως tuetur.

5. ψᾶρές τ' ὀρύκται propter metrum nisi fallor C. Schneiderus edidit; anapaestum tamen idoneo loco positum esse praeter Grammaticorum praecepta docent exempla fab. XIX, 1:

Στικτὴ ποτε πάρδαλις φορεῖν ἐκαυχᾶτο.

fab. XII, 4:

Ἦ τὰν ὁ τόπος με λουδορεῖ, σὺ μὴ καυχῶ.

fab. XVII, 5:

Καὶ μὴν ὁ πίθηκος ἐχθρὸς εἶπε καὶ πρώην.

fragm. VIII, 2:

Κακῆϊνος ἰδὼν (ἐν τῷ μέρει γὰρ ἠλώκει).

Ceterum cum hac dictione cf. simillimum locum Anthol. Tom. IV. p. 206., Epigr. ἀδέσπ. CCCCXVI, 5. 6:

Ἦνιδε καὶ κίχλην καὶ κόσσυφον, ἦνιδε τόσσους
ψᾶρας, ἀρουραίης ἀρπαγας εὐπορίας.

7. οἱ δὲ ψᾶρες] οἱ δ' ὄρνιθες temere dedit Bergerus.

8. ἰθύκει] ἰθύνει Cor. ἠτήκει Schneid. S. astipulante Bergero, vv. 13 et 14, ut videtur, decepti. Loci sententia haec est: Sturni per consuetudinem audiebant, quoties agricola fundam direxerat, scilicet strepitu admoniti.

9. δ' αὖ mihi placuit; δὲ Fur. et Cor. δὴ uterque Schneiderus. δ' οὖν Berg.

10. Articulum ante γεωργός omisit Saxo. τὸν τέ] τότε Codd. Locum primus correxit Coraes. Usus est Babrius constructione inde ab Epicis notissima: φωνεῖν τινα.

11. Si cui libuerit, probet cum Schneid. Sax. διδάσκεν pro ἐδίδασκεν. 12. Codicum depravatam scripturam:

Σοφῶν δηλώσαι φίλους· ἦνικ' ἂν τοίνυν

recepit Coraes. Epicorum licentiam si Nostro concesseris, hunc transpositis verbis scazontem habebis:

Σοφῶν φίλους δηλώσαι· ἤνικ' ἂν τοίνυν.

Sed hiatus istum non magis probarim quam qui extat in fragm. VII,

Τῆ προσφιλεῖ δὲ κερδοῖ, ἧ προσωμίλει.

C. Schneidero placuit:

Σοφῶν προδηλώσαι φίλους· ἐὰν τοίνυν.

„Ex δηλώσαι (inquit) feci προδηλώσαι: *necesse est, ut, antequam aves istas prudentes aggrediamur, amicos iis esse nos monstremus.*“ Haec tamen mutatio iusto liberior mihi visa est. Longe omnium speciosissimam coniecturam in medium protulit Schneiderus Saxo, Bergero probatam et Radulpho Rochettio, (vide Journ. des Sav. Févr. 1817. p. 113.):

Σοφῶν φρένας φηλώσαι· ἤνικ' ἂν τοίνυν.

Quippe φρένας φηλοῦν dixit Aeschylus Agam. 475. Τερπνὸν τόδ' ἐλθὸν φῶς ἐφήλωσεν φρένας. Usus item hac voce Menander apud Photium s. v. Φηλοῦν. Accedit fabulae hexametris conscriptae fragmentum apud Suidam s. v. Φηλοῦν· ἀπατᾶν. Καὶ φηλωθεῖσα ἀντὶ τοῦ ἐξαπατηθεῖσα. Ἐν Μυθικοῖς.

Κέρδεσι φηλωθεῖσα θοῆ κερμάς —

Praeterea scite sibi referuntur ὄρνεα σοφᾶ et φρένας φηλώσαι. Vel sic tamen Schneideri coniecturam addubitamus. Quo enim consilio panem ab agricola postulari credimus? scilicet ne fundae verbum graculi sturnique perciperent. Nae isti falluntur, qui tam hebetem in apologis fingendis Babrium fuisse arbitrentur. Equidem potius eo consilio a poeta ἄρτον scriptum esse suspicor, ut opinionem inducat, quasi avibus granivoris pabulum comiter sit proiiciendum. Idcirco cum iaceret agricola, tutae seminibus vescebantur; donec lapides non panem sibi admotum esse senserunt, et hominum accusantes perfidiam diffugere.

13. Cum Codd. Vaticanis lacunam Coraes reliquit:

Ἐλθωσιν, ἐγὼ μὲν ἄρτον αἰτήσω.

Lenis est C. Schneideri correctio: „Inserui (inquit) ᾧδ' [post ἐλθωσιν], quod cum sensu salvo abesse posset, induxit metaphrastes.“ ἀντ' Berg. Cum Schneidero S. ἀν-

θις interposui cf. fab. XX, 13. Ὡς δ' αὐθις ἐλθῶν; anapaestus ne quem moretur, contulisse iuvabit fragm. XXIII.

Λύκον δ' ἰδὼν ἐβόησεν ἐκ πόνου θνήσκω.

fab. XVI, 1.:

Ὅνον τις ἔτρεφε καὶ κνίδιον ὠραῖον.

Atque haud scio an fragm. XV. primus versus etiam contra Bentleii auctoritatem non sit refingendus:

Ἄνηρ μεσαιπόλιος δὺ ἐρωμένας εἶχεν.

Hipponactis fragm. VII, versum 'primum post Hermannum El. D. M. p. 143.:

Μιμνῆ κατωμυχαῖε, μηκέτι γράψης,

Welckerus, cui „novum vocabulum incertae significationis“ non placuit, sic disposuit:

Μιμνητὲ κακομήχανε, μηκέτι γράψης,

nam primam in κακομήχανε, ut mediam in φάρμακον produci sibi persuasit, cf. p. 52. Praestat Hermannii ratio; nisi forte ex librorum mendosa scriptura κατωμήχανε Hipponacti reddimus choliambum:

Μιμνῆ κακῶν ἐπιμήχανε, μηκέτι γράψης,

cui emendationi fidem facit oraculi apud Herodotum versus VI, 19.:

Καὶ τότε δὴ Μίλητε κακῶν ἐπιμήχανε ἔργων.

Anapaestum in quarto loco (nam de tertio supra expositum est), ferri posse docet Babrius apud. Suid. s. v. Φωλάδι.

Φοίξας δὲ χαίτην ἔκθορε φωλάδος κοίλης.

et fab. VI, 4.:

Πολλοὺς σὺν αὐτῷ μηδενὸς αἰτίους θνήσκειν,

iniuria a C. Schneidero tentatus. Itaque non erat, quod verecundius Welck. in Hippon. p. 45. de hac numerorum licentia dissereret.

16. καθάπερ εἶχε συνθήκη vana Bergeri suspicio.

17. ἔφυγον Fur. Cor. ἔφευγον metrum flagitabat.

18. δέδωκεν Coraes. Tribrachys quartam sedem obtinet, velut apud Phoenicem Colophonium, cf. Athen. XII, 530, E. v. 5:

Οὐ παρὰ μάγοισι πῦρ ἱερὸν ἀνέστησεν.

v. 10 et 11. *Κῆρᾶν τὰ δ' ἄλλα πάντα κατὰ πετρῶν ὤθει,*
ὡς δ' ἀπέθαν' ὠνήρ πᾶσι κατέλιπε ῥῆσιν.

16: *Ἐγὼ Νίνος πάλαι ποτ' ἐγενόμην πνεῦμα.*

21: *Φέρουσιν, ὡςπερ ὠμόν ἔριφον αἱ Βάκχαι.*

Idem sibi indulsit Babrius fab. XIII, 6.:

Οὐκ ἐσχόλαζον ἀλλὰ διετέλουν ἄδων.

fab. XVI, 1:

Ὅνον τις ἔτρεφε καὶ κυνίδιον ὠραῖον

et si vera est coniectura nostra fab. X, 3:

Πρὸς αὐτὸν εἶπεν· ἀλλ' ἐνέχυρον καὶ δώσεις.

19. δὲ Vatt. 20. Cum Vatt. Coraes ἔφυγον. 21. ἤρω-
 τουν Schneid. S. 22. Bergeri inventum: *Καὶ τῶν ψαρῶν*
τις εἶπε.

Fabula VI.

Δηχθεὶς ἀπὸ (ὑπὸ Cor.) Μύρμηκος καὶ Ἑρμῆς.

Νεὸς ποτ' αὐτοῖς ἀνδράσιν βυθισθείσης,
ιδὼν τις ἀδίκως ἔλεγε τοὺς θεοὺς κρίνειν·

ἑνὸς γὰρ ἀσεβοῦς ἐμβεβηκότος πλοῖα,
πολλοὺς σὺν αὐτῷ μηδενὸς αἰτίους θνήσκειν·

5 *καὶ ταῦθ' ῥμοῦ λέγοντος οἷα συμβαίνει,*

πολλῶν ἐπ' αὐτὸν ἔσμος ἦλθε μυρμηκῶν,

σπεύδων ἄχνας τὰς πυρίνας ἀποτρώγειν.

ὑφ' ἑνὸς δὲ δηχθεὶς συνεπάτησε τοὺς πάντας·

Ἑρμῆς δ' ἐπιστάς τῷ τε ῥαβδίῳ παίων,

10 *εἶτ' οὐκ ἀνέξη, φησί, τοὺς θεοὺς ὑμῶν*

εἶναι δικαστὰς οἷος εἶ σὺ μυρμηκῶν.

Ante Furiam fab. CCCLXIII, qui ex Vaticanis apolo-
 gum prodidit, ex Bodleiano Tyrwhittus p. CLXXII. no-
 strae simillimam publicaverat fabulam n. XCIV: *Ναῦν*

ποτε μετὰ τῶν ἀνδρῶν βυθισθεῖσαν ἰδῶν τις ἀδίκως ἔλεγε τοὺς θεοὺς κρίνειν. δι' ἓνα γὰρ ἀσεβῆ συναπώλοντο καὶ ἀναίτιοι. Ταῦτα αὐτοῦ λέγοντος, μυρμῆκων πολλῶν ὄντων ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ ἔτυχεν ἰσιτάμενος, συνέβη ὑφ' ἐνὸς δηχθῆναι τοῦτον· ὁ δὲ ὑφ' ἐνὸς δηχθεὶς συνεπάτησε τοὺς πάντας. Ἐρμῆς δ' ἐπιστάς αὐτῷ καὶ τῇ ῥάβδῳ παίων εἶπεν· εἴτα οὐκ ἀνέχεις σὺ τοὺς θεοὺς δικαστάς εἶναι, οἷος εἶ σὺ μυρμῆκων. — Sczontibus primus fabulam astrinxit C. Schneiderus Annott. p. 43, quem subsecuti sunt Coraes p. 411. et Schneiderus S. fab. IV. Hinc in Anthologiam Lyricam transcripsit Mehlhornius p. 69, qui constantior esse debebat in nomine poetae scribendo.

1. Νεώς ποτε σὺν αὐτοῖς ἀνδράσι βυθισθείσης Codd. Coraes:

Νεώς ποτ' αὐτοῖς ἀνδράσι βυθισθείσης,

qui pusillum mendum praetervidit. Laudandus ille quod σὺν, cui Bodleianae fabulae auctor μετὰ substituit, removit; utramque tamen structuram inde ab Epicis viguisse docent etiam quae nostrum in locum exempla conguessit C. Schneiderus. Itaque non plane insulsa est Bergeri scriptura lib. I, 18, 1.

Νεώς σὺν αὐτοῖς ἀνδράσιν βυθισθείσης.

Ipse Schneideris obsecutus sum; paucis enim placituram arbitror scripturam, numerorum lege non refragante:

Ναῦν ποτε σὺν αὐτοῖς ἀνδράσιν βυθισθεῖσαν
ἰδῶν τις —

2. Cum prioribus Codicem Bodleianum expressi; nam Vaticana lectio:

ἰδῶν τις· ἀδίκους ἔλεγε τοὺς θεοὺς κρίνων

minus mihi fatifacit. Alluditor ad vetustam Graecorum observationem: Interpp. Aesch. S. Th. 598. Antiphon. p. 139. §. 82.

3. ἐμβεβηκότος, πλείω πολλοὺς Codd. Pessime se expedit Coraes:

Ἐνὸς γὰρ ἀσεβοῦς συνεμβεβηκότος
πολλοὺς —

„Fortasse scribere voluit librarius πολλῶ πλείους.“ C.

Schneid. Facilitate commendatur eiusdem altera coniectura πλοία, quia usus Bergerus haec pessime transformavit:

Ἄσεβοῦς γὰρ ἐνὸς τάχ' ἱμβεβηκότος πλοία.

4. Invitis Codicibus editores hoc loco μηδὲν αἰτίους scripserunt. Laudavit C. Schneiderus Xenoph. Anab. VII, 1, 25: τὴν πόλιν τὴν οὐδὲν αἰτίαν. Recte quidem; sed emendationis necessitatem non probat; nam anapaestum h. l. ferendum esse docent fragm. XV, 1. XI, 1. Schneideri rationes probarunt Cor. Schneid. S. Berger. et Anglus in Mus. Cantabr.

5. ταῦτα Furia. 6. ἔσμός· πληθύς, (πληθος Suid.) ὄγλος· κυρίως τῶν μελισσῶν· παρὰ τὸ ἅμα πετομένας ἴεσθαι. Photius p. 20, 20 Pors. Idem tradidit Suidas s. v. Digna est quae laudetur observatio Eustathii p. 178, 15. βούλονται δὲ οἱ νεώτεροι ἐπὶ μελισσῶν οὐκ ἔθνος λέγειν, ἀλλὰ σμήνος· μάλιστα δὲ ἔσμόν μετὰ δασέος πνεύματος, ὡς δηλοῖ παρὰ Ἀριστοτέλει ὁ ἀφεσμός.

7. τὰς ἄχνας πυρίνας cum Furia Coraes. C. Schneiderum sum secutus, qui verba transposuit. Sine ullo fructu Bergerus:

Ἄχνας τὰς πυρίνας σπεύδων ἀποτρώγειν.

8. συνεπάτει ex Vaticanis temere recepit Coraes; recte uterque Schneiderus Bodleiani scripturam secuti sunt.

9. Refingere choliambos ex pedestri sermone quam sit periculosae plenum opus aleae sagacissimi Tyrwhitti docet lapsus; is enim cum in suo MS. repperisset verba: Ἐρμῆς δ' ἐπιστάς αὐτῶ καὶ τῇ ῥάβδῳ παίων εἶπεν, Babrium sic scripsisse coniecit:

Ἐρμῆς δ' ἐπιστάς, εἶπε, τῇ ῥάβδῳ παίων.

„Quae quidem elegantissima sunt (inquit) et mythographiae genus exquisitissimum redolent.“ p. CLXXII.

10. εἶτ' οὖν κἄν ἐξῆ Vatt. εἶτ' οὐκ ἂν ἐξῆν Mehlhornius ex C. Schneideri coniectura dedit; nam verba εἶτ' οὖν κἄν ἐξῆ ferri non potuisse, non solum propter longam syllabam κἄν, sed etiam propter coniunctivum ἐξῆν, pro quo optativus ponendus fuerit. Suum οὐκ ἂν ἐξῆν,

non licuisset? confirmari Cod. Bodleiano, in quo verba Mercurii pariter interrogationem contineant: *εἶτα οὐκ ἀνέχεις σὺ τοὺς θεοὺς δικαστὰς εἶναι, οἷος εἶ σὺ μυρμήκων.* Ille quidem abusus est Bodleiana scriptura; ἀνέχεις enim omnino commendat Coraae coniecturam ἀνέξῃ, Schneidero S. et Bergero comprobata. Annotare tamen libet, ἀνέχεσθαι usu minus vulgari cum infinitivo esse iunctum, cf. Valck. in Phoen. 550. et in Herodot. V, 19. collata Bernhardyi Synt. Gr. p. 477.

Fabula VII.

Ζεὺς καὶ Ἑλπίς.

Ζεὺς ἐν πίθῳ τὰ χρηστὰ πάντα συλλέξας
 ἔθηκεν αὐτὸν πωμάσας παρ' ἀνθρώπῳ·
 ὁ δ' ἀκρατῆς ἄνθρωπος εἰδέναι σπεύδων,
 τί ποτ' ἦν ἐν αὐτῷ καὶ τὸ πῶμα κινήσας,
 ὁ διῆκ' ἀπελθεῖν αὐτὰ πρὸς θεῶν οἴκους
 καὶ κεῖ πέτεσθαι, τῆς δὲ γῆς ἄνω φεύγειν·
 μόνη δ' ἔμεινεν Ἑλπίς, ἣν κατείληφε
 τεθὲν τὸ πῶμα· τοιγὰρ Ἑλπίς ἀνθρώποις
 μόνη σύνεστι, τῶν πεφευγόντων ἡμᾶς
 10 ἀγαθῶν ἕκαστον ἐγγυωμένη δώσειν.

Hanc de Iove et Spe fabulam ex Codice Harleiano (cf. Cap. III, p. 48) Tyrwhittus in Auctario edidit, postquam ex Codicis Bodleiani prosaria fabula non ita felici successu poetae choliambos redintegrare est periclitatus. Babrii epitomator fabulam sic breviavit: Ζεὺς ἐν πίθῳ τὰγαθὰ πάντα συγκλείσας ἀφῆκε παρὰ ἀνθρώπῳ τιμί. ὁ δὲ λίγνος ἄνθρωπος εἰδέναι θέλων τί ἐστὶν ἐν αὐτῷ, τὸ πῶμα ἐκίνησε· πάντα δὲ ἐπετάσθησαν πρὸς τοὺς θεοὺς. Babrii

choliambi extant apud Teucher. post Anton. Liber. p. 215. Herder. Zerstr. Blätter. Dritte Sammlung p. 187. Coraen p. 235. Schneider. Sax. p. 122. fab. XIII. Berger. I. I, 2. The Philological Museum Vol. I, p. 292. fab. IV. ubi Levisius: Vocula ante Βαβροίου [cf. Cap. I, p. 14.] in MS. quod Tyrwhittus, aut qui in eius usum codicem inspexit Musgravius, legere non potuit, videtur esse *Versus*.“

6. τῆς τε γ. Coraes et Livisius. ἄνω genitivo ceterioris aevi auctores adiungunt cf. Schaeff. Schol. Ap. Rh. Par. 4, 825. et quem laudavit Bernhardyus Synt. Gr. p. 158. Aelianum N. A. II, 32. VII, 45. VIII, 1. coll. Interpretibus Hesychii s. v.

7. κατειλήφει Schaeferi est coniectura Levisio probata.

8. Cf. Theognidis suavissimi versus 1135. sqq. Bekk.

Ἐλπίς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλή ἐνεστίν
ἄλλοι δ' Οὐλύμπονδ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν.

10. Ammon. p. 46: Ἐγγυᾶ καὶ Ἐγγυᾶται διαφέρει. Ἐγγυᾶ γὰρ ὁ διδούς· ἐγγυᾶται δ' ὁ λαμβάνων, coll. Eustath. p. 1600, 4. Quod praeeptum si valeret, vitium subesset Babrii ἐγγυωμένη. At vide Lob. in Phryn. p. 468.

De fabulae origine Coraes Σημ. βρ. p. 438: Ἐλληνται ἢ μᾶλλον παρώδηται ἐκ τῶν Ἡσιόδου Ἐργῶν τε καὶ Ἡμερῶν ὁ μῦθος. ἐκεῖ γὰρ οὐκ ἀνήρ, ἀλλὰ γυνή, ἡ Πανδώρα, ἦν ἢ τὸ πῶμα τοῦ πίθου ἀφελούσα, ἐξ οὗ οὐ τὰγαθά, ἀλλὰ τὰ κακὰ ἐξελθόντα ἀνὰ πᾶσαν γῆν τε καὶ θάλασσαν ἐσκέδασθησαν. Classica de Pandora narratio extat apud Hesiodum v. 80. sqq.

Fabula VIII.

Ζεὺς καὶ Ἑρμῆς.

Ζεὺς ὀστράκοις γράφονθ' ἁμαρτίας Ἑρμῆν
 ἐκέλευσεν εἰς κιβωτὸν αὐτὰ σωρεύειν,
 ὅπως ἐκάστου τὰς δίκας ἀναπράσῃ·
 τῶν ὀστράκων δὲ κεχυμένων ἐπ' ἀλλήλοισι,
 5 τὸ μὲν βράδιον, τὸ δὲ τάχιον ἐμπίπτει
 εἰς τοῦ Διὸς τὰς χεῖρας εἴ ποτ' εὐθύνοι
 τῶν οὖν πονηρῶν οὐ προσῆκε θαυμάζειν,
 ἂν θᾶσσον ἀδικῶν ὀψέ τις κακῶς πράσῃ.

Quam Tyrwhittus ex Codice Bodleiano p. CLXXII. prodidit fabulam, eandem ex Vaticanis publici iuris fecit Furia p. 149; apud utrumque vero vv. 1—3. miseris modis sunt disiecti. Ipse apologum inscripsi Ζεὺς καὶ Ἑρμῆς, in Vaticanis autem materiem indicant verba: Ἑρμῆς γράφων ὀστράκῳ τὰς ἁμαρτίας, quae nisi fallor eodem iure pro versu iambico posuit auctor, quo ille qui Bodleianum Codicem inscripsit: Ἄσωπος εὔρε τοῖς μῦθοις πρᾶξιν βίου. Cf. Cap. III, p. 47. Ann. 3. Scazontibus apologum vindicare non ausus est Coraes p. 412, qui satis habuit annotasse: Καὶ οὗτος δ' ὁ μῦθος εἰς στίχους ἐνετίτατο τὸ πάλαι, ὧν ἕκνη καταλέλειπται οὐκ ἀμυδρά. Quo diligentiore se praebuit C. Schneiderus Annot. p. 49, et qui hunc quibusdam in emendationis periculis superavit Buttmanus. Levisius The Phil. Mus. Vol. I, p. 303. post Schneiderum Saxonem p. 133. in fragmentis posuit apologum, qui primo apud illum, apud hunc vv. 1—3. caret. Integer est apud Bergerum l. I, 11.

1. Fabulae initium summopere exercuit viros doctos. Bodleianus incipit: Ὁ Ζεὺς τὰς τῶν ἀνθρώπων ἁμαρτίας ἐν ὀστράκοις τὸν Ἑρμῆν ὤρισε γράφειν καὶ εἰς κιβώτιον ἀποτιθέναι πλησίον αὐτοῦ. Discrepant Vaticani: Ὀστράκῳ γράφοντα τὸν Ἑρμῆν ἁμαρτίας ἐκέλευσεν ὁ Ζεὺς εἰς κιβωτὸν σωρεύειν. Nil moramur Coraen: Ὀστράκῳ ἐγγράφειν τὸν

Ἑρμῆν τὰς ἁμαρτίας ἐκέλευσεν ὁ Ζεὺς καὶ εἰς κιβωτὸν ταύ-
 τας σωρεύειν. Buttmannus autem apud Schneiderum p.
 213. hosce effecit versus:

Ζεὺς ὀστράκοις γράφονθ' ἁμαρτίας Ἑρμῆν
 ἐκέλευσε ταύτας εἰς κιβωτὸν σωρεύειν
 ἵν' ἔρανίσας ἐκάστου τὰς δίκας πράσῃ.

Quorum primus sine dubio est integerrimus, non item reliqui. Contra Saxo: „equidem (inquit) θνητῶν desidero, quod primo versui insero, Ἑρμῆν in alterum translocato.“ Vellem ex sua coniectura numeros disposuisset. Sequitur C. Schneideri medela:

Ζεὺς ὀστράκῳ γράφονθ' ἁμαρτίας Ἑρμῆν
 ἐκέλευσεν εἰς κιβωτὸν αὐτὰ σωρεύειν
 ὅπως ἐκάστου τὰς δίκας ἀναπράσῃ.

Iure omnes MS. Bodl. secuti vocem Ζεὺς initio posuere fabulae, praeter Coraen qui cum MSS. Vaticanis postposuit. Corruptelae originem significavi Cap. III, p. 45. Ne articulus contra Bodleiani et Vaticanorum auctoritatem omissus sit offensionem, idem accidit in sanissimae fabulae initio VII, 1:

Ζεὺς ἐν πίθῳ τὰ χρηστὰ πάντα συλλέξας

C. Schneiderus, quod miror, Vaticanorum ὀστράκῳ retinuit, ὀστράκοις Bodleiano suppeditante. Idem pro ταύτας (inquit) scripsi αὐτὰ, sc. τὰ γεγραμμένα. Metaphrastes scripsit ταύτας, ut cum ἁμαρτίας conveniret. Sed saepe adiectiva neutrius generis componuntur cum substantivis utriusque generis ita, ut haec ipsa tanquam res genere carentes cogitentur. Sic Hippocrates aphorismis 7, 71. ὕπνος, ἀγρυπνία, ἀμφοτέρω μᾶλλον μετρίου γιγνόμενα, κακόν.“ Quae tametsi huc nihil faciunt, coniecturam tamen fateor mihi probari. Nam praeterquam quod ταύτας metro adversatur, parum commoda efficitur sententia; non tam peccata quam quibus sunt inscripta tesseris coacervari Iupiter iubet. Bergero placuit:

Γράφοντ' ἐν ὀστράκοις ἁμαρτίας Ἑρμῆν
 ὁ Ζεὺς εἰς κίστην τιν' ἐκέλευσε σωρεύειν.

κίστην quod ne sensum quidem aptum efficit unde sumpsit? Nimirum quod saepissime cum aliis tum Bergero usu venit, ut Lexicographos versantes levissimo iudicio auctoribus quodlibet vocabulum, dummodo syllabarum numerus exigeretur, obtruderent, idem illi accidit, qui usus est vel Ammonio p. 82: *Κιβωτός και κίστη διαφέρει · κιβωτός μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ξυλίνη · — κίστη δὲ ἡ πλεκτηί* (quo Lexicographi articulo restituendus est Etymologici Gudiani locus p. 321, 23, 24.), vel Thoma Mag. p. 207, 11. Ed. Hal.: *Κιβωτός και κιβώτιον ἐκ ξύλου · κίστη δὲ πλεκτηί*. Scholiastes Homeri Vossianus in Il. π', 254. Laconicum dicit esse *κιβωτός* vocabulum; is enim diversa huius supellectilis nomina sic distinguit ad vocem Hom. *χηλῶ*· *παρὰ τὸ κῆλον, ὃ ἐστὶ ξύλον · οἱ δὲ παρὰ τὸ χῶ, τὸ χωρῶ · καλεῖται δὲ παρὰ μὲν Λάκωσι, κιβωτός, παρὰ δὲ Ἀτικοῖς, λάραξ* (quo vocabulo Suidas et Photius p. 163, 15. alterum illud *κιβωτός* explicuerunt), *παρὰ δὲ Μυτιληναίοις, ἀντίπηξ*, quod recurrit in Amonii glossa: *διὸ και ἀντίπηξ καλεῖται*. Supellectilis usum indicavit Suidas s. v. *Κιβωτός και κίστις διαφέρει*, cf. Ammonium; ille pergit: *ὅτι ἡ μὲν κίστις εἰς ὑποδοχὴν ἐστὶν ἐδεσμάτων · ἡ δὲ κιβωτός ἱματίων και χρημάτων, cui adversantur Auctores Etym. Magn. p. 465, 49. et Etym. Gudian. p. 321, 6, secundum quos derivatur vocabulum παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐκεῖ τὴν βόσιν (βρῶσιν Gud.), ἤγεων τὴν τροφήν*. Alia est Orionis apud eosdem notatio. Primam tamen vocabuli syllabam producendam esse uterque tradidit. — *σωρεύειν*, quod Bodleiani Codicis auctor circumscripsit *ἀποτιθέειν πλησίον αὐτοῦ*, recurrit apud Nostrum fab. XIII, 2.

3. *ἴν' ἐρανίσας*; Vaticanorum placebat Buttmanno, cuius emendatio choliambi leges violat; sed Coraes p. 412: *γραπιέον* (inquit) *εἶναι μοι δοκεῖ, Ἐρευνήσας*. Illud tamen interpolantium esse, quis non concesserit? Praeterea pro *ἀναπράσση*, quod Bodl. et Vatt. agnoscunt, *πράσση* Buttmannus refinxit. Verum Tyrwhittus vidit.

4. *συγκεχυμένων δὲ τῶν ὀστράκων ἐπ' ἀλλήλοις* Bodl. *τῶν ὀστράκων δὲ κεχυμένων ἀλλήλοις* Vatt., ex quibus inter-

posito ἐπ' versus facile resarcitur. Possis tamen etiam sic numeros reficere:

Συγκεχυμένων τῶν δ' ὀστράκων ἐπ' ἀλλήλοις.

Superest ut numerorum rationem reddam; tertio enim pede tribrachys positus est, ut supra fab. II, 4. et in Phoenicis Colophonii versu ibidem laudato. Adde eiusdem versum apud Athen, XI, p. 495,

Ἐὼν ἄριστος ἔλαβε πελλίδα χρυσῆν.

Et apud Babrium fab. XII, 2.

Ἄρειός αὐτὸν ἔλεγε πολλὰ βλασφήμους.

Coniectura tamen nititur versus fab. XI, 2.

Λέοντα δ' αὐτὸν ἐπεκάλουν· ὁ δ' ἀγνώμων,

cui alter accedit locus fab. XVIII, 15.

Τὸν ὠρόμαντιν ἀπολέσας με, πῶς γνώσῃ,

5. Comparativi βράδιαν mediam syllabam corripunt Iones quam Noster produxit, cf. Burneium in Markl. Eurip. Suppl. 1101, qui Babrii loco usus est. Τάχιον item ἱ producit, cuius licentiae exemplum reperitur apud Antipatrum Sidon. Epigr. I, 3.

Εἰς Αἴδην μία πᾶσι καταίβασις· εἰ δὲ τάχιον.

Multum de hac comparativi forma praeter Burneium l. l. s. v. Ταχίων Lexicographorum Interpretes disputarunt cf. Lob. in Phryn. p. 76, sqq. Nostro loco vel ipso metro vocabulum satis videtur esse firmatum, neque emendationi locum concesserim quamquam usitatior comparativi forma θᾶσσον v. 9. posita adhortatur; talia enim Babrii aetatem satis aperte produnt.

8. Ἄν Vaticanorum retineo, cf. fab. IX, 6. C. Schneiderus qui Atticorum Nostrum esse sequacem sibi persuasit „ἦν scripsit pro ἐάν, nam ita ἐάν semper contrahitur apud Atticos.“ Recte idem et Coraes πράσση pro πράσσει Vatt. scripserunt, quorum ille τις interponendo numeros restituit.

Ceterum populares rationes, quibus sera numinis vindicta demonstraretur, persequitur Valckenarius Diatrib. c. XVIII.

Fabula IX.

Κώνωψ καὶ Ταῦρος.

Κώνωψ ἐπιπτάς κέρατι καμπύλῳ ταύρου·
 μικρὸν δ' ἐπισχῶν εἶπε ταῦτα βομβήσας·
 εἴ σου βαρύνω τὸν τένοντα καὶ κλίνω,
 καθεδοῦμ' ἀπελθὼν ποταμίαις ἐν αἰγείροις.
 ὁ δ' οὐ μέλει μοί φησιν οὔτ' ἐὰν μείνης
 οὔτ' ἂν ἀπέλθῃς· οὐδ' ὅτ' ἦλθες ἐγνώκειν.

Apologum debemus Dositheo Magistro, qui Interpretamentorum libro tertio p. 36. Boecking. eum vertit: *Culex sedit adveniens cornu curvo tauri, et post paululum dixit haec fritinniens: si te gravo cervicem et incurvo, discedam dormiturus in fluminalibus populis. [Ille autem, nihil] ad nos pertinet, inquit, nec si maneas nec si discedas, nec quando veneris, ego scivi.* Ex Codice Vossiano (cf. Cap. III, p. 46.) primus fabulam emendatiorē publicavit Tyrwhittus p. CXCH, cuius ex Dissertatione repetita est a Teuchero post Anton. Lib. p. 214, Corae p. 138, Schneidero Sax. fab. XVIII. Bergero l. I, 4. Levisio fab. III, p. 292. In fabula edenda Vossiano Codice denuo usus est Boeckingius fab. XVI.

1. *επιπτάς κερατι* Voss. a Tyrwhitto probabiliter ita emendatus, ut Dositheum ab instituto suo aberrasse ponamus; is enim cum plerumque verbo verbum reddat, hoc loco dissidet; quapropter fortasse alicui probabiliora proponere continget insistens vel prosariae fabulae CCXVII. apud Neveletum vestigiis: *Κώνωψ ἐπὶ κέρατος βοῦς ἐκαθέσθη, καὶ ἦνλει. εἶπε δὲ πρὸς τὸν βοῦν, εἰ βαρῶ σου τὸν τένοντα, ἀναχωρήσω. ὁ δὲ ἔφη· οὔτε ὅτε ἦλθες ἐγνων, οὔτε ἐὰν μείνης, μελήσοι μοι —*, vel *Gabriæ testrasticis*:

*Κώνωψ καθῆστο πρὸς κέρασ ταύρου πάλαι,
 ὄνπερ κέλευεν, εἶπερ ἐκπιτῆναι θέλει·
 ἤκουσε δ' ὡςπερ οὐκ ἔγνω καθήμενον,
 οὔτω δὲ μὴ πτήσαντος αἰσθησιν λάβη.*

Nam ut in Dosithei interpretatione sedit, ita in fabula prosaria ἐκαθέσθη sive quod Furia σςδ' ex coniectura dedit ἐκάθητο, et καθῆστο apud imitatore[m] recurrit. Displicet Dobraei Adv. I, p. 559. coniectura κρατί, licet vera sit observatio, κέρατος mediam syllabam produci, quam licentiam minus Babrii ex prosaria fabula restituto versu quam aliorum auctorum testimoniis infra comprobabimus. — ταῦρον] ταυρος Voss. 2. δ' ἐπισχών εἶπε] δε επισχον ειπεν. τ' post Coraen Schneid. S. Berg. Levis. quod Dositheus quoque interpretatione expressit. βομβήσας.] Quamvis βομβεῖν de apibus saepissime usurpetur, cf. Poll. I, 254. V, 89. Eustath. 1718, 9. et Epigr. ἀδ. CCCCLXVII, 2. βομβήεσσα μέλισσα reperiatur, tamen in Anonymi Lex. περὶ φωνῶν ζῴων post Amm. Valck. p. 230. verbis: Κώνωψ σφικῆ, Μέλιττα βομβεῖ corruptelam residere suspicor. 3. τεραντα Voss. 4. 5. Tyrwhitti dedi coniecturam, nam Codex: καθεύδομαι. η. κατελθω. [ποταμισσις. ιναιγροισι] οδε. ουμελι. μοι. Et interpretatione: Ibi sedebo [susprascriptum est dormio] aut discedo fluminalib. popaulis| ad nos pertinet. Hinc meliora fortasse eruenda. ουταν Voss. Deinde ex eodem μειης Tyrwh. Tacet Boeckingius. 6. ουτε. οτε. ηλθης. εγνωκιν. Voss.

Fabula X.

Λέων καὶ Ἄετός.

Λέοντι προσπτὰς ἄετός ποτ' ἐζήτει
κοινωνός εἶναι· χῶ λέων, τί κωλύει;
πρὸς αὐτὸν εἶπεν· ἀλλ' ἐνέχυρον καὶ δώσεις
ταχύπερόν σε μὴ μεθεῖναι τὴν πίστιν,
5 πῶς γὰρ φίλῳ σοι μὴ μένοντι πιστεύσω;

Coraes p. 267: Ἐμέρισα (inquit) εἰς δωδεκασυλλάβους στίχους, τοὺς πρότερον ἐν πεζοῦ λόγου σχήματι γεγραμμένους,

nimirum apud Furiam p. 146, cuius ex editione choliambico metro apologum reddidit C. Schneiderus Annott. p. 41. Schneiderus Saxo. fab. II. Berg. I. I, 15. et quos Levisius p. 294. laudavit Blomfield. Mus. Cantabr. p. 412. et Burges. the Class. Jour. Vol. XXV, p. 370.

1. αἰετός Schneiderus S. ex Buttmani emendatione non probabili. Lacuna erat in versu, quam post Co-raen pleraque editorum pars interposito ποτ' ante ἐξήτει Vaticanorum explerunt; solus enim C. Schneiderus τῆς inseruit. Illorum ratio placuit, medela est facillima. Ipse olim tentabam ἐπεξήτει quod huic loco aptum videbatur esse; significat enim: sedulo quaerebat, cf. fab. III, 3. Nam variòs in Vaticanis MSS. observabam locos qui aperte arguebant, syllabam επ̄ aut librarii aut legentis culpa excidisse. Sic fab. VIII, 4 ἀλλήλοις illi libri, ubi recte Bodleianus ἐπ' ἀλλήλοις; reliquam tamen versus partem recte illi suppeditant. Idem vitium recurrit fab. CCCLX:

Λέοντα δ' αὐτὸν ἐκάλει. ὁ δ' ἀγνώμων.

Repone:

Λέοντα δ' αὐτὸν ἐπεκάλουν· ὁ δ' ἀγνώμων.

ut recte Bergerus coniecit; duplici enim labe versus fuit affectus. Sed nostro loco numeri refragantur.

2. De verbi κώλυω media syllaba Schneiderus ex Hermanni libro de em. rat. gr. gr. excitavit Anonymi observationem p. 432: Τὰ διὰ τοῦ υω ῥήματα, κωλύω, μηρύω, μύω, θύω, λύω, ῥύω, καὶ τὰ ὁμοῖα, κατὰ μὲν τὸν ἐνεστώτα ἔχουσι καὶ μακρὸν καὶ βραχὺ τὸ υ, κατὰ δὲ τὸν μέλλοντα αἰεὶ μακρὸν. — ἡ ὁ Vatt,

3. Invito metro ἀλλ' ἐνέχυρον δώσεις cum Vaticanis Co-raes et Schneiderus S. οὖν δώσεις Buttman. Probabilior Blomfieldi est emendatio ἐνέχυρόν μοι δώσεις, quam antea tamen C. Schneiderus iam dederat. ἐνέχυρά μοι δώσεις Bergerus Levisio sequace. ἐνέχυρα γ' οὖν δώσεις Burgesius. Quorum vero nullus verum vidit; conieci ἀλλὰ καί, quod respondentis sermonem inducit. Sic fab. IV, 5. mustelae defensionem excipit interfactor:

ἀλλά καὶ πάσας

ἔπνιγες ὄρους. —

Idem particulae nexus recurrit fab. XV, 5. ἐνέχυρον probavi, quod Atticis abiudicat Thomas Mag. p. 107, 8. Ed. Hal.: Ἐνέχυρα Ἀττικοί, ἐνέχυρον Ἕλληνες, cuius a partibus stat Moeris s. v. Ῥύσιον. Frustra! nam reperitur in Aristoph. Plut. 451:

οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν ἢ μιαιρωτάτη,

cuius ex Scholiaste hausit Suidas s. v. Ἐνέχυρον· τὸ διδόμενον ὑπὲρ χρέους. οὐ μόνον ἐνέχυρά φασιν, ἀλλὰ καὶ ἐνέχυρον. Accedit Antiphanis apud Athen. XI, p. 459, B. versus:

— Ἐνέχυρον ἀποφέροντά σοι.

Et Alexis in Adelph. apud Athen. VI, p. 223. F.

Οὐκ, ἀλλ' ἀπέδωκας ἐνέχυρον δήπου λαβών.

Plura dedit Spanhemius in Aristoph. l. l., coll. Piers. in Moer. pp. 8. 338.

4. Codicum scripturam retinui. Neque Censoris in Ephem. Vindob. placet versus:

Ταχύπτερόν τήν πίστιν οὐ μεθεῖναι σε,

neque Burgessii verborum transpositio:

Σὲ μὴ μεθεῖναι τήν ταχύπτερον πίστιν

quem Levisius p. 390. improbavit: „but this collocation of the words is inadmissible.“ μεθήσεμεν π. Berger. Babrius μεθιέναι coniunxit cum accusativo, qui Atticorum usus est; contra Homerus cum genitivo iunxit: τὸ δὲ μεθιέναι ὅτι γενικήν φιλεῖ παρά τῶ ποιητῆ σύνταξιν, οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν. Μεθεῖναι πίστιν similiter est dictum illo: γνώμην μεθεῖναι, quod passim apud Herodotum legitur.

Fabula XI.

Λύκος καὶ Ἀλώπηξ.

Λύκος τις ἄδρὸς ἐν λύκοις ἐγεννήθη·
λέοντα δ' αὐτὸν ἐπεκάλουν· ὁ δ' ἀγνώμων
τὴν δόξαν οὐκ ἤνεγκε· τῶν δὲ συμφύλων
ἀποστάτησας τοῖς λέουσιν ὠμίλει.

Ἔκερδῶ δ' ἐπισκώπτουσα, μὴ φρενωθείην,
ἔφη, τοσοῦτον, ὡς σὺ νῦν ἐτυφώθης
σὺ μὲν γὰρ ἀληθῶς ἐν λύκοις λέων φαίνη,
εἷς δ' αὖ λεόντων σύγκρισιν λύκος φαίνη.

Choliambis apologum ex Furiae collectione p. 147. red-
didit Coraes p. 267. eodemque tempore C. Schneiderus
Annot. p. 42. Hos subsequuti sunt Schneid. S. p. 117,
Berger. l. I, 16. Blomfield. Mus. Cant. p. 412. Burges.
l. I. Vol. XXV, p. 370. Levisius p. 294.

1. ἐγενήθη Codd. De quo mendo quod sustulit Co-
raes cf. C. Schneid. Indic. 2. Codicum scripturam λέον-
τα δ' αὐτὸν ἐκάλει probavit Coraes. Reposuit ὠνόμαζ
C. Schneiderus; nimirum (inquit) is, qui haec carmina
descripsit, saepe verba poetae, temere an consulto, mu-
tavit, omisit, transposuit, ita tamen, ut in plerisque ge-
nuina lectio vel certo restitui vel divinando attingi queat.
Tam verum, quam huic versui alienum; quid enim quae-
so est: semet ipse leonem cognominavit, coll. cum se-
quentibus ὁ δ' ἀγνώμων τὴν δόξαν οὐκ ἤνεγκε —? Epi-
mythia quamquam plerumque nullius esse solent pretii,
interdum tamen ad consilium fabulae perspicendum ali-
quid iuvant. Sic huius fabulae epimythium: Πρὸς τοῖς
ἀπὸ τῶν κολάκων οὐκ ὀρθῆ κρίσει ἐπαινουμένους καὶ μέγα
φρονοῦντας, ἐλεγχόμενους δὲ ἑαυτοῖς ἐπιγινώσκειν, arguit,
eius auctorem neque δ' αὐτὸν ἐκάλει neque δ' αὐτὸν ὠνό-
μαζ in fabula repperisse. Sensem recte Buttmannus per-
spexit, coniectura δ' αὐτὸν τις ἐκάλει displicet. Neque
magis δ' αὐτὸν ὠνόμασαν Levisii comprobarim; nam Blom-

fieldi et Burgesii αὐτὸν ἐκάλεσαν choliambi numerum pervertit. Solus Bergerus verum vidit, cuius emendationem probant, quae in fab. X, 1. de omissione syllabae $\overline{\text{επ}}$ dixi. Porro in describendis verborum terminationibus saepius esse peccatum perspicitur ex fab. VI, 8. ubi pro Vaticanorum innumero *συνεπάτει* recte Bodleianus *συνεπάτησε*. 3. ἤνεγκεν Vatt. τῶν συμφύλων ἀποστατήσας]. Sic Aristophanes *Ανν.* 313.

Οὔτοσι πάλαι πάρειμι, κοῦκ ἀποστατῶ φίλων.

5. 6. *Κερδῶ ὑποκοριστικῶς ἢ ἀλώπηξ.* — *μη φρενωθείην* Vatt. Furia locum interpretatus est: Ne mihi contingat, ait, desipere tantum, quantum tu nunc fastu tumescis,“ ubi *φρενωθῆναι* non recte intellexit. Bergerus: *μη κφρενωθείην*, quam coniecturam una cum annotationis parte probabili, tacito auctoris nomine, transcripsit ex Coraee Σημ. βρ. p. 440: *Μη φρενωθείην]* Ἡ ἐπὶ τὸ φρενοματισθείην ἐκδεκτέον τὸ φρενωθείην, ἢ γραπτέον *Μη κφρενωθείην*, παρὰ τὸ μήπω καταχωρισθὲν ἐν τοῖς Λεξικοῖς Ἐκφρενοῦσθαι, τουτέστιν, ἔξω φρενῶν γίνεσθαι. Nihil opus est coniectura; φρενώω ex Hesychii doctrina est *διδάσκειν, νοουθετεῖν*, sive ut Scholiastes in Soph. Trach. 52. explicuit *εἰς φρόνησιν ἄγειν*; adde Suidae glossam *Φρενωθῆναι ἀντὶ τοῦ σωφρονισθῆναι*. Vulpecula enim: utinam, inquit, ne tantopere ad sanam reducerer mentem, quantopere tu nunc ad fastum pelliciebare... *Τυφωθῆναι* quod recurrit fragm. VII, notionem diversam tradidit Harpocratio s. v. *Τετίφωμαι ἀντὶ τοῦ ἐμβεβρόντημαι*, ἔξω τῶν φρενῶν γέγονα· ἦτοι ἀπὸ τῆς βροντῆς, ἢ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τὸν Τυφῶνα καταφερομένων σκηπτῶν ἢ ἀπὸ τῶν καλουμένων πνευμάτων, ἃ δὴ καὶ αὐτὰ ἐξίστησιν ἀθροῶς, καταρῥαγέντα, quem in locum cf. Valesius p. 396. Lips. et Jacobs. in Achill. Tat. p. 459.

7. *σὺ γὰρ ἀληθῶς ἰὲν λύκ. λ. φαίνη* cum Vaticanis Coraees. Deest syllaba. *σὺ μὲν γ' ἄλ.* C. Schneid. *σὺ γὰρ τ' ἄλ.* Schneid. S. Buttmannus *γε* vel *ὡς* interponi malebat; hoc postea Levisius qui *φαίνει* hoc dedit et sequenti versu, probavit. Perturbavit numeros Blomfieldus:

Σὺ γὰρ ἀληθῶς μὲν ἐν λύκοις λέων φαίνη.

Nam Bergerianus versus totus displicet:

Σὺ γὰρ τὰληθῆς ἐν λύκοις λέων φάνθης.

Ipse μὲν ante γὰρ interposui; anapaesti secunda in sede positi licentiam probavi fab. V, 5. Duplex φαίνη non sine vi quadam horum versuum in fine repetitum esse contra Bergeri Censorem statuo. Eodem consilio fab. XIV. 6, 7. poeta ψεῦδος iteravit.

Fabula XII.

Λύκος καὶ Ἄρνειός.

Λύκος παρήει τριγχόν, ἐνθεν ἐκκύψας
ἄρνειός αὐτὸν ἔλεγε πολλὰ βλασφήμως·
κάκεινος εἶπε τὰς σιαγόννας πρίων·
ὦ τὰν ὁ τόπος με λαιδορεῖ, σὺ μὴ καυχῶ.

Tres huius fabulae priores versus Suidae debemus, quartum Tyrwhitto, qui eum restituit ex Bodleiani Codicis prosaria narratione n. LXXX: Λύκος διήρχετο ἔξωθεν τείχους, ἐνθα ἄρνός παρακύψας ὑβρίζε πολλὰ τὸν λύκον. κάκεινος ὀδόντας τρίζων εἶπεν· ὁ τόπος με λαιδορεῖ, σὺ μὴ καυχῶ. Nam multo integrior ille est apologus et Barbriano proprio r, quam qui in Planudea collectione CXXXXVIII. extat: Ἄρνός ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου ἰστάμενος λύκον κάτωθεν παρίοντα τὴν ὁδὸν ἔσκωπε καὶ θηρίον αὐτὸν οἰπεκάλει καὶ ὤμοβόρον. ὁ δὲ λύκος στραφεὶς εἶπε πρὸς αὐτόν· οὐ σὺ με λαιδορεῖς, ἀλλ' ὁ πύργος, ἐν ᾧ ἴστασαι. "Eriphos agni fungitur vicibus in edit. Accursiana cf. fab. CXXXIX. Heus. "Eriphos ἐπὶ τινος δώματος ἐστῶς, ἐπειδὴ λύκον παρίοντα εἶδεν, ἐλαιδορεῖ καὶ ἔσκωπεν αὐτόν· ὁ δὲ λύκος ἔφη· ὦ οὔτος, οὐ σὺ με λαιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος. Ba-

brii apologum ex Tyrwhitti libro descripserunt Teucher. post Ant. Lib. p. 214. Cor. p. 82. (quarto versu omisso), Schneiderus S. p. 134. Bergerus l. I, 5. Burges. Vol. XXV, p. 28. Levisius p. 301.

Versum priorem et secundum excitavit Suidas s. v. *Τριγχός τειχίον, στεφάνη, περίφραγμα Βάβριος*. Ubi tamen poetae nomen priorque versus Codici Leidensi desunt, et Parisinus I. ἐκκίψας ἐνθεν parum commode transponit. De vocabuli *τριγχός* significatu exposuit Blomfield. in Aeschyl. Agamem. 1254; eiusque notionem et diversae scripturae originem tradidit Eustath. p. 1570, 14: ὁ δὲ θριγχός ἤγουν ἢ τῶν τοίχων κόμη ἢ στεφάνη ἢ στεφάνωσις, παρὰ τὴν τρίχα γίνεται, τριγχός. καὶ ἐπενθίσει τοῦ ν̄ πρὸς τε καλλιφωνίαν καὶ διαφορὰν τῆς τριχός, γίνεται τριγχός. ἀλλαγέντων δὲ τῶν ἀφώνων εἰς τὰ ἀντίστοιχα τούτοις, γίνεται θριγχός. ἤγουν φραγμός ὑπερκείμενος καὶ οἶονεὶ τριχῶν δίκην κοσμῶν· ἔχει δὲ ἢ λέξις καὶ ἀναδρομὴν γενικῆς τῆς τριχός, εἰς εὐθείαν τὴν, ὁ τριγχός. ἐξ οὗ ὁ θριγχός, coll. 1748, 47. *Θριγχός* formam agnoscit Etym. Magn. s. v. *Ἐθριγκωσε*, coll. p. 455, 52. Etym. tamen Gudian. praeter *Θριγκοὶ* p. 265, 16. *Τριγχός* posuit p. 535, 16. Praeterea utramque servavit formam Suidas, Photius, p. 95, coll. 601. Pors. Altera *τριγχός* reperitur apud Timaeum s. v. *Σηκός* et in Moeridis corrupta voce *στριγγῶ* s. a. *Σηκός* latet. Haec satis arguunt Passovii sententiam non firmis inniti argumentis, *τριγχός* perversam vocis esse scripturam. Illo cautior Ruhnkenius qui in Tim. p. 231: Pro *τριγγῶ* (inquit) malim *θριγγῶ*; etsi non ignoro reperiri formas *θριγγός, θριγγός, τριγγός, τριγκός, τριγχός*. Vide Epist. Crit. II. p. 208.“

2. ἀρνειός. ἀρνειοὶ Ammonio p. 24. sunt οἱ προήκοντες τῇ ἡλικίᾳ. Prosariae fabulae Ἄρνός ceterioris aevi est nominativus, qui reperitur apud Polluc. VII, 184: εἶτα εἴποις ἀρνόν ὃς καὶ ἀρὴν παρὰ ποιηταῖς. Ammonii Schedae Kul. Διαφέρει ἀρνειός καὶ ἀρνός, ὅτι τὸ μὲν ἀρνειός σημαίνει τὸν τέλειον, τὸ δὲ ἀρνός τὸν νέον. Sic apud Gellium IV, 3: PELEX. ASAM. IUNONIS. NE. TAGITO. SI.

TAGET. IUNONI. CRINIBOUS. DEMISSIS. ARNUM.
FEMINAM. CAIDITO.

3. Hunc versum excitavit Suidas s. v. *Πρίων*. — *Καὶ Βάβριος*.

Κἀκεῖνος εἶπε τὰς σιαγόνας πρίων.

ἀντὶ τοῦ βρύκων. Propter choliambi leges reieci δ' quod ante εἶπε Parisinus I. inserit. Pro *τὰς σιαγόνας πρίων* i. e. stridens, fremens dentibus inter se collisis prosariae fabulae auctor reposuit *ὀδόντας τρίζων*, quod improbavit Thomas Mag. p. 61, 15. Ed. Halens., qui *βρύκειν τοὺς ὀδόντας, οὐ τρίζειν*. Sic Suidas nisi quod *βρύκων* protulit; Sallieri in Moer. p. 99. sqq. et Valckenarii in Amm. p. 32. fuit sententia, *βρύκειν* abiisse in significatum comedendi avideque vorandi; in voce *βρύκειν* vero fremendi et dentibus inter se collisis stridendi notionem inesse. Contra quos recte Piersonus observavit, nullum *βρύκειν* inter et *βρύκειν* diversum significatum intercedere, illud tamen Atticis fuisse usitatum. Hinc igitur Thomae a Suida discessio est diiudicanda. Valckenarins in Thom. Magist. et Sallier. in Moer. p. 101. *τρίζειν* refinxerunt pro *τρίζειν*, illud fabula prosaria firmatum et optimorum librorum consensu apud Herod. III, 110: *καὶ τέτριγε δεινόν*. IV, 183: *ἀλλὰ τετρίγασι, κατάπερ οἱ νυκτερίδες*, ubi cf. Valcken. Annot. Adde Lexic. *περὶ φων.* ζ. post Amm. p. 228. Aristot. Hist. Anim. Δ, θ' §. 4 *τρίζειν* et *τριγμός*, coll. §. 9. Eadem est Eustathii doctrina p. 1326, 26: *τέτριγε δὲ καὶ ὀδόντας ὁ θυμομαχῶν*, qui saepius de *τρίζειν* et *τρίζειν* exposuit.

4. Versus Tyrwhitto debetur, qui ὦ οὔτος prosariae fabulae permutavit illo ὦ τάν. Primum illud Lexicographi (cf. Timaeus s. v.) alteri saepius explicando ascripserunt. αὐτὸς ὁ τόπος Burgesio placuit.

Gabrias suum in usum poetae choliambos sic convertit:

*Πύργου προκύπτων ἀρνὸς ἔσκωπτεν λύκον,
ὡς ἐχθρόν, ὡς κάκιστον, ὡς μεσιόν φόνου.
ἄνω δὲ βλέψας φησὶν· οὐ σκώπτεις σύ με,
πύργος δ' ὃς ὀπλίζει σε πρὸς μέγα θράσος.*

Fabula XIII.

Μύρμηξ καὶ Τέττιξ.

Χειμῶνος ὦρη σῖτον ἐκ μυχοῦ σύρων
 ἔψυχε μύρμηξ, ὃν θέρους σεσωρεύκει·
 τέττιξ δὲ τοῦτον ἰκέτευσε λιμώτων
 δοῦναί τι καὐτῷ τῆς τροφῆς, ὅπως ζήσῃ·
 ὅ τί οὖν ἐποίεις, φησί, τῷ θέρει τούτῳ;
 οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλὰ διετέλουν ἄδων·
 γελάσας δ' ὁ μύρμηξ, τὸν τε πυρὸν ἐγκλείων
 χειμῶνος ὄρχοῦ φησιν εἰ θέρους ἦσας.

Hunc apologum quem „Babrii esse nemo dubitet“, Dosithei Magistri instituto debemus, qui sic eum interpretatus est p. 37. Boecking.: Hiemis in tempore frumentum ex cavo trahens siccabat formica, quod per aestum collegerat. Cicada autem eam rogabat esuriens dare aliquid et sibi ex cibo, unde vivat. Quid ergo faciebas, inquit, per aestatem hanc? Non mi vacavit, quia perseveravi cantando. Ridens ergo autem formica et frumentum includens hiberno [sic] salta, dixit, si per aestum cantasti!

Fabula primum ab Valckenario Schediasmate de Hygini fragmento Dositheano in Miscell. Observv. Critt. Vol. X, Tom. I, p. 122. ex Codice Vossiano, de quo cf. Cap. III, p. 46. sqq., choliambico metro restituta est. Inde Tyrwhittus eam descripsit p. CLXXXVIII. et Teucherus post Anton. Lib, p. 213. Porro extat apud Co-raen p. 75. Schneider. S. fab. XV. Berg. l. I, 3. Levi-sium p. 291.

1. ὦρη vulgata. ὠρη Voss., unde ὠρη refinxī, cf. ἐν σπό-ρου ὠρη fab. V, 1. μύχου Valck. Lev. contra Arcad. p. 85, 2. σύ-ρων] σιγον Voss. 2. θέρους Voss. σεσώρευκεν Teuch. 4. καὶ. αυ-τω, Voss. 5. φησὶν Vossianus ex Valckenarii collatione. 6. An

in Vossiano, quod Boeckingius annotavit: *διητηλον*: perseveram. 7. *γέλασας δὲ ὁ μ.* Valckenarius, *τελασας*. δε. ο. Boeckingius ex Vossiano annotavit. Utut est, neque Valckenarii coniectura *γέλασσε μ.* neque *γέλασε δὲ μ.* Teucherii mihi probatur. τὸν δὲ Tyrwh. Schneid. S. Berger. ἐγκλείων] ἐνκλιων Voss.

Hunc de Formica et Cicada apologum aliquoties prosario sermone conscriptum esse ex Coraae collectione p. 75, 76. potest perspicui. In Codice Casinensi reperitur n. CXCIV. et CXCVIII, quorum ultimus (cf. Cor p. 335.) licet Italum plane effugerit pessimos hos recondit versus:

Ὁρας δὲ ποτε χειμῶτος τυγχανούσης
 μύρμηκες σῖτον ἡλίαζον βραχέτα.
 τέτιξ δὲ τούτους οὕτως ἰδὼν ποιοῦντας,
 αὐτὸς λιμώτων καὶ μέλλων τεθνηκέναι,
 5 δραμῶν παρ' αὐτοῦς ἔδωδὴν ἐπεζήτει.
 τῶν δὲ φησάντων, τῷ θέρει πῶς οὐκ ἔσχες,
 ἀλλ' ἐξῆσθύμεις καὶ προσαιτεῖς ἀρτίως;
 τέτιξ ἀντεῖπεν· ἀλλ' ἐτερπόμην τότε,
 αὐλῶν καὶ τέρπων ὄλους τοὺς ὄδοιπόρους.
 6 οἱ δὲ αὐτίκα ταῦτα ἀκηκοότες,
 ἐμειδίασαν καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόων·
 χειμῶτος ὄρχου, εἴπερ ἠϋλεις ἐν θέρει·
 ἀλλ' ἐν θέρει σὺ τὸν σῖτον ἀποτίθει,
 καὶ μὴ λυρίζων ἠδύεις ὄδοιπόρους.

Ubi ἠδύνης Furia vere coniectavit. Priori apud Furiam fabulae p. 82. ascriptum est epimythium: Ὁλως δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν κρεῖττον τοῦ φροντίζειν τῶν ἀναγκαίων τροφῶν καὶ μὴ ἀπασχολεῖσθαι εἰς τέρψιν καὶ κωμασίαν. Eadem sententia duorum est versuum Babrio ascriptorum a Georgide in Gnomologio apud Boisson. Anecd. Tom. I, p. 48. ubi: Βαβρίου.

Κρεῖττον τὸ φροντίζειν ἀναγκαίων χρειῶν
 ἢ τὸ προσέχειν τέρψεσι καὶ κώμοις.

Quorum novissimum Boissonadus corrigi iubet vel:

ἢ τὸ προσέχειν νοῦν τέρψεσιν τε καὶ κώμοις

vel:

ἢ τὸ προσίσχειν τέρψεσιν τε καὶ κώμοις.

Levisius p. 304. tamen reponit:

ἢ νοῦν προσίσχειν τέρψεσιν τε καὶ κώμοις.

Fabula XIV.

Ὀδοιπόρος καὶ Ἀληθεία.

Ὀδοιπορῶν ἐρημίαν τις ἄνθρωπος

ἔστῳσαν εὔρε τὴν Ἀληθείαν μούνην,

καὶ φησιν αὐτῇ· τίς; δι' αἰτίαν ποίαν

τὴν πόλιν ἀφεῖσα τὴν ἐρημίαν ναίεις;

ἢ δ' εὐθὺ πρὸς τὰδ' εἶπεν ἡ βαθυγνώμων·

ὅτι τοπαλαιὸν παρ' ὀλίγοισιν ἦν ψεῦδος,

νῦν δ' εἰς ἅπαντας ἐλήλυθε βροτούς ψεῦδος·

εἰ δ' ἐστὶν εἰπεῖν καὶ βεβούλησαι κλύειν,

ὁ νῦν βίος πονηρός ἐστὶν ἀνθρώπων.

Quamvis nulla magis hac fabula virorum doctorum exercuerit ingenia, tamen ne nunc quidem ad eam integritatem revocare licuit apologum, quae omnibus numeris perfecta dici queat atque absoluta. Nam et Codicis Bodleiani et Vaticanorum ita est perversa scriptura, ut neutra per se sit comprobanda. Ex illo igitur hanc Tyrwhittus p. CLXXII. fabulam descripsit: Ὀδοιπορῶν τις ἐν ἐρήμῳ εὔρε γυναῖκα μόνην κατηφῆ ἔστῳσαν· καὶ φησιν αὐτῇ· τίς εἶ; ἢ δὲ ἔφη, Ἀληθεία· καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν τὴν πόλιν ἀφεῖσα τὴν ἐρημίαν οἰκεῖς; ἢ δὲ εἶπεν, ὅτι τοῖς πάλαι καιροῖς παρ' ὀλίγοις ἦν τὸ ψεῦδος, νῦν δὲ εἰς πάντας ἀνθρώπους ἐστὶν, εἴαν τι ἀκούειν καὶ λέγειν θέλεις; quorum novissima Teucherus post Ant. Lib. p. 210. et Coraes

p. 23. *ἐάν τι — θέλῃς*, Schneiderus S. p. 209. *εἰ δ' ἀκ.* correxerunt. Nos cum prioribus editoribus exemplar Vaticanum secuti sumus, quod per versus partim iambicos partim choliambicos descripsit Coraes p. 411. Idem instituit C. Schneiderus p. 44, qui fabulam versibus senariis tribus constare et Hipponacteis sex sibi persuasit, cf. Cap. I, p. 22. sq. Choliambis condidit fabulam Schneiderus S. p. 117. Berg. I. I, 10. Levisius p. 295. Coraes fabulae initium sic proposuit:

*Ὀδοιπορῶν ἄνθρωπος εἰς ἐρημίαν,
ἔστῳσαν εὖρε τὴν Ἀληθείαν μόνην.
καὶ φησιν αὐτῇ· δι' ἣν αἰτίαν γύναι.*

Reliquis probatis *διὰ τιν' αἰτίαν* C. Schneidero placuit. Saxoni exciderunt versus:

*Ὀδοιπορῶν ἄνθρωπος εἰς ἐρημίαν,
μόνην ἔστῳσαν εὖρε τὴν Ἀληθείαν,
καὶ φησιν αὐτῇ· δι' ἣν αἰτίαν γύναι.*

Idem vir doctus in Babrio lacunam superesse ex copiosiore Bodleiani expositione suspicatus est, quam sic resarsit:

*κατηφῆ· καὶ φησιν, αὐτῇ, τις εἶ, γύναι;
ἢ δ' ἔφη, Ἀληθεία· καὶ διὰ —*

Cetera (inquit) non expedio. Libenter his etiam versibus caremus. Locum hunc difficilem denuo corrupit Bergerus:

*Ὀδοιπορῶν τιν' εἰς ἐρημίαν ἀνήρ
μόνην ἔστῳσαν εὖρε τὴν Ἀληθείαν
καὶ φησιν αὐτῇ· ἣν δι' αἰτίαν σεμνή.*

Primum versum Aug. Matthiae refinxit:

Ὀδοιπορῶν τις εἰς ἐρημίαν εὖρε,

idem secundi versus clausulam deprehendit:

τὴν Ἀληθείαν μόνην,

et tertium proposuit versum:

Καὶ φησιν αὐτῇ· τίς; δι' αἰτίαν ποίαν.

Levisius cum Blomfieldo Mus. Cantabrig. Vol. I, p. 413. probavit:

Ὀδοιπορῶν ἐρημία τις ἄνθρωπος,

ubi recte illi versus fini consuluerunt; sic enim Babrius narrationem ordiri solet; minus tamen coniectura ἐρημία mihi comprobatur, quamquam Bodleiani Codicis scriptura ἐν ἐρημία stilum ducit vel ad illam Blomfieldi emendationem vel ad alteram:

Ὀδοιπορῶν ἐν ἐρημία τις ἄνθρωπος

Vix enim quemquam repositurum esse arbitror:

Ὀδοιπορῶν τις εἰς ἔρημον ἄνθρωπος.

Una adhuc superest emendandi ratio:

Ὀδοιπορῶν ἐρημίαν τις ἄνθρωπος,

quae pro tempore lenissima mihi visa est.

2. Solus Matthiae μούνην scribendum esse vidit, sic fragm. II, 2. μούνον. Reliquam versus partem intactam reliqui; ille numerorum rationes eo confudit, quod εὔρε primum in versum transtulit. Asterisco Levisius versum notavit.

3. In Matth. coniectura acquiescendum mihi esse putavi, quam Bodleiani scriptura stabilit. Levisius Bergeri inventum comprobavit.

4. Versum iam detexit in Bodl. Codice Tyrwhittus, qui ex illo οἰκεῖς dedit. πόλεις ἀφ. cum Bergero Levisius reposuit. An metro voluit consulere? Eandem sibi licentiam indulsit Babrius apud Suidam v. v. Πυρόχαις-

Μὴ καταγέλαστον μήτε πυρόχην παίζειν.

coll. fab. XVII, 2. fragm. VII, 4.

Sic Phoenix Colophonius apud Athenaeum XII, 530, E.

v. 2. Ἀσσύριος· ὅστις εἶχε χρυσίου πόντον.

v. 5. Οὐ παρὰ μάγοισι πῦρ ἱερὸν ἀνέστησεν.

v. 11. Ὡς δ' ἀπέθαν' ἄνθρω πᾶσι κατέλιπε ῥῆσιν

5. Vaticanos ἢ δ' εὐθύς πρὸς τὰδ' εἶπεν ἢ βαθυγνώμων expresserunt Coraes, Schneiderus Saxo, Bergerus. Numerorum depravationi succurrit C. Schneiderus:

ἢ δ' εὐθύς εἶπε πρὸς τὰδ' ἢ βαθυγνώμων,

quam in coniecturam Levisius quoque videtur incidisse. Leviter deflexit Matthiae:

ἡ δ' εἶπε πρὸς τὰδ' ἐνθὺς ἡ βαθυγνάμων.

Repono ἐνθὺ i. e. statim; nam Ammonii doctrinam p. 62. unacum aliorum Grammaticorum praeceptis Lobeck. in Phryn. p. 145. et Jacobs. in Anthol. P. p. LXXVI. refellerunt.

6. Vaticanos ὅτι ποτὲ παρ' ὀλίγοισιν ἦν ψεῦδος probavit post Coraen Schneiderus S. Refinxit C. Schneiderus:

Ὅ τοῖς πάλαι καιροῖς παρ' ὀλίγοις ἦν ψεῦδος.

Pro ποτὲ (inquit) e Cod. Bodl. reposui τοῖς πάλαι καιροῖς et ὅτι, quod tanquam signum h. l. alium loqui, praeposuit metaphrastes in ὁ mutavi. "Illud hoc verius, quamquam ipse ὅτι retento τοπαλαιὸν reposui eodem certe iure quo Bergerus:

ὅτι πάλαι παρ' ὀλίγοισιν αἰσχρὸν ἦν ψεῦδος,

et Aug. Matth.:

ὅτι ποτὲ παρ' ὀλίγοισιν ἦν βροτοῖς ψεῦδος

qui illud βροτοῖς interpolavit. Longe probabilior Levisii est ratio:

ὅτι τὸ πάλαι μὲν παρ' ὀλίγοισιν ἦν ψεῖδος.

7. Coraes et Schneiderus S. interposito δ' ante εἰς secuti sunt Vaticanos: νῦν εἰς πάντας βροτοὺς ἐλήλυθε ψεῦδος. Metro consuluit C. Schneiderus:

νῦν πάντας εἰσελήλυθεν βροτοὺς ψεῦδος.

Totum locum post Bergerum:

νῦν δ' εἰς πάντας διήλυθε τοῦτα τοὺς θνητούς.

Levisius pervertit:

νῦν δὲ πάντας ἐξελήλυθ' εἰς θνητούς,

quibus meliora dedit Aug. Matthiae:

νῦν δ' εἰς ἅπαντας ἀρ' ἐλήλυθεν ψεῦδος.

Ipse δ' ex Bodleiano MS. recepto ἅπαντας scripsi pro πάντας. Reliquae versus parti verborum transpositione succurri.

8. δὲ ἔστιν ut saepius Vaticani, in quibus βεβούλησαι κλύειν probabiliter scriptum, si vera est Meineckii Cur. Critt. p. 54. et Naeck. in Choer. p. 228. observatio, vocabuli primam syllabam interdum produci, qua licentia usus est Phoenix Colophonius apud Ath. XII, 530, E.

v. 1. Ἀτῆρ Νίνος τις ἐγένεθ' ὡς ἐγὼ κλύω.

Verbis transponendis uterque Schneiderus, Bergerus et Levisius numeris satisfecerunt.

9. Cum Schneidero S. et Levisio verba transposui, nam ποιηρὸς βίος ἐστ, Vaticc. Pro βίος βίσιος „quod poeticum est“ C. Schneiderus suadebat.

Satis opinor hunc apologum quem ad Babrium vix ausim referre misere depravatum esse apparet. Quod si ille hoc argumentum pertractavit, (et fidem faciunt cum similes fabulae tum nonnulla similis argumenti fragmenta,) magnam quem nunc versamus interpolantis culpa iacturam fecit apologus. Istum igitur iam ante Burgesium versibus quos δαδεκασυλλάβους nominare solet Co-raes quam choliambis condere instituebamus. Virorum tamen doctorum qui haud parvam nobis iniecit admirationem consensus, sententiam nostram cum labefactaret, nunc cum Burgesio apud Levisium p 295. politicis versibus Vaticanum exemplar conscriptum esse statuimus, quos sic dispone:

Ὀδοιπορῶν ἄνθρωπος εἰς ἐρημίαν,
 ἐσιῶσαν εὔρε τὴν Ἀληθείαν μόνην·
 καὶ φησιν αὐτῇ. δι' ἣν αἰτίαν γύναι
 τὴν πόλιν ἀφείσα τὴν ἐρημίαν ναίεις;
 5 ἢ δ' εὐθύς πρὸς τὰδ' εἶπεν ἡ βαθυγνώμων·
 ὅτι ποτὲ παρ' ὀλίγοισιν ἦν ψεῦδος,
 νῦν εἰς πάντας βροτοὺς ἐλήλυθε ψεῦδος.
 εἰ δ' ἐστὶν εἰπεῖν καὶ βεβούλησαι κλύειν,
 ὃ νῦν ποιηρὸς βίος ἐστὶν ἀνθρώπων.

Fabula XV.

Οἷς πρὸς Νομέα καὶ Κύων.

"Οἷς τις εἶπε πρὸς νομῆα τοιαῦτα·
 κείρεις μὲν ἡμᾶς καὶ πόκους ἔχεις κέρσας,
 τὸ γάλα δ' ἀμολγὸν ἔστι σοι φίλον πῆξαι,
 ἡμῶν δὲ τέκνα μῆλά σοι περισσεύσει,
 5 πλέον δ' οὐδὲν ἡμῖν· ἀλλὰ καὶ τροφή πᾶσα
 γαίας ἐν ὄρεσιν εὐθάλές τι γεννᾷ σοι,
 ὠραία βοτάνη καὶ δρόσου γεμισθεῖσα —
 φέρβεις δὲ ταύτην αὐτὴν κύν' ἐν μέσοις ἡμῖν
 τρέφων ὅποια στυγρὸν εὐθάλει σίτω.
 10 ταῦθ' ὡς ἄκουσεν ἡ κύων ἔφη τοῖα·
 εἰ μὴ παρήμην καὶν μέσοις ἐπωλεύμην,
 οὐκ ἂν ποθ' ὑμεῖς ἔσχετ' ἀφθονον ποίην
 περιτρέχουσα πάντοθεν δὲ κωλύω
 δρηστῆρα ληστὴν καὶ λύκον διωκτῆρα.

Vaticanorum fabulam CCCLXVI. versibus conditam esse
 Coraes vidit p. 405. sq., quo loco: εἰς στίχους (inquit)
 καὶ τοῦτον ἐκ τοῦ πεζοσχήμου μετεκόσμησα χαρακτῆρος. Acu-
 tum se in choliambis investigandis C. Schneiderus Annot.
 p. 45. praestitit, ad quem proxime accedit Buttmannus
 apud Schneiderum p. 209. cuius in editione p. 118. apo-
 logus extat. Adde Bergerum l. I, 19. Haec de Ove,
 Pastore et Cane fabula inter Graecos iam dudum fuit
 inventa; nam Socrates apud Xenoph. Mem. II, 7. §. 13.
 Aristarcho narrat: Εἶτα οὐ λέγεις αὐταῖς τὸν τοῦ κυνὸς λό-
 γον; φασὶ γάρ, ὅτε φωνήεντα ἦν τὰ ζῶα, τὴν οἶν πρὸς τὸν
 δεσπότην εἰπεῖν· θανμαστὸν ποιεῖς, ὅς ἡμῖν μὲν ταῖς καὶ ἑρία
 σοι καὶ ἄρνας καὶ τυρὸν παρεχούσαις οὐδὲν δίδως, ὅτι ἂν
 μὴ ἐκ τῆς γῆς λάβωμεν· τῷ δὲ κυνί, ὅς οὐδὲν τοιοῦτόν σοι
 παρέχει, μεταδίδως οὐπερ αὐτὸς ἔχεις σίτου. Τὸν κύνα οὖν
 ἀκούσαντα εἰπεῖν· ναὶ μὰ Δία· ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ καὶ ὑμᾶς

αὐτὰς σώζων, ὥστε μήτε ὑπ' ἀνθρώπων κλέπτεσθαι, μήτε ὑπὸ λύκων ἀρπάζεσθαι· ἐπεὶ ὑμεῖς γε, εἰ μὴ ἐγὼ προφυλάττοιμι ὑμᾶς, οὐδ' ἂν νέμεσθαι δύναισθε, φοβούμεναι μὴ ἀπόλησθε. Οὕτω δὲ λέγεται καὶ τὰ πρόβατα συγχωρῆσαι τὸν κύνᾳ προτιμᾶσθαι.

1. Scizontem primum reconduunt Vaticanorum verba: Οἷς τις εἶπε πρὸς νομέα τοιάδε, quae parum commode versu inclusit Coraes:

Οἷς τις ποτ' εἶπε πρὸς νομέα τοιάδε.

Vero propior C. Schneideri emendatio:

Οἷς τις εἶπε πρὸς νομέα τοιαῦθ' οὕτως.

Qui eundem pleonasmum in fab. CLXXI. ταῦτα οὕτως βοῶσα, et fab. CCCLXXI. ὃ δὲ πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα οὕτως λέγει repperit. Animi causa Bergeri ascripsi versum:

Λόγους τις εἶπε πρὸς νομέα οἷς τοίους.

Quibus adiungo lumbifractum Saxonis choliambum:

Οἷς τις εἶπε πρὸς νομῆα τοιάδε.

Leviter peccans reliqua recte vidit Buttmannus:

Οἷς ποτ' εἶπε πρὸς νομῆα τοιαῦτα,

nam Οἷς τις iure probavit Aug. Matthiae:

Οἷς τις εἶπε πρὸς τὸν νομέα τοιαῦτα,

a quo in reliqua versus parte discessionem feci.

3. γάλα δ' ἀμέλων Vatt. Quod Coraes suadet „ἀμέλωντ', κατὰ δοτικὴν“ elisionis legibus refellitur; numeros sic etiam turbatos restituit C. Schneiderus:

γάλα δ' ἐξαμέλων ἐστὶ σοι φίλον πῆξαι.

Nominativi tamen illius usum non evincunt quae laudavit exempla in fab. I. Schneiderus S. autem cum Buttmanno scripsit:

τὸ γάλα δ' ἀμέλωντ' ἐστὶ σοι φίλον πῆξαι,

et Bergerus:

γλάγος δ' ἀμέλωντ' ἐστὶ σοι φίλον πῆξαι.

quorum novissimus Ionicum γλάγος Nostro reddidit. Ipse olim parum probabiliter tentabam:

γλάγος ὃ δ' ἀμέλγεις ἐστὶ σοι φίλον πῆξαι.

Iam placet quod recepi; huic enim coniecturae favet Butt-
manni in Lexil. Tom. I, p. 43. de hoc vocabulo veris-
sima disputatio. Nam ἀμολγός (ἀμελγός Etym. Gudian.
p. 71, 27.?) idem est atque ἀκμαῖον. De vocabuli accen-
tu disputavit Arcad. p. 47, 16. coll. 87, 28. Apud eun-
dem tamen Grammaticum cum p. 83, 10. repererim:
Τὰ εἰς τος ἀπλᾶ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχοντα πρὸ τοῦ τ ψι-
λὸν κατ' ἐπιπλοκὴν ἐπιθετικά ὄντα καὶ ῥηματικά ὀξύνεται,
ἐλικτός, ἀμελητός, χαρακτός, ὄρεκτός —, ubi Zalykius ἀμελ-
κτός pro inepto illo ἀμελητός vere coniectavit, nescio an
non alicui lenior esse videatur versus medela:

Τὸ γάλα δ' ἀμελκτόν ἐστὶ σοι φίλον πῆξαι.

In πῆξαι cf. Valcken. in Theocr. XX, 26.

4. περισσεύσει Vatt. retineo contra Coraen, utrumque
Schneiderum et Bergerum, qui audacter scripsit:

ἡμῶν δ' ἐκ τέκνων μῆλ' ἀ σοι περισσεύει.

C. Schneiderus: futuram (inquit) in praesens mūtavi; lo-
quitur enim ovis de commodis, quae oves pastori non
allaturae sint, sed iam afferant. " Quid impedit, quominus
pastoris animum Ovis ad gregis subolem futuram advertat?

5—8. Iam 'ad difficillimum nobis perventum est
locum, qui sic exhibetur in Vaticanis: πλέον δ' οὐδὲν
ἡμῶν· ἀλλὰ καὶ τροφή γῆς πᾶσα, ἐν ὄρεσιν εὐθαλέσι τι γεννᾶ
σοι, ὠραία βοτάνη, καὶ δρόσου γεμισθεῖσα· φέρβεις δ' αὖ
ἡμῶν ἐν μέσοις κύν' αὐτήν quam, Furia convertit: [*Fortu-
ra praeterea nostra gregem supplet,*] ita ut nihil ultra
tibi praebere possimus. *Fimus insuper omnis noster ne-
scio quid floridum in montibus producit; pulcra fit enim
herba, quam carpinus, et rore operatur. Verumtamen
quid canem istum inter nos agis —*

Pessime se expediit; iam Coraes locum sic emendavit:

πλέον δ' οὐδὲν ἡμῶν· ἀλλὰ καὶ τροφή γῆς
πᾶσ' ἐν ὄρεσιν εὐθαλέσι γεννᾶται
ὠραία βοτάνη καὶ δρόσου γεμισθεῖσα.
φέρβεις δ' αὖ ἡμῶν ἐν μέσοις κύν' αὐτήν —

plus tamen uno nomine versus isti claudicant. Illo in-
geniosorem se praestitit C. Schneiderus:

πλέον οὐδὲν ἡμῖν. ἀλλὰ καὶ τροφή γαίης
 ἅπασ' ἐν ὄρεσιν εὐθαλές τι γεννᾷ σοι,
 ὠραῖα βοτάνη καὶ δρόσου γεμισθεῖσα.
 φέρβεις δ' αἰεὶ κύν' ἡμῖν ἐν μέσοις ταύτην —

Delevit ille δ' ante οὐδὲν positum, alter Schneiderus cum Buttmanno πλέον δ' οὐδὲν refinxit; uterque iusta sine causa. Loci difficillimi sensum C. Schneiderus sic investigavit: „Nos, quae tibi omnia suppeditamus, nullum huius rei percipimus fructum, sed tibi, quaecunque e terra proveniunt, commoda praebent. Iam (inquit) enumerari debebant res illae e terra provenientes, quae homini εὐθαλές τι parerent, et quidem ὠραῖα, i. e. suo quodque tempore; nominatur autem una βοτάνη. Quare versum h. l. excidisse puto, cum etiam illud καὶ non habeat, quo referatur.“ Iam ad singula praevertimur! Illud igitur πλέον δ' οὐδὲν ἡμῖν a Furia plane perversum, recte C. Schneiderus convertit. Significat enim: nihil proficimus, apud Xenophontem contra oves dicunt: οὐδὲν δίδως. Formulae illius vere Graecae usum copiose exposuit Valcken. Diatr. p. 150., attigit Wolf. in Plat. Symp. c. XXXIII, §. 7. Huschk. de Archil. p. CCXXXVIII. Fur. et C. Schneiderus Ind. s. v. Πολύς, quorum novissimus propter illud καὶ v. 5. positum excidisse versum suspicabatur; probabilior certe illius ratio, quam Furiae interpretatio omni ex parte insulsa. Sed integer locus est; etenim verba illa ἀλλὰ καὶ — γεμισθεῖσα, quod omnes praeterviderunt, pastoris sunt, qui ovi summopere de se gloriantur enumerat commoda, quae contra referat. De hoc usu particularum ἀλλὰ καὶ in fab. X, 3. exposui. Alia Xenophontis est ratio, qui ovem facit loquentem: — οὐδὲν δίδως, ὅ τι ἂν μὴ ἐκ τῆς γῆς λάβωμεν; illo Babrii expositio vividior fabularumque indoli accommodatior. Ceterum nescio an non alicui φησὶ vel simile quid omissum videatur. Totum locum sic interpreto: verum etiam (inquit pastor) omne germen terrae in montibus florens aliquid tibi gignit, pulchra planta roreque infusa — Sermonem opilionis cito ovis interruptit. Versum sextum emendavit Schneiderus Saxo:

πᾶσ' ἐν ὄρεσιν εὐθαλέσσι γεννᾶται
cui Censor in Ephem. Vind. substituit:

ἐν ὄρεσιν εὐθαλέσσι πᾶσα γεννᾶται.

Insulsus est Bergerus:

— — — ἀλλὰ βρωμ' ἐκ γῆς
πᾶν ἡμῖν οὐρεσιν εὐθαλέσσι γεννᾶται
ώραίη βοτ. —

In illud δρόσου γεμισθεῖσα cf. Virgil. Georg. III, 324. sqq.

Luciferi primo cum sidere frigida rura
carpamus, dum mane novum, dum gramina canent,
et ros in tenera pecori gratissimus herba.

coll. Eclog. VIII, 15. De vocabulo γεμίζειν cf. Suid.
s. v. Γεμίζω· γενικῆ et Blomfield. in Aeschyl. Agam. 430.

8. Censori in Ephem. Vindob. obsecutus sum. Nescio tamen an non verbis alio modo dispositis ἅμ' ἡμῖν scribi queat. C. Schneiderus:

φέρβεις δ' αἰὲ κύν' ἡμῖν ἐν μέσοις ταύτην.

Saxo numerorum leges refragante:

φέρβεις δ' αὖ κύνα ταύτην ἐν μέσοις ἡμῖν.

Audax est Bergeri interpolatio:

φέρβεις δ' αὖ ἡμῖν ἐν μέσαις κύν' ἀχρεῖον,

ubi μέσαις Censori temere probatur.

9. Pervertit Babrium Bergerus, qui δαμιλεῖ σίτω coniectavit.

10. ἤκουσεν Vaticanorum Coraes Schneid. S. Bergerus receperunt; mendum C. Schneiderus sustulit; saepius enim Babrius augmentum neglexit.

11. ἐπολευόμεν Vatt. Non sategit Coraes, qui ἴσως γραπτέον, inquit, πολευόμεν, ἀναξήτως. Recipit ἐπαλούμεν Schneiderus Saxo, quod iam viderat C. Schneiderus, qui ἐπαλεύμεν mihi et h. l. probatum et fab. XVI, 23. ubi iterum metaphrastes ἐπολευόμεν, dubitabat reponere. Censor vanam Bergeri coniecturam probavit:

εἰ μὴ παρείην κἂν μέσαις πολευοίμεν.

Vix opinor Radulphus Rochettius Jour. des Sav. Févr.

1817. p. 114. alicūi satisfecerit: Au lieu de *πολευοίμηγ*, je proposerois *πορευοίμηγ*, comme le mot *περιτρέχουσα* plus bat sembleroit l'exiger. Cependant, comme le mot *πολεύεσθαι* est interprété par Eustathe *ἀναστρέφεισθαι*, et que l'emploi de ce mot paroît avoir été familier à Babrius, puisqu'il se retrouve encore dans la fable 20 [XVI, 23], peut-être n'y a-t-il rien là à changer." Sed grammaticae legibus optativum illum refragari plane praetervidit.

12. ἔσχετε ἀφθ. πόην Watt. Priores correxerunt editores. *ποίη* recurrit fragm. XI, 2.

13. Vaticanos *περιτρέχουσα* δ' ἐγὼ πάντοθεν καλύω Coraes et Schneiderus S. invito metro expresserunt. Placuit C. Schneidero:

ἐγὼ δὲ περιτρέχουσα πάντα, καλύω.

Bergero debetur:

περιτρέχουσα δ' ἐγὼ νῦν πάντα καλύω.

Censor in Ephem. Vind. refinxit:

ἐγὼ δὲ πάντη περιτρέχουσα καλύω.

Metaphrastae illud ἐγὼ tribuo; solus Aug. Matthiae versum feliciter tentavit. Quod de se canis h. l. praedicat, Virgilius Georg. l. III, 404. venuste expressit:

*Nec tibi cura canum fuerit postrema; sed una
veloces Spartae catulos, acremque Molossum
pasce sero pingui. Nunquam custodibus illis
nocturnum stabulis furem, incursusque luporum
aut impacatos a tergo horrebis Iberos.*

Fabula XVI.

Ὄνος· καὶ Κυνίδιον.

Ὄνον τις ἔτρεφε καὶ κυνίδιον ἄρατον·
 κακεῖνος ἐν αὐλῇ παρὰ φάτναισι δεσμώτης
 ἔτρωγε κριθάς, χόρτον, ὡς περ εἰώθει·
 κυνίδιον ἔνδον ἔχαιρεν εὐρύθμως παίζον,
 5 τὸν δεσπότην τε ποικίλως περισκαῖρον,
 ἐκεῖνος ἦν δ' αὐτὸ κατέχων ἐν τοῖς κόλποις.
 ὁ δ' ὄνος ἀλήθων ἦγε νύκτα μὲν πᾶσαν
 πυρὸν φίλης Δήμητρος, ἡμέρας δ' ὕλην
 κατῆγ' ἀφ' ὕψους, ἐξ ἀγροῦ θ' ὅσον χρεῖα.
 10 δηχθεῖς δὲ θυμῷ καὶ περισσὸν οἰμῶξας
 πάσῃ θεωρῶν ἐν ἀβρότητι τὸν σκύμνον,
 φάτνης ὀνειῆς δεσμὰ καὶ κάλους ῥήξας
 ἐς μέσον αὐλῆς ἦλθεν ἄμετρα λακτίζων·
 σαίνων δ' ὅποῦτα καὶ θέλων περισκαίρειν,
 15 τὴν μὲν τράπεζαν ἐς μέσον βαλὼν θλάσσειν,
 ἅπαντα δ' εὐθύς ἠλόησε τὰ σκεύη·
 δειπνοῦντα δ' εὐθύς ἦλθε δεσπότην κρούσων
 νώτοις ἐπεμβάς· ἐσχάτου δὲ κινδύνου
 θεράποντες ἐν μέσοισιν ὡς εἶδον σῶσαν·
 20 κορύναις κραναίαις δ' ἄλλος ἄλλοθεν κρούων
 ἔκτεινον· ὡς δὲ καὐτὸς ὕστατ' ἔκπνειεν,
 ἔτλην, ἔλεξεν, οἷα χρῆ με, δυσδαίμων·
 τί γάρ παρ' οὐρήεσσιν οὐκ ἐπωλεύμην,
 βαιῶ δ' ὁ μέλεος κυνιδίῳ παρισούμην;

Post Furiam p. 149. sq. versibus fabulam condere neglexit Coraes p. 371. Illo tamen hic fuit diligentior, qui annotavit: δηλον ὅτι ὁ μῦθος συνέστηκεν ἐκ χωλιάμβων, οὐδέν τι σχεδὸν τῆς Βαβριανῆς κομψείας ἀποδεόντων, οὓς ἀκομψος διασκευαστῆς ἢ ἀντιγραφεὺς εἰς πεζοῦ λόγου σῆμα συν-

έχει και συνέθλασεν, ὡςπερ ὁ μυθεύμενος ὄνος τὰ σκεύη. Scazontibus fabulam vindicarunt C. Schneiderus Annot. p. 46. Schneiderus S. fab. VIII. Berger. l. I, 20. Burges. Vol. XXVII, p. 25. Levisius p. 296. Prosaarius apologus summopere breuiatus hic est: "Εχων τις κύνα Μελιταῖον και ὄνον διετέλει τῷ κυνὶ προσπαίζων· και εἶποτε ἔξω δεῖπτον εἶχεν, ἐκόμιξέ τι αὐτῷ και προσιόντι παρέβαλλεν. ὁ δὲ ὄνος, ζηλοῖσας προέδραμεν αὐτὸς και σκιρτῶν ἐλάκτισε τὸν δεσπότην. και οὗτος ἀγανακτήσας ἐκέλευσε παίοντας αὐτὸν ἀγαγεῖν πρὸς τὸν μυλῶνα και τούτῳ [προς]δῆσαι. Cf. Cor. fab. 212, coll. Nevel. p. 261.

1. πάνυ ὡραῖον Vatt., sed illud πάνυ a C. Schneidero, Bergero, Buttmano Levisioque omissum interpolantem prodit. Saxo illepide coniectavit:

"Ὄνον τις ἔτρεφε και κύνα πάνυ ὡραῖον.

Tam hoc loco quam v. 24. κυνίδιον Noster usus est, de quo vocabulo cf. Lob. in Phryn. p. 180; altera forma κυνάριον fab. LXXXII. Fur. reperitur.

2. και ἦν ἐν αὐλ. π. φάτναις δεσμ. Vatt. Metro consuluit C. Schneiderus:

ὁ μὲν ὦν ἐν αὐλῇ παρὰ φάτναισι δεσμώτης,

„participium (inquit) propter sequens ἔτρωγε necessarium videbatur.“ Vitium recondit Schneideri S. versus:

και ὅς ἐν αὐλῇ παρὰ φάτναισι δεσμώτης.

ὁ δ' οὖν ἐν αὐλῇ Buttmannus tentavit. Post illos totum pervertit locum Bergerus:

κῶνος, δεσμώτης παρὰ φάτναις ἐν αὐλῇ σιάς.

Sed neque quod Levisius coniectavit ὁ δ' ὄνος ἐν αὐλῇ mihi satisfacit neque quod ipse olim publicavi ὄνος ὦν ἐν αὐλῇ adhuc probo. Nam pro και ἦν reponatur oportet κακέϊνος, quod in huiusmodi narrationis progressu indicando peculiare Nostro est atque usitatissimum cf. fab. XII, 3. XVIII, 19. fragm. VIII. 2.

3. Gratissimum asyndeton metricae leges Buttmanus Schneiderus S. et Bergerus interposito δ' ante ὡςπερ violarunt.

4. Iam in Vaticanis MSS. sequitur locus multis mo-

dis inquinatus: κυνίδιον δὲ χαρίεν ὄν, εὐρύθμως παίζον, τὸν δεσπότην τε ποικίλως περισκαῖρον, ἐκεῖνος δ' αὐτὸ κατέχων ἐν τοῖς κόλποις, ὁ δὲ γε ὄνος τὴν μὲν νύκτα ἀλήθων πυρὸν φίλης Δήμητρος, ἡμέρας δ' ὕλην ἤγεν ἀφ' ὕψους, ἐξ ἀγροῦ δ' ὅσον χρεία, qui sex recondit choliambos, quorum tres C. Schneiderus sic refinxit:

Ὄν δὲ χαρίεν κυνίδιον, εὐρύθμως παίζον
τὸν δεσπότην τε ποικίλως περισκαῖρον,
ἐκεῖνος αὖ κατεῖχεν αὐτὸ τοῖς κόλποις.

Is autem hanc coniecturarum rationem reddidit: „Videtur — metaphrastes verbum κυνίδιον ideo praeposuisse, quod sic melius asino opponi putaret. Sed eadem manet vis verbo post χαρίεν collocato; participium κατέχων etiam nexum orationis turbabat. αὖ quod inserui significat, quam ratione dominus cum catello agere consueverit. Catellus circa ipsum iucunde ludere et blandiri, dominus rursus catellum tollere et in sinu fovere solebat.“ Peccavit omnino metaphrastes, sed longe alia ratione atque Schneiderus suspicatus est, qui tum fab. XV, 2. tum hoc loco participiorum usum plane a linguae Graecae rationibus abhorrentem praetervidit. Longe tamen viri illius docti emendationis periculum quam Saxonis felicius est:

κυνίδιον αὖ χαρίεν ὄν, εὐρύθμως τε παίζον
τὸν δεσπότην τε ποικίλως περισκαῖρον
ἔτερπεν — — — — —
ἐκεῖνος δ' αὐτὸ κατέχων ἐν τοῖς κόλποις

num interposito illo τε v. 4. metro consuluit? spondeus opinor offensionem fuit quinta sede positus, quem quarto contra omnem choliamborum legem posuit. Se ne spondeus quidem secundum licentiam choliamborum auctoribus fab. I, 1. haud denegatam quinta sede est positus; nam inde ab Atticis paenultima vocabuli ῥυθμός syllaba corripere coepta est, quod εὐρύθμως adverbio quoque usu venit et verbo ῥυθμίζειν apud Aeschyl. Prom. 249:

ᾧδ' ἐρρύθμισμαι, Ζητὶ δυσκλεῆς θεά.

Et Sophocl. Antig. 318:

τί δὲ ῥυθμίσεις τὴν ἐμὴν λύπην ὄπου;

Porro idem post v. 5. lacunae locum temere concessit; nam de versus sexti mensura omnino iuvat tacere. Nil moramur Bergeri inventum:

κυνίδιον δ' ἦν χάριεν καὶ παῖζον εὐρύθμως
τὸν δεσπότην τε ποικίλως περισκαῖρον
ἐκεῖνος δ' αὐτὸ λαβὼν ἔθαλψε τοῖς κόλποις.

Levisius sextum versum intactum dereliquit; quartum reliquis feliciter tentavit:

ἦν δὲ χάριεν κυνίδιον, εὐρύθμως παῖζον.

Eidem male sedulo metaphrastae qui *κυνίδιον πάνυ ὠραῖον* pro Babrii *κυνίδιον ὠραῖον* dedit, hoc loco *κυνίδιον χάριεν* debetur. Is enim perverso leporis suavitatisque studio, quod Cap. III, p. 49. sq. altero exemplo comprobavi, catellum quidem lepidum, at insipidissimum effinxit constructionis progressum. Participia illa unde pendent? nimirum ex oblitterato verbo *ἔχαιρεν*; nam pro illis *κυνίδιον χάριεν* refingo *κυνίδιον ἔχαιρεν*. De hoc verbi *χάριεν* saepe neglecto usu post Valcken. in Herod. VII, 236. Hermannus in Viger. p. 766. sqq. enucleatius disseruit. Supersunt adhuc in Vatt. vocolae δὲ ὄν. Quin scribimus *ἔνδον*, ut respondeat illis: *ἐν αὐτῇ*, sicut *ἔχαιρεν* vocabulo *δεσμώτης* (de quo cf. Interpret. in Sophocl. Aiac. 105.) est oppositum; etenim illa tam catuli laetissimam, quam haec aselli miserrimam repraesentant condicionem. Quamquam vocabuli *κυνίδιον* quattuor breves syllabae videntur excusare hanc choliambi paulo licentiores dispositionem:

κυνίδιον ἔχαιρεν ἔνδον εὐρύθμως παῖζον,

neque illum probarim versum, neque hunc:

κυνίδιον ἔνδον χάριεν εὐρύθμως παῖζον

licet Babrius (cf. v. Annot. v. 15.) aliquoties augmentum neglexerit, nam refingo versum:

κυνίδιον ἔνδον ἔχαιρεν εὐρύθμως παῖζον.

6. Probarem C. Schneideri suavissimum versum, nisi Babrio constructionis genus saepissime in apologis

recurrens cf. fab. XX, 1. vindicandum esset. Saxonis vero coniecturam:

κεῖνος ἐφίλει δ' αὐτὸ κατέγων ἐν τοῖς κόλποις
semel commemorasse sufficiat.

7. Vaticanorum scripturam ὃ δέ γε ὄνος τὴν μὲν νύκτα ἀλήθων correxit C. Schneiderus:

ὃ δ' ὄνος ἀλήθων διετέλει τὴν μὲν νύκτα,

„Aperte (inquit) verbum exciderat, cum et versus mancus esset et δὲ in seqq. quo referretur non haberet; aptissimum videbatur διετέλει.“ Numeros pessundedit Saxo:

ὃ γοῦν ὄνος τὴν μὲν νύχθ' ὅλην ἀλήθων.

Quod Buttmanus tentavit ὃ δέ γε ὄνος — ἀλῶν πυρόν, καρπόν φ. Δημ. citra omnem veri speciem positum est. Bergerus ut solet nugatus est:

ὄνος δ' ἐξαιῦτος ὅλης τῆς νυκτός ἡληκώς.

Ipse olim tentabam:

ὄνος δὲ τὴν μὲν νύκτα πᾶσαν ἤληθε,

quae nunc aequae mihi displicet ac Levisii medela:

ὃ δ' ὄνος μὲν αἰὲν νύκτα πᾶσαν ἤληθεν.

Quamvis C. Schneideri vera sit suspicio, versui verbum deesse: ille tamen διετέλει parum probabiliter loco videtur infarsisse. Corruptionem recondit vocula illa γε, quae hoc loco non solum otiose, verum etiam absque ullo sensu posita est; refinge ἤγε verbaque reliqua sic dispone:

ὃ ὄνος ἀλήθων ἤγε νύκτα μὲν πᾶσαν.

Verbum Ἀλήθειν — nam Attici post Epicos ἀλεῖν tuebantur — olim Pherecrati concessit Piersonus in Moer. p. 18. Ille enim apud Suidam s. v. Ἀνόδοντον. Κοριάννοις Φερεκράτης:

Ἀνὴρ γέρων ἀνόδοντος ἀλήθει.

Lobeckium qui interposito δὲ heroicis numeris verba sic illigabat:

Ἀνὴρ δὲ γέρων ἀνόδοντος ἀλήθει

improbavit Bernhardus, qui coniectavit:

ἀνὴρ γέρων ἀνόδοντος. Ἀληθεις;

a quibus discesserat Jacobs. Anth. Tom. IX, p. 472. Neque magis vocabulum istud Alexidis quem Piersonus excitavit auctoritate ap. Athen. I. XIII, p. 590. B. firmatur, quo loco iam ἀλέτων minus probabiliter vulgatur illo altero ἀλετών, quod contra Iungerm. in Poll. VII, 19. Lobekius in Phryn. p. 151. proponebat Cf. tamen Eustathius p. 1885, 30, qui et de illo vocabulo exposuit praetereaque priore loco et altero p. 871, 62. ἀλήθω verbum sic tuitus est: καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ κνάω κνῶ τὸ κόπτω, ἐξ οὗ καὶ τὸ κναίνω καὶ ἀποβολῇ τοῦ νῦ καινῶ καὶ τὸ κνήθω, ὡς ἀλῶ ἀλήθω. Adde Suidam, qui posuit articulum Ἀλήθω τὸν οὔτον et Etym. Magn. p. 62, 54: Ἀλήθω, τὸ ἐπὶ τῆς μύλης οὔτον ἢ κριθῆν ἀλευροποιεῖν· ἀπὸ τοῦ ἀλῶ ἀλήθω, coll. Etym. Gud. p. 34, 9. et Orione p. 149, 10. Mentionem iniecit vocabuli Arcadius de accent. p. 156, 4: Τὰ διὰ τοῦ ἠθῶ βαρύνεται — ἀλήθω, κνήθω, cet. Atticorum tamen usui vocem abiudicavit Thomas Mag. p. 21, 14. Ed. Hal. et Phrynichus p. 151, quo loco cf. Lobekius, qui ad Theophrastum, Diodorum, Hippocratemque provocavit. Quibus adde Lucillii Epigr. XLVII, 1:

πᾶς ὅς ἂν ἦ πτωχὸς καὶ ἀγράμματος, οὐκέτι ἀλήθει,

qui versus Schneideri S. in Babrio lapsum satis arguit.

8. 9. ἡμέρας δ' ἔλην ἦγεν ἀφ' ἕψους Vatt. δ' omisso Bergerus reliqua misere pessundedit. Saxonis coniecturam κατῆγ' iam C. Schneiderus occupaverat. Levisius verborum ordinem mutavit:

ἔλην ἀφ' ἕψ. — ἡμέρας δ' ἦγεν

δ' ὅσον Vatt. quod C. Schneiderus δ' ὅσον Saxo τ' ὅσον, Bergerus δ' ὅσον correxit. 10. In δαχθεις Vatt. Coraes p. 371. annotavit ἢ γραπτέον δηχθεις, ἢ Ἀττικοῦς Δωρικὰ συγκλῶσαι τὸν διασκευαστὴν ὑποληπτέον. Illud C. Schneiderus Nostro iam vindicavit.

11. Vaticanorum scripturam σκῆμ. θ. ἐν ἀβρότητι πάση Schneiderus S. probavit, συμπάση coniectavit C. Schneiderus, „cum intentio significationis a loco non aliena sit“. Proxime ab vero Bergeri abest suspicio, qui

subinde temere ὄρων effinxit pro θεωρῶν; nam hoc re-
tento Burgesius Levisio sequace scripsit:

πάση θεωρῶν ἐν ἀβρότητι τὸν σκύμονον.

Parum opinor commode aliquis coniectabit:

σκύμονον θεωρῶν ἐν ἀβρότητι τῇ πάσῃ.

12. Quod Vaticani suppeditant δεσμούς, Bergero probatum, propter choliamborum numeros iam ante Burgesium C. Schneiderus correxerat. Thomae Magist. p. 79, 15. Ed. Hal. Δεσμὰ κάλλιον ἢ δεσμοί. ἐπὶ δὲ τῶν ἐνικῶν τὰ τοῦ ἀρσενικοῦ μόνα ἐν χρήσει, et Moeridi p. 127. Lips. adde Leon. Tar. Epig. III, 3. Suidae articulum Δεσμὰ τῆς ψυχῆς et qui huius generis exempla collegit Blomfieldum Aesch. Agam. 6. — Iam Saxo κάλως praepostere Babrio infarsit, qui subinde recte ante Levisium ἐς μέσον pro ἐς μέσον librorum scripsit. Nam quod ante Burgesium C. Schneiderus excogitavit ἐς τὸ μέσον, ab loco tam est alienum, quam insulsum Bergeri commentum:

εἰς οἶκον εἰσώρησ' ἄμετρα λακτίζων.

ἤλθε MSS. ἤλθ' uterque Schneiderus. ἤλθεν Levisio iure probatum est. 14. ὅποια Vatt. „Ἰσως γράφειν ἠβούλετο ὅποια κύων“ Coraes. Ad ὅποια supplendum esse ὁ κύων σαίνει C. Schneiderus vere monuit. Sic supra fab. XV, 9: τρέφων ὅποια σαντὸν εὐθαλεῖ σίτῃ. 15. Inconcinne pro βαλῶν θλάσεν C. Schneiderus θλάσεν βάλλων; loci sensus βαλῶν flagitabat. Ionicam formam oblitteratam Saxo rediintegravit Bergero et Levisio sequacibus. 16. Codicum scripturam ἠλόησε priores retinuerunt, syllabam οἰ ut in ποιεῖν, τοῖος, τοιοῦτος corripi posse opinati. Alteram illam formam praetuli ἠλόησε, de qua cf. Valck. in Amm. l. I, c. 4. et Hemsterh. in Poll. X, 160. Vide tamen praeter Suidam Grammaticorum praecepta apud Bekker. Anecd. Tom. I, p. 379, (coll. Bachmanni Anecd. Tom. II, p. 375. sq. Tom. I, p. 71. Thom. Mag. 8, 2. Ed. Hal. Lob. in Phryn. p. 204.) p. 16. et Bachm. Tom. II, p. 375.

17. δειπνοῦντα δ' αὐτὸν δ. Berger. 19. Vaticanorum scripturam θεράποντες ἐν μέσοισιν ὡς εἶδον, ἐσάωσαν pro

scazonte posuit Saxo; illo prior immodulatum versum C. Schneiderus sic sanavit:

θεράποντες ἐν μέσοις ἔσωσαν, ὡς εἶδον,

quam coniecturam Levisius tribuit Bergero; is tamen Vaticanorum ἐν μέσοισιν iure retinuit, quod a prioribus Babrio ereptum esse doleo. Praeterviderunt omnes verborum ordine retento *σῶσαν* pro illo *ἐσάωσαν* scribendum esse; nam metaphrastae debetur augmentum, cuius omissionem Babrio evincunt *φύλασσαν, νέμοντο*, fab. V, 3. 15. *βόσκοντο* fragm. XI, 2. *θλάσσαν* h. fab. v. 15. et quod infra reponendum *ἐκπνεῖεν*. 20. *κρανείας δὲ κορύναις* Vatt. *κρανείας δὲ κορύναις* Schneid. Saxo parum commode; nam huius adiectivi forma est vel *κρανείος* quod ubique obvium aut *κρανέϊνος*, cf. Hym. in Merc. 460:

ναὶ μὰ τόδε κρανέϊνον ἀκόντιον,

et apud Herodot. VII, 92: *εἶχον δὲ τόξα κρανέϊνα*, quo loco *κρανεία* MS. Schellershemiani recte improbatur. Verum vidit C. Schneiderus; nam verborum ordo fuit perturbatus. De mensura vocabuli *κορύνη*, cuius ὕ plerumque corripitur cf. Heinr. in Hes. Sc. 289. Dignus est qui unacum dorico suo asino in pistrinum detrudatur Bergerus:

κρανείας τ' ἄλλος κίλλον ἄλλοθεν κρούων,

21. *καὶ αὐτὸς ὕστατ' ἐκπνεεν* Vatt. De crasi illa cuius fab. XIII, 4. XX, 19. exempla inveniuntur excitavit C. Schneiderus Aristoph. Vesp. 554. Idem non felici conatu *ἐκπνευσεν* quod sensui refragatur scripsit; etenim neque illud neque quod iam ante Levisium Buttmano auctore Schneiderus Saxo scripsit *ἐξέπνει* mihi probatur; *ἐκπνεῖεν* Nostro non alienum esse in v. 19. probare conatus sum. Bergerus *ἐπνεῖεν* tentavit. 22. *χοῆν* Schneiderus S. Buttmano auctore. 23. *τί γὰρ παρ' οὔρεσιν οὐκ ἐπολενόμεν* Codd. Duarum coniecturarum Saxonis altera propter scazontis leges est reiectanea:

τί γὰρ ἐγὼ παρ' οὔρεσιν οὐκ ἐπωλούμεν,

alterius quae Buttmano non displicuit auctor ante illos iam extitit C. Schneiderus:

τί γάρ παρ' οὐρέσιν οὐκ ἐπωλούμην.

Hic: ex οὐρέσιν (inquit) feci οὐρέσιν ab οὔρεός, *mulus*. Mira enim videbatur dictio: *apud montes versari*. Codicum scriptura suspecta fuit Levisio, qui ipse nihil mutavit. οὐρέσιν fortasse propter verba ἡμέρας δ' ὕλην κατῆγ' ἀφ' ὕψους retinuit Bergerus, qui ex foeda interpolatione pessimos protulit versus:

τί γάρ παρ' οὐρέσιν οὐκ ἐπολενόμεν, βαιῶ
δ' ἄφρων καὶ μελεὸς κυνιδίῳ παρισούμην.

Quod priores praeterviderunt ἐπωλεύμην scripsi, cf. in fab. XV, 11. 24. Producitur ι in παρισούμην. Etymologici Magn. auctor p. 477, 10: Ἐύρηται (inquit) τὸ ι μακρόν καὶ βραχύ· παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ ἰαεὶ μακρόν· παρὰ δὲ τοῖς πεζολόγοις, βραχύ· καὶ παρὰ τοῖς ἐποποιόις εὐρηται καὶ συνεσιαλμένον, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ — κατὰ δὲ ἰαμβικόν· ἐπαμφοτερίζει.

Graeca fabula prosaria quam p. 111. exhibui integriores sunt apologi Latini Anonymi apud Nilant. p. 13. Romulique fab. XV, et Burmanni senariis illigata fabula post Phaedr. Schwab. Tom. II, p. 498:

Blandiri domino asellus ut vidit suo
canem, et de mensa saturari quotidie,
et frustra largiter iactari a familia;
sic est locutus, si canem immundissimum
5 in tantum dominus et familia diligit,
quid me futurum, si par illi fecero
officium, multo qui sum melior hoc cane,
rebusque pluribus utilis et laudabilis?
alor qui sanctae fontibus puris aquae,
10 ciboque numquam soleo pasci sordido.
sum sane catulo dignior vita frui
beatiore, honorem et summum consequi.
asellus haec dum secum, stabulum conspicit
intrare dominum: quare accurrens ocius
15 rudensque prosilit, et humeris ambos pedes
imponit, osque lingua coepit lingere
vestemque foedis scindens unguis, gravi

herum fatigat, stulte blandus, pondere.
 clamore domini concitatur familia;
 20 fustesque et saxa passim arripiens obvia,
 rudentem mulcat; et mox membris debilem
 fractisque coxis, domini lapsum a corpore,
 semianimum tandem deiicit ad praesepia.

Fabula XVII.

Ὅνος παίζων.

Ὅνος τις ἀναβάς εἰς τὸ δῶμα καὶ παίζων
 τὸν κέραμον ἔθλα· καὶ τις αὐτὸν ἀνθρώπων
 ἐπιδραμῶν κατήγε τῷ ξύλῳ παίων.
 ὁ δ' ὄνος πρὸς αὐτόν, ὅς τὸ νῶτον ἤλεγχε,
 5 καὶ μὴν ὁ πίθηκος ἐχθρὸς εἶπε καὶ πρώην
 ἔτερπεν ὑμᾶς αὐτὸ τοῦτο ποιήσας.

Vaticanorum apologum apud Furiam CCCLXIII. numeris choliambicis reddiderunt Coraes p. 268. C. Schneiderus Annot. p. 47. sq. Schneiderus Saxo fab. VII. Bergerus l. I, 21. Burgesius Vol. XXVII, p. 26. Levisius fab. XII.

4. τὸν νῶτον quod Codices suppeditarunt post Coraen Schneiderus S. et Bergerus iure recepissent, si Herodiani valeret praeceptum p. 435: τὸ νῶτον καὶ τὰ νῶτα οὐδετέρως ἐπὶ ἀνθρώπων· ἐπὶ δὲ τῶν ἀλόγων τὸν νῶτον ἀρσενικῶς. Quam distinctionem ab veteribus observatam esse Piersonus in Moer. p. 267. pronunciavit. Refragatur tamen Xenophon de re equest. c. III, §. 3: ἔπειτα δὲ προσέχειν δεῖ τὸν νοῦν, πῶς ἐπὶ τὸν νῶτον δέχεται τὸν ἀναβάτην. Cum Moeride conspirat Phrynichus p. 290: ὁ νῶτος ἀρσενικῶς λεγόμενος ἀμαρτάνεται· οὐδετέ-

πως δὲ τὸ νῶτον καὶ τὰ νῶτα δοκιμῶς ἂν λέγοιτο, quorum praeceptis h. I. choliambi leges favent. Parum igitur caute Lobeckius Babrii loco ad illud τὸν νῶτον firmandum usus est. Pluralis numerus supra fab. XVI, 18. extat. 5. καὶ μὴν ὁ πίθηκος χθῆς Codd. Corae sequace. C. Schneiderus:

καὶ μὴν ὁ πίθηκος χθῆς εἶπε, καὶ πρώην.

Nam quod prima (inquit) syllaba in πίθηκος producitur, fortasse non corrigendum est, quamquam facile corrigi possit inserta particula γε, quam sensus non respuit. Lapsus est, nam prima illius vocabuli syllaba item corrigitur in Babrii fragmento apud Suidam s. v. Πίθηκος:

Κερδοῦ πίθηκος φησὶν, ἦν ὄρας στήλην.

Neque magis interpositum illud γε iuvat. Nam quod Buttmanus, qui praepostere expunxit articulum, vidit ἐχθῆς hoc loco est reponendum. Grammaticorum dissensiones de χθῆς et ἐχθῆς forma transcripsit Lobeckius in Phryn. p. 323, coll. Thierschio in Aristoph. Ran. 725, qui proverbialem dictionis usum ἐχθῆς καὶ πρώην attigit. Censori suo satisfacit Bergerus:

καὶ μὴν χ' ὁ πίθηκος —

Fabula XVIII.

Ὀρνιθοθήρας, Πέρδιξ καὶ Ἀλεκτορίσκος.

- Ὀρνιθοθήρα φίλος ἐπῆλθεν ἐξαίφνης
 μέλλοντι θύμβραν καὶ σέλινα δειπνήσειν.
 ὁ δὲ κλωβὸς εἶχεν οὐδέν· οὐ γὰρ ἠγρεύκει.
 ὤρμησε δὴ πέρδικα ποικίλον θύσων,
 5 ὃν ἡμερώσας εἶχεν εἰς τὸ θηρεύειν
 ὁ δ' αὐτὸν οὕτως ἐκέλευε μὴ κτεῖναι,
 τὸ λοιπὸν εἶπε δικτύῳ τί ποιήσεις,
 ὅταν κυνηγῆς; τίς δέ σοι συναθροίσει
 εὐωπὸν ἀγέλην ὀρνέων φιλαλλήλων;
 10 τίνος μελωδοῦ σύ πρὸς ἤχον ὑπνώσεις;
 ἀφῆκε τὸν πέρδικα καὶ γενειήτην
 ἀλεκτορίσκον συλλαβεῖν ἠβουλήθη·
 ὁ δ' ἐκ πεταύρου κλαγγὸν εἶπε φωνήσας·
 πόθεν μαθήσῃ πόσσον εἰς ἔω λείπει
 15 τὸν ὠρόμαντιν ἀπολέσας με· πῶς γνώσῃ
 πότ' ἐννουχέει χρυσότοξος Ὠρίων;
 ἔργων δὲ τίς σε πρωινῶν ἀναμνήσει,
 ὅτε δρυσώδης ταρσός ἐστιν ὀρνίθων;
 κἀκεῖνος αἶδας εἶπε χρησίμους ὥρας
 20 ὅμως δὲ δεῖ σχεῖν τὸν φίλον ὅ, τι δειπνήσει.

Vaticanam fabulam quae apud Furiam CCCLXIX. pedestri sermone incedit, tam Babrio quam numeris reddidit Coraes p. 269, qui: τὸν δὲ μῦθον (inquit) ἐκ καλῶν τοῦ Βαβρίου χωλιαμβικῶν εἰς πεζὸν διασκευασθέντα μῦθον, ἀποκατέστησα, ὡς οἶόν τε ἦν εἰς τὸ ἀρχαῖον. Post illum coniecturis apologum tentarunt C. Schneiderus Annot. p. 48, sq. Schneiderus S. p. 120. Bergerus p. 17, sq. Burgesius Vol. XXVII, p. 26. Levisius p. 297.

1. αἶφνης cum Vatt. Coraes; ἐξαίφνης probabilis C. Schneideri est coniectura. 2. Tenuem hominis describit

victim; vide quae de *θύμβρα* annotavit Eutecnius Metaphr. in Nicand. Ther. 531:

ἐν δέ τε θύμβρης
δρεψάμενος βλαστὸν γαμαιευνάδος —

coll. Scholl. et Interpp. in Aristoph. Achar. 242. Nubb. 420. 3. Vocabulum κλωβός (cavea viminea, avibus captandis apta) recurrit apud Paraphr. Oppian. Ixeut. III, 14, et quem Iacobsius Anth. Tom. VIII, p. 25. coniectura tentavit, Antipat. Sid. XVII, 3. Adde Schneider. in Arist. Hist. Anim. Tom. IV, p. 65. 4. δὲ cum Codd. Coraes. δὴ C. Schn. δ' οὖν Schn. S. γοῦν Berger. οὖν Levisius. De vocabuli *πέρδιξ* mensura cf. Draco praeter pp. 44, 6. 93, 11. 100, 9. potissimum p. 27, 4: τὰ μέντοι εἰς ἰξ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν συστέλλει τὸ *ι*, ἐπὶ μέντοι γενικῆς πῆ μὲν φυλάττει τὸ συνεσταλμένον, πῆ δὲ ἐκτείνει, καὶ φασὶν τήρησίν τινα εἶναι τοιαύτην, ὡς τὰ ἔχοντα πρὸ τέλους μακρὸν φύσει, ἔχει ἐν τῇ γενικῇ ἐκτεινόμενον τὸ *ι*, ὅσον — *πέρδιξ* — *πέρδικος*, μακροῦ τοῦ *ι*. Πτωλεμαῖος δὲ ὁ Ἀσκαλωνίτης φησὶν ὡς τῆς *πέρδικος* καὶ *χοίνικος* γενικῆς ἢ μέση συστέλλεται πεισθεὶς Ἀριστοφάνει τῷ γραμματικῷ, καὶ τοῖς οὕτω χρησαμένοις ποιηταῖς διὰ τὸ μέτρον, ἀλλὰ ταῦτα διὰ τὸ μέτρον ἐγένετο, et qui utriusque usus exempla congressit Athen. l. IX. pp. 388, 89. 5. Inde *πέρδικες* *τιθασσοὶ* et *θηρευτῆς* *πέρδιξ* apud Arist. Hist. Anim. I, θ', §. 3, 4, coll. Athenaeo l. IX, p. 388. sq. 7. Vaticanorum lacunam: τὸ λοιπὸν *δικτύω* τί ποιήσεις post Coraen Schneiderus Saxo et Levisius voce *λέγων* versus in capite posita resarserunt. Bergerus: τὸ λοιπὸν τῷ σῶ *δικτύω* τ. π. C. Schneiderum secutus sum. *δικτύω*, nam οἱ *πέρδικες* *θηρῶνται* *λίνοις* τε καὶ *πηκτίσιν* ἢ *φωνῇ* *πέρδικος* ἢ *παροξυνθέντες* εἰς *μάχην* ἢ *ἐλάφου* *δορᾶ*, Ixeut. III, 7. Reliqua vide apud Schneiderum in Arist. Hist. Anim. Tom. IV, p. 65. 9. *εὐωπῶν* Vatt. C. Schneiderus: ex *εὐωπῶν* (inquit) feci *εὐωπὸν* propter metrum, et ut epitheton alterum a voce *ὀρνέων* removeretur; *εὐωπός*, ὁ et ἡ, secundum analogiam verbi *δεινωπός* et aliorum, quae collegit Fischerus ad Vell. II, p. 60. sqq. Eandem coniecturam protulit Schneiderus Saxo, Levisio sequace, qui Pors. in Eurip. Med.

1363. excitavit. Bergerus vulgatam retinuit, quae licet metri licentiam comprobent fab. XV, 7. V, 1. reiectanea mihi visa est, quamquam fab. V, 4, 5: καὶ γὰρ ἄκριτον πλήθει μέλαν κολοιῶν ἔθνος ἦλθε δυσφώνων alteram C. Schneideri rationem infringunt. In vocem cf. Eustath. p. 1389, 2: τὰ δὲ τοῦ τετάρτου τύπου, εἰς ὁ ὀξύτονον, οἶον· εἰσωπός, εὐωπός, σκυθρωπός καὶ τἄλλα. Parum caute Levisius scripsit ἀγέλην, nam τὰ διὰ τοῦ εἰλη μονογενῆ ὑπερδυσύλλαβα παροξύνεται, σεμέλη, ἀγέλη — Arcad. p. 108, 26. 10. Buttmano auctore illud σὺ inserui, ante quem Codicum scripturam τίνος' μελωδοῦ πρὸς ἦχ. ὑπν. C. Schneiderus μελωδοῦντος, Coraes πρὸς τὸν ἦχον, Bergero et Levisio sequacibus correxerunt. 11. Pro Vaticanorum καὶ γεννητὴν tentavit τὸν τε γεννητὴν C. Schneiderus, quod reciperem, nisi Coraen, qui: μῶν γραπτέον γενειήτην? ascripsit, probarem. Illud enim γενειήτην etsi non e tripode sit dictum, tantopere ad fabularum indolem est accommodatum, ut lepidius suaviusque nihil possit excogitari. Sic Suidas s. v. Κάλλιαι in Aristoph. Eqq. 500:

χῶπως τὰ κάλλιαι ἀποφαγὼν ἦξις πάλιν

de galli gallinacei palea dixit: οἱ πάγωνες τῶν ἀλεκτρούων, quae ex Comici Scholiaste derivavit. Vocabulorum γεννητῆς et γενειήτης confusio recurrit apud Theocr. XVII, 3, quo loco Valckenarius γενειήτης probavit. De hirco barbato (Phaedr. l. IV, 9.) Antipater Sid. LXI:

ἄλλο λεόντων

ἄλλο γενειητῶν ἔργον ὄρωρε τράγων.

Aeque perversae sunt Censoris disputationes atque Bergerianus versus:

ἀφῆκ' οὖν τὸν πέρδικα καὶ τε γεννητὴν.

12. Codices cum C. Schneidero expressi; ἐβουλήθη reliquorum si cui placeat, equidem nil adversor. 13 — 15. Choliambos tres recondunt Vaticanorum verba: ὁ δ' ἐκ τοῦ τέγους κλαγγὴν εἶπε φωνήσας· | πόθεν μαθήσεις, πόσον εἰς ἔω λείπει, | τὸν ἀρομαθὴν ἀπολέσας; πῶς γνώση. Versus nomine poetae ascripto apud Suidam s. v. Πέταυρα sic a Gaisfordo proferuntur:

ὁ δ' ἐκ πεταύρου κλαγγὸν εἶπε βοήσας·
πόθεν μαθήσῃ, πόσσον εἰς ἔω λείπει
τὸν ὠρονόμον θύσας με.

Universe de Codicum et Suidae discrepantia cum Cap. III, p. 44, sqq. sit expositum, singula nunc iuvat excutere. Omnino Vaticanorum *τέγους* displicet, nam quod Suidas posuit *πεταύρου* a Babrio profectum esse numerorum ratio evincit. Reperitur vocabulum apud Theocr. XIII, 3:

οὐδ' ὀπὸκ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῦτον ὄρῳεν,
σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρω.

Adde Bachm. Anecd. Vol. II, p. 354, 10: *Εἰς πέταυρον Αἰδου. ἤγουν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Αἰδου, ἀπὸ μέρους· ὡς περ ἀπὸ τῆς στέγης ἢ οἰκίας.* Pertica alio nomine dicebatur *ταρξός*, teste Suida s. v. *Ταρξοί. Ἀττικῶς.* — ἢ *ταρξός μετέωρόν τι ἱκρίον ἐφ' οὗ αἱ ἀλεκτορίδες κοιμῶνται.* In Etymol. Gud. v. *πέταυρον, παγὶς ἢ βάρος* p. 463, 44. cf. Etym. Magn. Auct. s. v. *Σκανδάλιθρον*, coll. Suid. s. v. *Σκανδάληθρα et Πέταυρον.* — Vaticanorum *κλαγγήν* Bergero probatum et Rochettio choliambi legibus adversatur; Suidam expressi, apud quem cum Codd. Parisino II. et Bruxellensi Editio Mediol. *κλανὸν* suppeditat. Rectius fortasse *κλαγκτὸν* Passovius reponi iussit. C. Schneiderus: *κλάγγον*, inquit, esse potest h. l. participium a verbo *κλάγγω*, pro adverbio *κλαγγηδόν*. Fortasse tamen *κλαγερόν* scribendum est, quod verbum legitur apud Antipatr. Sid. XVII, 8: *τῶν κλαγερῶν γεράνων.* Illius participii usum etsi concesseris, praesens verbi *κλάγγω* non satis Eustathii auctoritate p. 39, 41 confirmatur. Altera Schneideri coniectura non magis est probabilis quam *τρανὸν* quae Toupii Emend. in Suid. III, 46. fuit ratio. Is enim totum versum assentiente Maltbyo Thes. p. 780. sic temere refinxit:

ὁ δ' ἐκ πεταύρου τρανὸν εἶπ' ἐπιβοήσας.

Nam apud Suidam vulgata est lectio *βοήσας*, pro qua *βωστρήσας* Hemsterhusius Gaisfordo non improbante Babrio vindicare periclitatus est. Vaticanis tamen illius coniecturam posthabui; *φωνεῖν* de gallo reperitur fab. XXXVII.

Heus. τοῦ δὲ ἀλεκτρονόου κατὰ τὸ εἰωθὸς φωνήσαντος, fab. LXVI. ὁ ἀλεκτροῦν ἐφώνησε. 14. μαθήσεις Vaticani pro Suidae μαθήση suppeditarunt. πόσον Vaticanorum est vitium saepius recurrens; sic illi fab. XVI, 13. μέσον pro μέσσον, v. 15. θλάσεν pro θλάσσειν. „Ionicum est πόσον: neque satis bene Graecum πόσον in tali loco: debuit esse πόστιον, teste Suid. πόστιος: ubi citatur πόστιον ἔτος et πόστη ἄρα.“ Burges. 15. ὠρομαθῆν Vatt. Coraes: "Ἰσ. γρ. τὸν ὠρομαθῆ γ' ἀπολέσας. Hunc improbavit C. Schneiderus: verbum ὠρομαθῆς nusquam occurrit et ad gallum designandum pessime fictum est.“ Disposuit verba:

θύσας με τὸν ὠρονόμον ὄντα· πῶς γνώση.

Neque Vaticanos neque priorum editorum rationes comprobavit Saxo:

τὸν ὠρόμαντιν ἀπολέσας με· πῶς γνώση.

cuius coniecturam post Levisium recepi, quamquam olim Suidae vestigiis insistens tentabam:

τὸν ὠρονομεύοντ' ἀπολέσας με· πῶς γνώση

Tyrwhittus p. CLXXXVI. Suidae scripturam reposuit, cui reliqua versus pars ut in Vaticanus exhibetur, refragatur; Bergerus igitur resarsit lacunam:

τὸν ὠρονόμον θύσας με· πῶς σαφῶς γνώση

quo de versu cf. Rochettii vagam disputationem l. l. p. 112.

16. Media nominis Ὠρίων producitur, cf. Draco p. 105, 18: Ὠρίων τὸ ρι βραχύ, διὸ καὶ φυλλάττει τὸ ω μέγα ἐν ταῖς πλαγίαις, τὰ γὰρ εἰς ὧν λήγοντα πρὸ τοῦ ὧν δίχρονον συνεσταλμένον ἔχοντα φυλλάττει τὸ ω ἐν ταῖς πλαγίαις, (cf. p. 17, 18) — Ὠρίων, Ὠρίωνος, παρὰ ποιηταῖς δὲ μακρὸν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, coll. pp. 120, 5. 122, 9 et Eustath. p. 1699, 29, qui de venatoris morte narrationes contexuit p. 1527, 46. De sideris ortu cf. Voss. in Georg. p. 108. 17. Babrii vocabulo προινῶν usus est Lobeckius in Phryn. p. 52; citerioris illud esse Graecitatis Graefii Melet. I, 55. fuit iudicium. Diversae huius adiectivi formae coniunctae reperiuntur apud Suidam: Πρώμος, πρωινόν, καὶ πρωινῶς, καὶ πρώιον. 18. ὅτε δὴ δροσώδης improspere Burgesius tentabat. Furia versum convertit:

quando nimirum avium roscidi pedes sunt. Ταρσός quid sit, docet cum Gloss. Herod. VIII, 12. Suidas s. v. Ταρσός· κυρίως τῶν ὀρνίθων ἢ πτέρωσις.

19. Vaticanorum scripturam immodulatam κακ. εἰ-
πεν· οἶδας χρησ. post Saxonem Bergerus reposuit. Quod
Coraes coniecitavit οἶδα loci sensum pervertit. C. Schnei-
derus οἶσθα iam ante Burgesium, Levisio astipulante, de-
derat, quia illud οἶδας minus esset Atticum. Contra quem
cf. Piërs. in Moer. p. 283. et Lob. in Phryn. p. 236.
Retento illo οἶδας (Odys. α', 337. Hym. in Merc. 456.
467.) verborum transpositione numeris satisfeci. 20. Hau-
stum aliquem produnt MSS. verba: ὅμως δὲ δεῖ σχεῖν τι
δειπνήσει. Furiae interpretatio: attamen aliquid oportet
habere, quod amicus meus coenare possit, huius con-
iecturae:

ὅμως δὲ δεῖ σχεῖν τὸν φίλον τί δειπνήσει

quam eodem tempore Coraes et C. Schneiderus protu-
lere, fuit origo; hic tamen ὅ, τι δειπνήσει, Saxone asti-
pulante p. 210, qui reliqua refinxit: ὅμως δὲ δ. τὸν ξένον
ἔχειν. Displicet alterum Coraë inventum σήμερον τί δει-
πνήσω. Burgesii versum paulo liberiozem:

ὅμως δὲ δεῖ μ' ἐλεῖν σε, δεῖπνα ποιήσεις

equidem non laudarim. Non multum a Bergeriano: ὅπως
φίλος τί δειπνήσει, Levisianum: ἵνα φίλος τι δειπνήσῃ
recedit.

Fabula XIX.

Πάρδαλις καὶ Ἀλώπηξ.

Στικτὴ ποτε πάρδαλις φορεῖν ἔκαυχᾶτο
ζῳων ἀπάντων ποικιλωτέραν δέρεϊν·
πρὸς ἣν ἀλώπηξ εἶπεν· ἀλλ' ἐγὼ σοῦ τῆς
δορᾶς ἔχω γε ποικιλωτέραν γνώμην.

Levi negotio prosariam fabulam Bodleiani Codicis CXXXI:
Στικτὴ ποτε πάρδαλις ἔκαυχᾶτο φορεῖν ἀπάντων ζῳων ποικι-
λωτέραν δέρεϊν· πρὸς ἣν [ἢ add. Cor. p. 96] ἀλώπηξ εἶπεν·
ἐγὼ σοῦ τῆς δορᾶς κρείττονα καὶ ποικιλωτέραν γνώμην ἔχω —
choliambis inclusit Tyrwhittus, cuius ex Dissertatione
eam transcripserunt Teucherus post Anton. Lib. p. 214.
Schneiderus S. 213. Berg. l. I, 6.

3. 4. Saxonī elegantius videbatur scribi:

ἀλλ' ἔγωγε σῆς κρείττω
δορᾶς καὶ ποικιλωτέραν ἔχω γνώμην

quorum versuum secundus pede secundo vitio est macu-
latus. Qui iisdem ferme verbis apud Nevel. CLXII.
Schneid. fab. XII. Fur. XIII. legitur apologus, eo bis
usus est Plutarchus Sept. Sap. Con. c. XII. et Animine
an corp. aff. c. II. Gabriæ fabulam ineditam vid. apud
Band. Tom. I, p. 30.

Fabula XX.

Χαραδριὸς καὶ αὐτοῦ Παῖδες.

Χαραδριὸς ἦν τις ἐν χλόῃ νεοττεύων
 τῷ τε κορυδαλλῷ πρὸς τὸν ὄρθρον ἀντάδων
 καὶ παῖδας εἶχε ληίου κόμαις θρέψας,
 λοφῶντας ἤδη καὶ πτεροῦσιν ἀκμαίους.
 5 ὁ δὲ τῆς ἀρούρης δεσπότης, ἐποπτεύων
 ἀνθηρὸν εἶναι τὸ θέρος εἶπε· νῦν ὦρη
 πάντας καλεῖν με τοὺς φίλους, ἵν' ἀμήσω.
 καὶ τις χαραδριοῦ τῶν λοφηφόρων παίδων
 ἤκουσεν αὐτοῦ τῷ τε πατρὶ μὴνύει,
 10 σκοπεῖν κελεύων ποῦ σφέας μεταστήσει·
 ὁ δ' εἶπεν· οὔπω καιρός ἐστι τοῦ φεύγειν,
 ὃς τοῖς φίλοις πέποιθεν οὐκ ἄγαν σπεύδει.
 ὡς δ' αὐθις ἐλθὼν ἡλίου θ' ὑπ' ἀκτίνων
 ἤδη ῥέοντα τὸν στάχυν θεωρήσας,
 15 μισθὸν μὲν ἀμήτορσιν αὔριον πέμψειν
 μισθὸν δὲ πᾶσι δραγματηφόροις δώσειν
 ἔλεγε, χαραδριὸς εἶπε νηπίοις οὕτως·
 νῦν ἔστιν ὦρη, παῖδες, ἀλλαχοῦ φεύγειν
 ὅτ' αὐτὸς ἀμᾶ κοῦ φίλοισι πιστεύει.

Babrianae huius fabulae quam primus integram edidit ex Vaticanis MS. Furia p. 155, quattuor versus 3. 4. 18. 19. iam ex Suida vulgabantur. Apologo, qui Graeco sermone conscriptus in Vaticanis tantum extat, Q. Ennius usus est, ut tradidit A. Gellius I. II, 29: Hunc Aesopi apologum Q. Ennius in Satiris scite admodum et venuste versibus quadratis composuit: quorum duo postremi isti sunt, quos habere cordi et memoriae operae pretium esse hercle puto:

*Hoc erit tibi argumentum semper in promptu situm:
 ne quid expectes amicos, quod tute agere possies.*

Elegis fabulam paulo mutatam inclusit Avianus XXI. Ad Babrium proxime accedit Auctor, quem Gellius expressit, qui, postquam apologi auctorem Aesopum perhiberi exposuit, sic pergit: *Avicula, inquit, est parva. Nomen est cassita. Habitat nidulaturque in segetibus, id ferme temporis, ut appetit messis, pullis iam iam plumantibus. Ea cassita in sementes forte congesserat tempestiviores. Propterea frumentis flavescentibus pulli etiam tunc involucres erant. Cum igitur ipsa iret cibum pullis quaesitum, monet eos, ut si quid ibi rei novae fieret dicereturve, animadverterent, idque uti sibi, ubi redisset, nuntiarent. Dominus postea segetum illarum filium adolescentem vocat: et videsne, inquit, haec ematuruisse, et manus iam postulare? iccirco die crastini, ubi primum diluculabit, fac amicos adeas, et roges veniant, operamque mutuam dent, et messem hanc nobis adiuvent. Haec ubi ille dixit, discessit. Atque ubi rediit cassita, pulli trepiduli circumstrepere orareque matrem ut iam statim properet, atque alium in locum sese asportet: nam dominus, inquit, misit qui amicos rogaret, uti luce oriente veniant et metant. Mater eos iubet animo otioso esse: si enim dominus, inquit, messem ad amicos reiecit, crastino seges non metetur; neque necesse est, hodie uti vos auferam. Die igitur postero mater in pabulum volat. Dominus quos rogaverat opperitur. Sol fervit et fit nihil: et amici nulli erant. Tum ille rursus ad filium: amici isti, inquit, magnam partem cessatores sunt. Quam potius imus, et cognatos affinesque et vicinos nostros oramus, ut assint cras temporis ad metendum. Itidem hoc pulli pavefacti matri nuntiant. Mater hortatur, ut tum quoque sine metu ac sine cura sint: cognatos affinesque nullos ferme tam esse obsequibiles, ut ad laborem capessendum nihil tunc tententur, et statim dicto obediant. Vos modo, inquit, advertite, si modo quid de novo dicetur. Alia luce orta avis in pastum profecta est. Cognati et affines operam, quam dare rogati sunt, persederunt. Ad postremum igitur dominus filio: valeant,*

inquit, amici cum propinquis. Afferas primo luci falces duas: unam egomet mihi, et tu tibi capies alteram; et frumentum nosmetipsi manibus nostris cras metemus. Id ubi ex pullis dixisse dominum mater audivit: tempus, inquit, est cedendi et abeundi: fiet nunc dubio procul, quod futurum dixit. In ipso enim iam vertitur, cuius est res; non in alio, unde petitur. Atque ita casita nidum migravit. Seges a domino demessa est.

Vaticanum exemplar choliamborum numeris astrinxerunt Coraes p. 273, Chr. Schneiderus p. 51. Schneiderus Saxo Curr. Posterr. in Aristot. Hist. Anim. Tom. IV, p. 488 et in Aesopi fab. ed. p. 121. Bergerus l. II, 1. Blomfieldus p. 414. Burgesius Vol. XXVII, p. 30. Levisius p. 300.

1. Schneiderus Curr. Posterr. in Arist. Anim. Tom. IV, p. 488: „Χαραδριός, inquit, nomen avibus pluribus commune fuisse videtur, aut Babrius ut poeta nimia licentia fingendi usus est, cum charadrium avem introduceret cristatam in arvis cum alauda nidulantem et mane cantillantes.“ Complures huius aviculae species fuisse vel ipse Aristoteles IX, 12, §. 1. docet: τὰς δ' οἰκίσεις οἱ μὲν περὶ τὰς χαράδρας καὶ χηραμοὺς ποιοῦνται καὶ πέτρας, οἷον ὁ καλούμενος χαραδριός. Ἔστι δὲ ὁ χαραδριός καὶ τὴν χροῶν καὶ τὴν φωνὴν φαῦλος. φαίνεται δὲ νύκτωρ, ἡμέρας δ' ἀποδιδράσκει. Hoc loco charadrius Gazae quasi *hiaticula* est, qui avis eiusdem nisi fallor aliam speciem *rupicem* nominavit apud Aristot. VIII, 5, 7: περὶ δὲ τὴν θάλατταν καὶ ἀλκυῶν καὶ κήρυλος· καὶ αἱ κορῶναι δὲ νέμονται ἀπτόμεναι τῶν ἐκπιπτόντων ζώων· πᾶμφαγον γὰρ ἔστι· ἔτι δὲ λάρος ὁ λευκός, αἶθνια, χαραδριός. Haec igitur aviculae species non circa loca fragosa saxosaque et cavernas vitam degit, verum in maris littoribus. Quam ad speciem fortasse annumeranda illa Comici avis:

ὔδαρ δ' ἐφόρουν κάτωθεν ἐς τὸν ἀέρα

οἱ χαραδριοὶ καὶ τᾶλλα ποτάμι' ὄρνεα

Anv. 1141, nam Scholiastae verba: ὀνοματοπεποιήται τὸ ὄρνεον παρὰ τὸ ἐν ταῖς χαράδραις διατρίβειν universe totum

genus indicant. Neque magis iuvant quae Scholiastes ascripsit in vv. 265, sqq.:

ἄλλως ἂρ' οὐποψ, ὡς ἔοικ', ἐς τὴν λόχην
ἐμβὰς ἐπῶζε, χαραδριὸν μιμούμενος.

Differt enim poetae χαραδριὸς ab illo, cuius de historia admirabili satis curiose exposuerunt Plutarchus Symp. V, 7, 2. Ruhnken. in Timaeum p. 273. Scholiastae Platonis in Gorg. p. 494. Aristophanisque l. l. et qui ex illis delibavit Suidas s. v. Χαραδριός. Babrii charadrius ut Aristotelis non noctu apparet, sed mane; non est τὴν φωνὴν φαῦλος, sed cum galerita cantus certamen init. Pulli eius sunt λοφηφόροι. Quapropter alaudae speciem a Babrio indicatam esse suspicor, cum et Ennius in Satiris de cassita (quae Linnaeo alauda est cristata) fabulam composuerit et Suidas, qui duos poetae choliambos s. v. λόφος excitavit, expresse ascripserit: περὶ κορυδαλοῦ γησι. Etenim duas alaudarum species commemoravit Aristoteles l. IX, 11, §. 4: Κορυδαλλῶν ἐστὶ δύο γένη· ἡ μὲν ἑτέρα ἐπίγειος καὶ λόφον ἔχουσα, ad quam hanc Babrii aviculam fortasse iure quodam referimus. Non multum iuvat Coraes: ὁ δὲ Αὐλὸς Γέλλιος πιθανώτερος κορυδαλόν, οὐ χαραδριὸν τὸν πρωταγωνιστὴν ὑποτέθεικε τοῦ μύθου. Passim commode C. Schneiderus scripsit:

χαραδριός τις ἐν γλῶσσει νεοτεύων
ἦν, τῷ κορυδαλῷ πρὸς τὸν ὄρθρον ἀντάδων.

Secundum versum interposito τε refinxit Blomfieldus, Levisio sequace. Vaticanos probarunt Coraes et Schneiderus S. εὐθύς Bergerus infarsit ante ἀντάδων. De vocabulo κορυδαλλός cf. Lobeckius in Phryn. p. 338, quem fugit Arist. Hist. Anim. l. IX, 36, §. 5. Fluctuant libri inter scripturam κορυδαλός et κορυδαλλός. Sic Mediceus MS. κορυδαλλός exhibet, Schneidero κορυδαλός probante. De voce ὄρθρος cf. Interpp. Phrynichi p. 275: ὄρθρος ἐστὶν ἡ ὥρα τῆς νυκτὸς καθ' ἣν ἀλεκτρούνες ἄδουσιν. 3. 4. Suidas s. v. Λόφος· γῆς ἀνάστημα ἢ περικεφαλαία·

καὶ παῖδας εἶχε ληίου κόμη θρέψας,
λοφῶντας ἤδη καὶ πτεροῦσιν ἀκμαίους.

Περὶ κορυδαλοῦ φησί. Cf. Cap. III, p. 49. Tertio versu illud εἶχε deest Vaticanis, qui subinde κόμαις. Dativorum singularis numeri et pluralis confusio non adeo infrequens apud Lexicographum, veluti secundum Küsterum s. v. Πύρινος πόλεμος extat εἶκιν τῇ ψυχῇ, quo loco Gronovius ταῖς ψυχαῖς in MS. Leidensi repperit. Toupus apud eundem auctorem s. v. Κακὰ κακῶν non sine iusta causa Διοκλῆς Βάχαις coniectavit. Possit aliquis apud Nostrum formam Ionicam κόμης reponere; nam pluralem numerum praeter Levisium omnes comprobant, licet pro hoc faciat Odyss. ψ', 195. coll. Eustathio. Sic Horatius Od. IV, 3, 11: *et spissae nemorum comae.* Vitiose περῖσι Vatt. exhibent. 5. ἀρούρας Levisio placuit. 6. Codicum scripturam: ἀνθηρόν ὃν τὸ θέρος, εἶπε· νῆν ὦρη post Coraen Saxo recepit. ἐλεξε pro εἶπε C. Schneiderus reposuit, ἔφησε Buttmanus eorum immemor quae Gramm. ampl. Tom. I, p. 542. disputavit. Blomfieldus Levisio sequace correxit: ἀνθηρόν ἤδη τ. θέρ. v. εἶπ. ὦρα, ubi illud ὦρα certe a Nostro est alienum. 8. „Notandum est ἀμῶν priore producta. Vide Heyn. ad Il. ὦ, 165. Vol. VIII, p. 625.“ Levisius. 9. Quod ex Codicibus probant Coraes, Schneiderus Saxo et Bergerus λοφοφόρων, C. Schneiderus iam ante Blomfieldum correxerat; commissurae legem στεφανηφόρος, θαλαμηπόλος, θανατηφόρος, ψηφηφόρος comprobant, cf. Lob. Parerg. in Phryn. p. 650, sqq. et Blomfield. in Aeschyl. Sept. ad Theb. 415. 9. μηνύει, cf. Annot. in fab. X, 2. 11. Huc rettulit Schneiderus Saxo fragmentum, quod apud Suidam extat s. v. Ἦων· ἀγύρων. — Καὶ Βάβριος.

οὕτω δὲ καιρός ἐστὶν ἤμα λύνειν,

ubi ἤν' ἀλλύνειν propter metrum Toupus coniectavit. 14. ῥέοντα. Eustath. p. 1662, 62: ῥέειν δὲ τρίχας ἀντὶ τοῦ ῥαδίως ἀποπίπτειν φησί· καὶ ἐστὶ καιριωτάτη λέξις. οὕτω δὲ καὶ ἀνθη ῥέειν καιριώτερον ἢ περ πίπτειν λέγονται. 15. ἀμητορσιν quod Codices suppeditant retineo. ἀμητῆρσιν cum Blomfieldo Levisius reposuit. ἀμήτωρ formatum est ab ἀμῶν ut ἐπιτιμῆτωρ (Odyss. i, 270) ab ἐπιτιμῶν, γεννήτωρ (Epiogr. ἀδ. DCX. Thomas Mag. p. 358, 16. Ritschl.)

α γεννάω, εὐνήτωρ ab εὐνάω, λικμήτωρ α λικμάω. πέμπειν Coraes. πέμπειν Vatt. 16. 17. Coraes Vaticanos secutus est:

μισθὸν δὲ πᾶσι δραγματοφόροις δώσειν ἔλεγε
εἶπε χαραδριὸς πᾶσι νηπίοις οὕτως.

Spretis sesquipedalibus versibus quos in Cur. Poster. dederat Saxo reponebat:

μισθὸν δ' ἔλεγε δραγματηφόροις δώσειν
εἶπε χαραδριὸς παισὶ νηπίοις οὕτως,

quorum uterque secundo pede claudicat. Probabiliter δραγματηφόροις ille scripsit; sic στιγματηφόρος, γραμματηφόρος reperiuntur cf. Lob. in Phryn. p. 682. Verum tamen iam viderat C. Schneiderus, qui v. 17. sic disposuit:

ἔλεξεν, εἶπε πᾶσι νηπίοις οὕτως.

Eieci (inquit) verbum χαραδριὸς, quod perspicuitatis causa metaphrastes videtur inseruisse. Neque hoc verum est nec satis commode versus capite ἔλεξε (ἔλεγε Codd.) et εἶπε coacervantur. Suspicionem movet illud πᾶσι v. 17, quod non semel temere est infartum, cf. Gaisford. in Hephaest. p. 242. C. Schneiderus τοῖσι maluit, παισὶ Saxo excogitavit quod lepidi aliquid involvit. Prae reliquis Blomfieldi ratio placuit: nam ille πᾶσι neglecto scripsit:

ἔλεγε, χαραδριὸς εἶπε νηπίοις οὕτως,

quod pro tempore recepi, quamvis locus sic etiam a Barbrii simplicitate aliquantum recedere videatur.

18. 19. Hos versus poeta ascripto Suidas excitavit s. v. Ἀμᾶν θερίζειν παρὰ τὸ ἄμα. (ἄμα σπᾶν Bernhardus.) Βάβριος:

νῦν ἔστιν ὄντως, παῖδες, ἐκ τόπων φεύγειν
ὅτ' αὐτὸς ἀμᾶ καὶ φίλοισι πιστεύει.

Lexicographi ab Vaticanis discessionem supra Cap. III, p. 49. diiudicavi. v. 18. ὦρα Levisius scripsit, qui αὐτῷ pro ἀμᾶ ex levi iudicio reposuit.

CAPUT V.

Fabularum deperditarum fragmenta.

Fragmentum I.

Apollonius Sophista s. v. *Ἰεῖδε.*

Ταῦτα δ' Αἴσωπος
ὁ Σαρδιηνὸς εἶπεν, ὄντιν' οἱ Δελφοὶ
ἄδοντα μῦθον οὐ καλῶς ἐδέξαντο.

Cf. quae cap. II. p. 26, sq. annotavimus. Rem attigit Plutarchus de S. N. V. c. XII: Οἷον ἐντιυῖθα δῆπουθεν λέγεται ἐλθεῖν Αἴσωπον, ἔχοντα παρὰ Κροίσου χρυσίον, ὅπως τε θύσῃται τῷ θεῷ μεγαλοπρεπῶς καὶ Δελφῶν ἐκάστῳ διανείμῃ μνᾶς τέσσαρας. ὀργῆς δέ τινος (ὡς ἔοικε) καὶ διαφορᾶς αὐτῷ γενομένης πρὸς τοὺς αὐτόθι, τὴν μὲν θυσίαν ἐποιήσατο, τὰ δὲ χρήματα ἀνέπεμψεν εἰς Σάρδεις, ὡς οὐκ ἀξίων ὄντων ὠφελῆθῆναι τῶν ἀνθρώπων· οἱ δὲ συνθέντες αἰτίαν ἐπ' αὐτὸν ἱεροσυλίας ἀπέκτειναν, ἄσαντες ἀπὸ τῆς πέτρας ἐκείνης, ἣν Ἰάμπειαν καλοῦσιν. ἐκ δὲ τούτου λέγεται μηνίσαι τὸ θεῖον αὐτοῖς, ἀφορίαν τε γῆς ἐπαγαγεῖν καὶ νόσων ἀτόπων ἰδέαν παῖσαν, ὥστε περιούνιας ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πανηγύρεσι κηρύσσειν καὶ καλεῖν ἀεὶ τὸν βουλόμενον ὑπὲρ Αἰσώπου δίκην λαβεῖν παρ' αὐτῶν. τρίτη δὲ γενεᾷ Σάμιος Ἰδμων ἀφίκετο, γένει μὲν οὐδὲν Αἰσώπου προσήκων, ἀπόγονος δὲ τῶν πριαμένων αὐτὸν ἐν Σάμῳ γεγονώς. καὶ τούτῳ τινὰς δίκας δόντες οἱ Δελφοὶ τῶν κακῶν ἀπηλλάγησαν. Ceterum vid. Tyrwh. p. CXCIX.

Fragmentum II.

Λαγωὶ καὶ Βατράχοι.

Suidas s. v. "Ατολμοὶ· δειλοὶ, κατεπιτηχότες·

Ἐοθούνεκ' εἰσὶν ἀδρανέστατοι ζώων,
ψυχὰς ἄτολμοι, μούνον εἰδότες φεύγειν.

Eodem pertinet fragmentum s. v. Ἀκταίη· ἡ παραθαλασσία. — Καὶ αὐθις·

Καὶ βατράχων ὄμιλον εἶδον ἀκταίων.

Cui versui arte coniungendus alter a Suida excitatus s. v. Ὀκλαδίας· ὁ συγκεκλασμένος δίφρος, καὶ ποτὲ μὲν ἐκτεινόμενος, ποτὲ δὲ συστελλόμενος. Καὶ αὐθις·

Βαθεῖταν εἰς ἰλὺν ὀκλαστί πηδῶντων.

Περὶ βατράχων ὁ λόγος.

1. Ἐοθ' οὔνεκ' scripsit Gaisfordus; ipse secutus sum Büttmannum Gr. ampl. Tom. I, p. 120. et Lobeck. in Phryn. p. 657. Discessit ab illis Passovius, qui vocabulum, sicut ἐγῶμαι, ἐγάδα, coronide notari iubet; in eo tamen erravit, quod solis tragicis usurpatum illud fuisse censuit; nam invenitur apud Theocrit. XXV, 76. 2. μούνον] μάλλον MSS. Pariss. 4. ἰλὺς cf. Lob. in Phryn. p. 72. ὀκλαστί. Usitatio huius adverbii et Atticis propria (cf. Photius p. 325, 20. Pors. ὀκλάξ· οὔτως καὶ οἱ Ἀτικοὶ λέγουσιν ὡς ἡμεῖς) forma est ὀκλάξ, de cuius significato Eustathius p. 1769, 19: καὶ αὖ πάλιν κλῶ κλάζω καὶ ὁμοίῳ πλεονασμῷ τοῦ ὀκλάζω ἐξ οὗ καὶ δίφρος ὀκλαδίας, καὶ ἐπίρρημα δὲ ὀκλάξ, ὅθεν ὀκλάξ καθῆσθαι ἐπὶ τὸ γόνυ, coll. Suida s. v. Ὀκλάξ καθήμενος. Parisinus I. in Suidae explicatione βατράχου exhibet.

Babrii reliquias licet deprehendere apud imitatore[m]:

Θανεῖν ἔθεντο πιῶνες ἢ ζῆν ἐν βίῳ,
ὡς εὐτελεῖς, ὡς ὄντες ἀδρανεῖς ἄγαν.
λίμνη δ' ἑαυτοὺς ἐμβαλεῖν ἠπειγμένοι,
ἔσχον φυγόντων βατράχων, θάρσος μέγα.

Latine conscripsit apologum Romulus p. 100. Nilant. Ferunt fabulae iam dudum timidos lepores synodum fecisse, in qua firmum pactum inter se factum est, ut primo pavore illis superveniente omnes ad rupes marinas fugerent, et se illic in ima praecipitarent, ne quotidie assiduum timorem paterentur fugiendo. Itaque primo timore superveniente omnes lepores fugientes ad ripam cuiusdam fluminis, ubi ranae multae erant, pervenerunt. Sed ranae ubi sonitum fugientium leporum audierunt, omnes in profundum fluminis fugientes sese abdiderunt, quod lepores videntes stupefacti perstiterunt. De quibus unus sapientior omnibus inquit: videte quod omnis creatura habet quod timeat; nos non soli mali aliquid patimur. Redeamus ad provinciam nostram et illic patienter quicquid nobis evenerit, diligamus vitam nostram, sicut omnia animalia diligunt; et feramus quicquid evenerit, sicut illi sustinent; forsitan non quotidie fuga nostra fiet.

Fragmentum III.

Suidas s. v. *Ἄνωθεν ἐκ τόπου ἢ χρόνου. Βάβριος.*

Pro Babrii nomine Σοφοκλῆς in Codice Bruxellensi reperitur. Recte! nam Sophoclis ex Electra 1058—1062. qui sequuntur versus esse iam Toupius indicavit. Ceterum ex illius Scholiaste Lexicographus doctrinam suam videtur hausisse; ille enim iisdem ferme verbis: *Τὸ ἄνωθεν ἢ τόπου ἢ χρόνου ἐστίν.* Gaisfordi ratio ex qua poetae locum excidisse putat, non sine veri est specie, licet ad superiorem glossam mythographi nomen referre alicui in mentem possit venire. Vocabulum *ἄνωθεν* prosariis in fabulis non raro occurrit, ut vix huius fragmenti certam sedem liceat indicare; veluti fab. IV. Fur. *Ἀναδραμοῦσα τοίνυν ἐγὼ διὰ τοῦ σοῦ νότου καὶ ἀρθεῖσα ἄνωθεν εὐδέως παραχοῆμα καὶ σὲ ἀνεκλύσω ἔξω.*

Fragmentum IV.

Ἄρκος καὶ Ἄνθρωπος.

Suidas p. 574, C. Gaisf. versum posuit choliambicum:

Ἄρκος φιλεῖν ἄνθρωπον ἐκτόπως ἠύχει.

Idem versus recurrit s. v. Ἐκτόπως· μεγαλῶς, ἀπρεπῶς, παρηλλαγμένως, ἀφορήτως. Utrouque loco verba subsequuntur: Εἰθ' ὕστερον ἐρασθεῖσα αὐτοῦ ἐν παραβύστῳ, quibus superiore loco ascripta est explicatio: ἀντὶ τοῦ ἐν ἀποκρύφῳ, ἐν μυστηρίῳ. Lapsus est Küsterus, qui superiore loco verba ista pro luxato habuit choliambo; idem tamen s. v. Ἐκτόπως recte verba ad Procopii Histor. Arc. c. I, p. 3. rettulit, apud quem haec extant: Ἀντωνίνα τὸν Θεοδοσίον, ἄτε παῖδα ἄντα ἱερῶ λόγῳ, ἠγάπα τε ὡς τὸ εἰκός, κἄν τοῖς μάλιστα ἐπιμελομένη ὑφ' αὐτὴν εἶχεν, εἰθ' ὕστερον αὐτοῦ ἐρασθεῖσα ἐκτόπως ἐν τῷ διάπλῳ τούτῳ καὶ κατακορῆς γενοῦσα τῷ πάθει, ἀπεσεῖσατο μὲν θεῶν τε καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων δεός τε καὶ αἰδῶ σύμπασαν. Ἐμίγνυτο δὲ αὐτῷ τὰ μὲν πρῶτα ἐν παραβύστῳ· τελευτῶσα δὲ καὶ οἰκετῶν καὶ θεραπαινίδων παρόντων. Sed ne haec quidem Bergerum impedierunt, quominus adeo non sine vitiiis insulsa satis et falsa in fab. I. II, 9. recoqueret.

Priore loco Leidensi et Oxoniensi glossa deest; sed plane nescio, quam ob causam Gaisfordus eam voluerit esse omissam. Hanc enim Lexicographus eo posuit consilio, ut doceret ἄρκος nominis formam esse iustam atque probabilem. Nam sic et hoc loco omnes et s. v. Ἐκτόπως. Parisinus II. et Bruxellensis cum Editionibus vet. et Codex Bodleianus fragm. VIII. nominis scripturam suppeditant. Quapropter Gaisfordi s. v. Ἐκτόπως scriptura ἄρκτος nobis improbat. Tradidit quidem Eustathius in II. τ', 485. p. 1156, 18. ex Anonymo: ἡ δὲ ἄρκτος ὅτι μετὰ τοῦ τ λέγεται δηλοῖ ὁ γράψας οὕτως· ἄρκτοι, οὐχὶ ἄρκον. At idem p. 1535, 15: "Ὅτι δὲ καὶ οὐ μόνον ἄρκτος τὸ ζῷον λέγεται σὺν τ ἀλλὰ καὶ ἄρκος διὰ μόνου τοῦ κ,

διείληπται καὶ ἀλλαγῶ. καὶ ὡς τὰ ἀπ' αὐτῆς δίχα τοῦ τ ἐν πολλοῖς εὔρηται δι' εὐφωνίαν. Ὅθεν καὶ ἄρκιλοι τὰ τῶν ἄρκτων εἶπουν ἄρκων νεογνά, coll. p. 1625, 47: ἄρκτων δὲ σκύμνοι καὶ ἄρκιλοι. Sic apud Suidam Ἄρκειος κεφαλή. Καὶ ἄρκειον κρέας et Ἄρκου παρούσης τὰ ἔχνη ζητεῖς; nam falso in Annot. s. v. Ἐκτόπως Gaisfordus ἄρκτου παρούσης scripsit. Accedit Zenodoti et Anonymi in Lexicis περὶ φωνῶν ζῶων auctoritas apud Valckenarium post Ammon. lib. III, c. 18. p. 228: ἐπὶ ἄρκων καὶ παρδάλων ὀμάζειν. p. 229: ἄρκος καὶ πάρδαλις ὀμάζει. Hinc ille Ammiani Epig. IX. in Marcum quendam Iusus:

Θηρίον εἶ παρὰ γράμμα, καὶ ἄνθρωπος διὰ γράμμα,
ἄξιός εἰ πολλῶν ὧν παρὰ γράμμα γράφη.

Fragmentum pertinet ad fabulam XXV. Fur. quae sic pessimis versibus est astringenda:

Ἄρκτος δήποτε μεγάλη ἐκαυχᾶτο,
ὡς φιλόανθρωπός ἐστι πάντων τῶν ζῶων·
φασὶ δὲ τὴν ἄρκτον νεκρὸν μὴ θοινεῖσθαι.
ἢ δὲ ἀλώπηξ ἀκηκουῖα ταῦτα
ὅ ἐμειδίασε καὶ πρὸς αὐτὴν ἐλάλει·
εἶθε τοὺς νεκροὺς ἤσθιες καὶ μὴ τοὺς ζῶντας.

Quorum in novissimo versu ne syllabas quidem accurate fabulae Auctor numeravit.

Fragmentum V.

Λέων καὶ Ἀλώπηξ.

Suidas s. v. Σπήλυξ· σπήλαιον. Βάβριος·

Κᾶσω * σπήλυγος, οἷά τις νόσση
κάμνων ἐβέβλητ', οὐκ ἀληθὲς ἀσθμαίων.

Eadem ferme apud Suidam recurrunt s. v. Ἄσθμα· πνοή.
Καὶ ἀσθμάζειν ἀντὶ τοῦ ἀσθμαίνειν τουτέστι πνευστιᾶν. Βά-

βριος. Iam sequuntur οἷά τις — ἀσθμαίνων. Cum tamen et illo superiore loco et hoc ἀσθμαίνων in Babrii exemplo legatur, ego prope adducor, ut Suidae novissimam glossam sic refingam: Ἀσθμα· πνοή. Καὶ ἀσθμαίνειν. Ἀντὶ τοῦ ἀσθμάζειν, τουτέστι πνευστιῶν Βάβριος. Babrii vocabulum retinuit auctor Bodleianae fabulae, cuius initium descripsit Tyrwhittus p. CLXXXVIII. Λέων γηράσας κυνηγεῖν οὐκ ἠδύνατο· ἔκειτο δὲ ἐν τῷ σπηλαίῳ προσποιούμενος νοσεῖν καὶ τὴν φωνὴν λεπτύνων καὶ ἀσθμαίνων.

1. Deest versui pes. Κ' εἶσω λέων σπηλ. Küstero placuit. Tourpius vero Emend. in Suid. III, 153. refinxit:

Κοίλης ἔσω σπήλυγγος οἷά τις νόσῳ
καίμωνν ἐβέβλητ', οὐκ ἀληθὲς ἀσθμαίνων
λέων —

provocans ad Babrii fragmentum apud Suidam s. v. Φοιξότριχα·

Φοίξας δὲ χαιτήν ἐκθορε φωλάδος κοίλης.

κοίλης ἔσω Tyrwhittus probavit, qui λέων recte neglexit. Neque Tourpii coniectura neque quod ipsi olim tentavimus:

Ἐκεῖτ' ἔσω σπήλυγγος —

adhuc placet. Vulgata fuit lectio: Κοιώσω. Κοιάσω ex Paris. I. et Leidensi enotavit Gaisfordus; quapropter verissimam arbitramur esse scripturam Κάσω, cum illo apologorum initio nihil sit Nostro usitatius. σπήλυγγος] σπήλυγγες Leid. Erravit Saxo, qui p. 189. hanc scripturam pro Tyrwhitti habuit emendatione:

Κοίλης λέων σπήλυγγος, οἷά τις νόσῳ.

Fabulae mentionem iam Plato iniecit Alcib. prior. p. 123, c. 39. Πολλὰς γὰρ ἤδη γενεὰς εἰσέρχεται μὲν αὐτὸς ἐξ ἀπαντων τῶν Ἑλλήνων, πολλάκις δὲ καὶ βαρβάρων, ἐξέρχεται δὲ οὐδαμῶς· ἀλλ' ἀτεχνῶς, κατὰ τὸν Αἰσώπου μῦθον, ὃν ἡ ἀλόπηξ πρὸς τὸν λέοντα εἶπε, καὶ τοῦ εἰς Λακεδαιμόνα νομίσματος εἰσιόντος μὲν τὰ ἴχνη τὰ ἐκεῖσε τετραμμένα δῆλα, ἐξιόντος δὲ οὐδαμῆ ἄν τις ἴδοι, coll. Schol. Eundem apologum inter Latinos Lucilius narravit in Satiris, teste Nonio Marcello s. vv. Deductum p. 289. et Spectare p. 402.

Deducta tunc voce leo, cur tu ipsa venire non vis huc?

Quid sibi vult, qua re fit, ut introversus et ad te spectent atque ferant vestigia se omnia prorsus.

Nam notissima est Horatiana fabula Epist. I, 1, 73, sqq.

Olim quod vulpes aegrotō cauta leoni
respondit referam: quia me vestigia terrent
omnia te adversum spectantia, nulla retrorsum.

Quem in locum Porphyrio: Luciliana (inquit) haec sunt.
At vide Cap. II, p. 28.

Prosario sermone extat apologus apud Neveletum CXXXVII. Fur. XCI. Schneid. S. CXC., quorum nullus prae reliquis dictionis quadam proprietate excellit, Itaque transcripsi huc unam de fabulis, quae „non sunt invenustae et ab homine Graece scientissimo conscriptae, raro a Dositheo interpolatae.“ Sic enim Anonymus apud Dositheum p. 29. Boecking. fabulam narravit: *Λέων λιμῶ ἐκλιπῶν νοσεῖν ἑαυτὸν προσεποιεῖτο, καὶ διὰ ταύτης τῆς πλάνης τὰ λοιπὰ θηρία ἐπισκεπτόμενα εἰσῆρχοντο, οὓς ὁ λέων εὐθέως ἔδαπάνη; ἀλώπηξ δὲ ἐξώθεν τοῦ σπηλαίου ἐστάθη καὶ ἠσπάσατο (Boeck. εστιασατο Cod. Voss.) αὐτόν· ἐπερωτηθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ, διὰ τί οὐκ εἰσῆρχετο, ἀπεκρίθη· ἐπειδὴ ὄρω εἰσερχομένων ἕγνη, ἐξερχομένων δὲ οὐ.*

Fragmentum VI.

Γάμοι Ἡλίου.

Suidas s. v. Παιάν· εἶδος ᾠδῆς·

Ὁ δ' εἶπε κλαύσας φρῦνος, οὐχὶ παιᾶνος
τοῦτ' ἐστὶν ἡμῶν, φροντίδος δὲ καὶ λύπης.

Idem s. v. Αὐήνας· ξηράνας. — Ἐκ τοῦ ἀναινω ῥήματος·

Εἰ γὰρ μόνος νῦν λιβάδα πᾶσαν ἀναινει,
τί μὴ πάθωμεν τῶν κακῶν, ὅταν γήμας

5 ὁμοῖον αὐτῷ παιδίον τι γεννήσῃ.

1. *Eis* δ' εἶπε insulsa est Bergeri suspicio; Vaticanae enim fabulae CCCL. scripturam *Eis* δὲ ἐξ αὐτ. nisi fallor secutus est, quam ex oratione prosaria Coraes p. 407. versibus illigavit:

Ἡλίω ποτὲ γάμος θέρουσ ὑπῆρχε·
πάντα δὲ τὰ ζῶα ἔχαιρον ¹⁾ ἐπὶ τούτῳ.

οἱ δὲ βάτραχοι ἠγάλλοντο μέγਾਲωσ
ἐπὶ τῇ λαμπρῇ τραπέζῃ τοῦ ἡλίου.

5 εἷσ δὲ ἐξ αὐτῶν, μέγα ἀναστενάξασ,
ἀνεκέκραγε καὶ πρὸσ αὐτοὺσ ἐβόα·
ὦ ἀνόητοι καὶ βραδεῖσ τῇ καρδίᾳ ²⁾,
εἷσ τί βοᾶτε, μέγала κερραγότεσ,
ὡσ ἐπ' ἀγαθῷ τινι προσδοκωμένῳ;

10 εἰ νῦν ἡλίωσ μονώτατωσ ὑπάρχων,
ἕλλην ἀπασαν καὶ τὴν γῆν καταφλέγει,
εἰ γήμασ παῖδα ἀνθόμοιων ποιήσει,
τί πάθωμεν ἡμεῖσ καλόν, εὔπετέ μοι.

φρῦνος vulgata. φρῦνος Paris. I. cum Leidensi. φρῦ-
νος apud Aristotelem, Suidam et Dracon. Strat. 93, 21,

1) Ἰσ. γρ. Τὰ ζῶα ἔχαιρον. Cor. — 2) Ἐκ τοῦ Εὐαγγελικοῦ ῥητοῦ (Λουκ. κδ', 25), Ὡ ἀνόητοι καὶ βραδεῖσ τῇ καρδίᾳ, ἐπλασε δω-
δεκασύλλαβον στίχον ὁ ἀνόητωσ καὶ βραδὺσ τῇ καρδίᾳ γραμματικῶσ.
Cor. Praeterea cf. Bentl. de fab. Aesop. c. VIII. — 3) Ἐγράφετο,
μέγα Cor.

qui de vocis mensura exposuit, nulla scripturae discrepantia invenitur; explicationem vero Lexicographi ὁ ἀδιάπλαστος βάτραχος commenticiam esse Tyrwh. p. CXCI. exposuit. Supra fab. III, 6. Babrius ἢ φρῦνος dixerat. Alia nominis fuit forma φρυνέος cf. Etym. Magn. p. 801, 30: φρυνέος] δηλονότι φρῦνος· φρυνέος, πλεονασμῶ τοῦ εἴδους βατράχου· παρὰ τὸ ἐμπερήσῃ εἶναι πρὸς τοὺς ἄλλους· ἢ ἀπὸ τοῦ φέρεσθαι ἀπὸ τῆς λιμνώδους φύσεως ἐπὶ τὸ χερσαῖον. — παιῶνος. Hunc genitivi usum explicuit Babrius usus Bernhardus Synt. p. 166. — δὲ καὶ] καὶ cum Paris. I. om. Brux.

3. λιβάδα· σταγόνα, κρήνην, ἔνυδρον τόπον. Suidas.

5. παιδίον τι recte Paris. I. Leid. Oxon. et Harleianus apud Tyrwhittum p. CLXIII. qui prosario sermone Graeco conscriptam fabulam primus ex Cod. Bodleiano edidit: Γάμοι τοῦ Ἥλιου θέρους ἐγένοντο· πάντα δὲ τὰ ζῶα ἔχαιρον ἐπὶ τούτῳ· ἠγάλλοντο δὲ καὶ βάτραχοι· εἷς δὲ τούτων εἶπεν· ὦ μῶροι, εἰς τί ἀγάλλεσθε; εἰ γὰρ μόνος ὢν ὁ Ἥλιος πᾶσαν ὕλην ἀποξηραίνει, εἰ γήμας ὁμοῖον αὐτῷ παῖδα γεννήσῃ, τί οὐ πάθωμεν κακόν; — Nam Gabrias „ne umbram quidem auctoris sui nobis hic conservavit“:

Γάμοις ἔχαιρον βάτραχοι τοῖς ἡλίου.
καὶ τις πρὸς αὐτοὺς εἶπεν· ὦ δειλὸν γένος·
εἰ γὰρ μόνου τρέμοιμεν αὐγὰς ἡλίου,
τίς, εἴγε τεκνώσειε, τοῦτον βαστάσει;

Omnino Babrii apologum pervertit Auctor fab. Aesop. X. apud Nilantum.

Fragmentum VII.

Λέων νοσῶν, Ἀλώπηξ καὶ Ἐλαφος.

Suidas s. v. Ἀχαιίνη ἢ ἔλαφος. — Καὶ Βάβριος·

Τοιαῦτα κοτίλλουσα τὴν ἀχαιίνην
ἔπεισεν ἔλθεῖν δις τὸν αὐτὸν εἰς ἄδην.

Idem s. v. Πανθοίην· πανδαισίαν. Βάβριος·

Λέων μὲν αὐτὸς εἶχε δαῖτα πανθοίην,
ἔγκατα λαφύσων, μυελὸν ὀστέων πίνων,
5 καὶ σπλάγγνα δάπτων.

Et s. v. Νεβρείην καρδίην. Βάβριος·

Πεινώσα κερδῶ καρδίην δὲ νεβρείην.

coll. v. Νεβρός. — Καὶ Νεβρεία καρδία. Βάβριος, ubi
repetito illo priore versu alter accedit:

λάπτει πεσοῦσαν, ἀρπάσασα λαθραίως.

1. 2. Primus et alter versus poetae nomine ascripto
recurrunt apud Suidam s. v. Κοτίλλω· πανουργεύομαι, λα-
λῶ. Vocabuli notionem exposuit Valck. in Adon. p. 379,
A. Ante Kuesterum omnium Codicum perversam scri-
pturam κοτίλλουσαν Portus correxit. Fabulae prosariae
auctorem κοτίλλουσα legisse indicat paraphrasis: οὕτως
ἀπατήσασα τὴν δειλαίαν ἔπεισε δεύτερον ἔλθεῖν. Paenulti-
mam vocabuli ἀχαιίνη Noster produxit; Apollonius Rho-
dius l. IV. 175, sq. in ἀχαιινέη ι corripuit:

Ὅσση δὲ ῥινόσ βοός ἦμιος, ἢ ἐλάφοιο
γίνεται, ἦν τ' ἀγρῶσται ἀχαιινέην καλέουσι.

Ubi Scholiastes: Ἀχαιία ἐστὶ τῆς Κρήτης πόλις, ἐν ἣ γί-
νονται ἀχαιινεαὶ λεγόμεναι ἔλαφοι, αἱ καὶ σπαθιναῖαι κα-
λοῦνται, coll. Eustath. p. 711, 34: Ἐτερος δὲ τις γράφει
οὕτω ἐλάφων τὰ μὲν νέα νεβροί, αἱ δὲ ἀρτίως ἐκ νεβρῶν ἐπ'
ἐλάφους μεταβάλλουσαι καλοῦνται κεμάδες, τὰ δὲ τέλεια οὐκ
ἄλλο τι ἢ ἔλαφοι. εἰ μὴ ἄρα, φησὶν, οἱ ἀχαιίνοι καὶ οἱ
σπαθίνοι λεγόμενοι ἡλικία τινὶ διαφέρουσιν ἢ εἶδει καὶ κερά-
των ιδιότητι καὶ μεγέθει. — Εἰς δὲ τοὺς ῥηθέντας ἀχαι-

ἰνας ἐνθυμητέον τὴν παρ' ἑτέρω ποιητῆ ἀχαινέην ἔλαφον, περὶ ἣν πολλὰ ποιοῦνται οἱ ἐξηγηταί. Reliqua vide apud Schneid. in Arist. Hist. An. IX, 6, 3. coll. II, 9, 5. Significat igitur ἀχαινή cervum aetatis quodam flore eximiaque cornuum magnitudine excellentem, iisque est annumerandum vocabulis, quibus Noster ad significanda animalia vel ex interiore qualitate vel exteriori callidissime usus est. 2. ἐπεισεν] ἐπεισιν Paris. II. Brux. 3. „Δαῖτα πανθοίνην, unde Lexicographi substantivum nequam et vitiosam, πανθοίνην, exsculpservnt, Suidas e Babria citat, πανθοινίαν vulgo dici notans.“ Lob. in Phryn. p. 499. Novissima in Suidae verbis: λέγεται καὶ πανθοινία. Βούλομαι ἐσιτίασαι σε πανθοινίαν. (πανδαισίαν θοινίαν Leidensis et Oxon.) non licet deprehendere. Reperitur vocabulum πανθοινία apud Polluc. VI, 163. eiusque pluralis I, 34. Iisdem locis πανδαισία quo Suidas Babrii vocabulum interpretatus est, extat. Ionibus non ignotum fuisse testis est Herodotus V, 20: οἴκατε πανδαισίη τελέη εἰσιτῆσθαι. Atticorum in comoedia saepe inveniri tradidit Harpocratio s. v. Πανδαισία. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα. ἔστι μὲν τοῦνομα πολλάκις καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. Sic Aristoph. Pac. 557.

— ὡςπερ μᾶζα καὶ πανδαισία.

Ubi Scholiastes praeter alia: πανδαισίαν δὲ τὴν ποικίλην καὶ ἐκ διαφόρων ὕψων εὐωχίαν, ὅταν ἕκαστος τὰ ἑαυτοῦ ὄψια ἀνεπέγκῃ καὶ καθῆται εἰς τὸ κοινόν, ἢ ὅταν πολλῶν προκειμένων ἐδεσμάτων λάβῃ τις, ὃ θέλει. Unde sua descripsit Suidas s. v. Πανδαισία, quorum pars extat praeter ea apud Harpocratonem et Photium πανδαισία δὲ ἐστὶ τὸ πάντα ἔχειν (πανδ. ἢ π. ἔχουσα Phot.) ἀφθονα καὶ μηδὲν ἔλλειπειν (ἐλλείπουσα Phot.) ἐν τῇ δαττί. Nisi quod ille addidit: ἢ γὰρ τοῦ Διδύμου ἀμόδοσις περιεργος. Ceterum Suidae explicatio: πανδαισίαν Babriique tertius versus usque ad δαῖτα MSS. Leidensi et Oxoniensi desunt. 4. ἔγκατα λαφύσσειν de leone iam dixit Homerus II. λ', 176:

καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει.

Ubi Eustathius λαφύσσει. ὅπερ ὀνοματοποιίας τρόπῳ τὸ ῥαγδαίως καταπίνειν δηλοῦ. Et in ρ', 64: λαφύσσειν δὲ κυρίως

καὶ αὐτὸ ἐπὶ λέοντος καὶ λύκου καὶ τῶν ὁμοίων, coll. II. σ', 583. — *μυελός* ex Epicorum usu primam syllabam habet longam; iambico autem metro qui usi sunt plerumque eam corripuerunt, cf. Blomf. in Aeschy. Agamn. 75. quos interdum sunt secuti ceterioris aetatis Epici, cf. Iac. A. P. p. XCIV.

5. Recurrit versus apud Suidam s. v. *Λάπτω*. τὸ μετὰ σπαραγμοῦ ἐσθίω. Ὅπερ καὶ δαρδάπτω λέγεται. Βάβριος. Vulgata fuit in Babrii exemplo *δαρδάπτων*, quod probarem, nisi s. v. *Πανθοίτην* omnes et h. l. Pariss. I. II. Leid. Brux. Oxon. *δάπτων* suppeditassent. Utriusque vocabuli passim mentionem iniecit Eustathius, p. 615, 19. 1413, 9, ubi: διὸ ἐπὶ τῶν ἀπλήστως καὶ θηριωδῶς ἐσθιόντων καὶ τὸ δάψαι τίθεται καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ παράγωγον, τὸ δαρδάψαι.

Iam in Suidae glossa *καρδίην* Pariss. I. II. Leid. Brux. Ed. Mediol., iidemque praeter Parisinos in Babrii exemplo, assentientibus Bruxellensi et Ed. Med. s. v. *Νεβρός*. Versus certe *καρδίην*, quod apud Homerum tribus tantum in versibus invenitur, flagitat. S. v. *Νεβρός* illud δὲ omittit Oxoniensis, quod cum otiosum videretur esse Bentleio apud Dawes. Miscell. p. 42, Porsono haud improbante, *καρδίην κενεβροίην* coniectavit; quae tamen suspicio plus uno nomine laborat.

6. *Νεβροίη* Leid. in Suidae glossa. „Tum *καρδίαν* Paris. I.“ Gaisf. — *Λάπτει*. Ἔστι δὲ *λάπτειν* κυρίως τὸ ῥοφεῖν, ὀνοματοποιηθῆν καὶ κυριολεκτηθῆν ἐπὶ τε κυνῶν καὶ λύκων καὶ τοιούτων ζῴων καρχάρων, Eustath. p. 65, 32.

Pedestri sermone Babrii apologum conscripsit Codicis Bodleiani Auctor apud Tyrwh. p. CLXIV, ex quo eum non sine lacunis Anglus prodidit, quae tamen possunt resarciri Furiae fabula CCCLVI, illa quidem ita manca, ut vice versa ex superiore suppleatur. Per utramque expositionem dispersae sunt Babrii reliquiae, quas post Tyrwhittum Matthiae indagavit. Has in superiorem transferre locum instituti mei ratio dehortata est, licet multo integrior apologus prodiret; quivis ta-

men vel me tacente facile earum locos inveniet. Post Schneiderum Sax. p. 128. sqq. utramque fabulae expositionem coniunxi:

Λέων νοσήσας ἔκειτο ἐν φάραγγι. τῇ προσφιλεῖ δὲ ἀλώ-
πεκι, ἣ προσωμίλει¹⁾, εἶπεν· εἰ θέλεις ὑγιᾶναι με καὶ ζῆν,
τὴν ἔλαφον τὴν μεχίστην τὴν εἰς τὸν δρυμῶνα²⁾ οἰκοῦσαν³⁾,
τοῖς γλυκεσὶ σου λόγοις ἐξαπατήσασα ἄγε εἰς ἐμὰς χεῖρας·
ἐπιθυμῶ γὰρ αὐτῆς ἐγκάτων καὶ καρδίας. ἡ δὲ ἀλώπηξ⁴⁾
ἀπελθοῦσα εὔρε τὴν ἔλαφον σκιρτῶσαν ἐν ταῖς ὕλαις· προσ-
παίσασα δὲ αὐτῇ καὶ χαίρειν εἰποῦσα, ἔφη· ἀγαθὰ σοι ἦλ-
θον μηνῦσαι· οἶδας ὡς ὁ βασιλεὺς ἡμῶν γείτων μοί ἐστι⁵⁾.
νοσεῖ δὲ καὶ ἐγγύς ἐστι τοῦ θνήσκειν⁶⁾. ἐβουλεύετο οὖν, ποι-
ον τῶν θηρίων μεθ' αὐτὸν⁷⁾ βασιλεύσει. ἔφη δέ, ὅτι σὺς
μὲν ἐστὶν ἀγνώμων, ἄρκος δὲ νοθρὰ, πάρδαλις δὲ θυμώδης,
τίγρις ἀλαζών⁸⁾, ἡ ἔλαφος ἀξιοτάτη ἐστὶν εἰς βασιλείαν^{8^a)},
ὅτι ὑψηλὴ ἐστὶ τὸ εἶδος, πολλὰ δὲ ἔτη ζῆ καὶ⁹⁾ τὸ κέρως
αὐτῆς ὄφρα φοβερόν, καὶ τί σοι πολλὰ¹⁰⁾ λέγω; ἐκυρώθης
βασιλεύειν· τί μοι ἔσται πρῶτῃ σοι εἰπούση; ἀλλ' εἴξαί μοι
σπευδούση, μὴ πάλιν με ζητήση¹¹⁾. χροῖζει¹²⁾ γὰρ με σύμ-
βουλον ἐν πᾶσιν. εἰ δὲ ἐμοῦ τῆς γραδὸς ἀκούσης, συμβουλεύω
καὶ σε ἔλθειν, καὶ προσμένειν τελευτῶντι αὐτῷ. οὕτως εἶπεν
ἡ ἀλώπηξ. τῆς δὲ ὁ νοῦς ἐτυφλώθη¹³⁾ τοῖς λόγοις· καὶ ἦλ-
θεν εἰς τὸ σπήλαιον μὴ γινώσκουσα τὸ μέλλον· ὁ λέων¹⁴⁾
δ' ἐφορμήσας αὐτῇ ἐν σπουδῇ τὰ ὦτα μόνον τοῖς ὄνυξιν
ἐσπάραξεν· ἡ δὲ ταχέως ἔσπευδεν ἐν ταῖς ὕλαις. καὶ ἡ μὲν
ἀλώπηξ τὰς χεῖρας ἐκρότησεν, ὅτι εἰς μάτην ἐκοπίασεν, ὁ δὲ
λέων μέγα βρυχώμενος ἐστέταξε· λιμὸς γὰρ αὐτὸν εἶχε καὶ
λύπη¹⁵⁾. καὶ ἰκέτευσεν τὴν ἀλώπεκα ἐκ δευτέρου τι ποιῆσαι¹⁶⁾,
καὶ δόλω πάλιν ταύτην ἀγαγεῖν· ἡ δὲ εἶπεν· χαλεπὸν καὶ
δύσκολον ἐπιτάσσεις ἐμοὶ πρῶγμα, ἀλλ' ὁμῶς ὑπουργήσω σοι.
καὶ δὴ ὡς ἰχθυήτης κύων¹⁷⁾ ἐπηκολούθει πλέκουσα πανουργίας·
ποιμένας δὲ ἐπηρώτα εἰ εἶδον ἔλαφον ἡμαγμένην. οἱ δὲ
ἔδειξαν ἐν τῇ ὕλῃ. εὔρε δ' αὐτὴν καταψυχομένην καὶ ἔστι
ἀναιδῶς· ἡ δὲ ἔλαφος χολωθεῖσα καὶ φρίζασα¹⁸⁾ τὴν χαιτήν
εἶπεν· ὦ κάθαρμα, ἀλλὰ οὐκέτι χειρώσῃ με· εἰ δὲ καὶ πλη-
σιάσεις μοι, οὐ ζήσεις ἔτι. ἄλλους ἀλωπέκιζε τοὺς ἀπίρους,
ἄλλους ποιεὶ βασιλεῖς καὶ ἐρέθιζε. ἡ δὲ εἶπεν, οὕτως ἀναν-
δρος εἶ καὶ δειλή; οὕτως ἡμᾶς τοὺς φίλους ὑποπτεύεις¹⁹⁾;

ὁ μὲν λέων τοῦ ὠτὸς κρατήσας ἤμελλε συμβοσλεύειν, καὶ ἐν-
τολάς²⁰⁾ σοι δοῦναι περὶ τῆς τοιαύτης βασιλείας, ὡς ἀπο-
θνήσκων· σὺ δὲ οὐδὲ κνήσῃ χειρὸς ἀρρώστου ὑπέστης²¹⁾.
καὶ νῦν ὑπὲρ σε²²⁾ πλεῖον ἐκεῖνος θυμοῦται καὶ βασιλεία τὸν
λύκον θέλει ποιῆσαι, οἴμοι, πονηρὸν δεσπότην. ἀλλ' ἐλθε
καὶ μηδὲν πτοηθῆς, καὶ γένου ὡς πρόβατον²³⁾. ὄμνυμι γάρ
σοι εἰς τὰ φύλλα πάντα καὶ πηγὰς, μηδὲν κακὸν παθεῖν πα-
ρὰ τοῦ λέοντος· ἐγὼ δὲ μόνη²⁴⁾ σοι δουλεύσω. οὕτως ἀπα-
τήσασα τὴν δειλαίαν ἐπεισε δεύτερον ἐλθεῖν²⁴⁾. ἐπεὶ δὲ εἰς
τὸ σπήλαιον εἰσῆλθεν, ὁ μὲν λέων²⁵⁾ δεῖπνον εἶχε, πάντα
τὰ ὀσῆα καὶ μυελοὺς καὶ ἔγκατα αὐτῆς²⁶⁾ καταπίνων· ἡ δὲ
ἀλώπηξ εἰσῆλθει ὀρώσα, καρδίαν δὲ ἐκπεσοῦσαν ἀρπάζει λα-
θραίως, τοῦ κόπου κέρδος ταύτην φαγοῦσα. ὁ δὲ λέων, ἀπαν-
τα ἐρευνήσας, μόνην καρδίαν ἐπεζήτη, ἀλώπηξ δὲ μίκοθεν
στάσα²⁷⁾ ἔφη· αὕτη ἀληθῶς καρδίαν οὐκ εἶχεν· μή²⁸⁾ ἔτι
ζῆται· ὁποῖαν γὰρ καρδίαν αὕτη εἶχεν, ἦτις δις εἰς οἶκον καὶ
χεῖρας λέοντος εἰσῆλθεν;²⁹⁾

1) Aug. Matthiae vermisch. Schriften p. 102: Vestigia choliambi agnosco in verbis:

Τῇ προσφιλεῖ δ' ἀλώπεξ, ἢ προσωμίλει,

si his scriptoribus i dativi elidere licuit. Atticis certe non licuit, cf. quos laudavit Spitzner. de vers. Hom. p. 171. Quapropter Gaisfordi in Aeschyl. Prom. 362. (cf. Not. in Hephaest. p. 242) coniectura ὅστις ἀντίστη θεοῖς pro Stanleii et Brunckii πᾶσ' ὅς ἂ. φ. admodum est probabilis. Repone vocabulum κερδῶ, quod Nostro est usitatissimum:

τῇ προσφιλεῖ δὲ κερδοῖ, ἢ προσωμίλει.

Hiatus tamen ille quarto loco ne hoc in carminum genere offensionem sit summopere vereor, cf. Annot. in fab. V, 12.

2) δρυμόν cum Bodl. Schneid. S. 3) De constructione cf. Valck. in Schol. Phoen. 1116. 4) ἀπελθοῦσα — δὲ αὐτῇ Bodl. om. 5) ἐστὶ σοι Bodl. 6) ἐστὶν ἔγγυς τοῦ θνήσκου Bodl. 7) μετ' αὐτόν Bodl. 8) Tyrwh. p. CLXV:

— „Σῦς μὲν ἔστιν ἀγνώμων,
ἄρκος δὲ νωδρός, πάρδαλις δὲ θυμώδης,
Habemus hic, nisi fallor, ipsissima Babrii verba.“ Nam
dimidium illum choliambum Tyrwhittus iam refinxit ante
Matthiaeum, qui adiecit fragmentum:

Τίγρις δ' ἀλαζών.

ἄρκος contra Schneid. S. et Matth. auctoritatem cum Bod-
leiano retineo, cf. Annot. in fragm. IV. Ceterum νω-
δρός quid sit nescio; an scribendum νωθρός, rex enim
est creandus, non regina. Vaticanorum tamen scriptu-
rae νωθρά favet Aristot. Hist. An. Z, ιζ, 3. κζ, 1. Θ',
ιθ', 1. B', α, 7. γ', 1. β', 2. Νωδρός aequè mihi est su-
spectum atque Cyrilli, glossa apud Aretinum Beytr.
Tom. IX, p. 1277: νωδός· νώθρός (sic), νωθής· ὁ μὴ
ἔχων ὀδόντας, praesertim cum p. 1276. extet: νωθεῖς· βρα-
δεῖς, ἀλόγοι. νωθής, βραδύς, ἀμβλύς. De νωθής et νωθρός
disputavit Eustathius p. 862, 39: τὸ δὲ νωθής, ὡς περ τὸ
ταγὺς ἐπὶ ἵππου, οὕτως αὐτὸ ἐπίθετον οἰκεῖον ὄνω, ὡς ἀρ-
γὰ φύσει καὶ ἔσπερημένω τοῦ θέεν. ἐξ οὗ ὡς περ ἡ νωθής,
οὕτω πως καὶ ὁ νωθρός γίνεται, ὡς ἔσπερημένος τοῦ θορεῖν,
ὁ ἐστὶ πηδᾶν. 8^a) βασιλέα Vatt. 9) Bodl. om. 10) τὰ
πολλὰ Bodl. 11) μὴ πάλιν με ζητήση desunt Bodleiano.
Sensum loci non perspexit Schneiderus Saxo. Totum
locum Furia interpretatus est: *Verum sine, quaeso, ut
ad illum promptè revertar, ne me absentem iterum quaerat.*
Recte perspexit quae Schneidero fuerunt offensionī; in
reliquis turpiter est lapsus. 12) χοήξει Vatt. 13) Sic Va-
ticani; multo est melior Bodleiani scriptura ἐτυφώθη, cf.
fab. XI, 6. Choliambum in his verbis detexit Matthiae:

Οὕτως ἀλώπηξ· τῆς δ' ὁ νοῦς ἐτυφώθη.

14) ὁ δὲ λέων Vaticani, qui amplo haustu ἐφορμή-
σας — παρὰ τοῦ λέοντος maculati. Lacunae sensum non
recte divinavit Furia Annot. p. 95. 15) Ipsa poetae verba
licet hic reperire:

Λιμὸς — γὰρ αὐτὸν εἶχε καὶ λύπη,

cuius versus lacunam alium in locum transferens non in-
commode resarsit Matthiae:

Λιμὸς γὰρ αὐτὸν αἰνὸς εἶχε καὶ λύπη.

16) Sic Schn. S. ποιήσειν Bodl. 17) Ἰχθυεὺς κύων non minus Babrii dictionem redolet, quam illa in fab. XV, 14:

Περιτρέχουσα πάντοθεν δὲ κωλύω
δρηστῆρα λησὴν καὶ λύκον διωκτῆρα.

Apertissima choliamborum vestigia in narratione insunt:

πανουργίας πλέκουσα — —
ἐπηκολούθει· ποιμένας δ' ἐπηρώτα.

18) De leone usus est hac dictione Babrius fragm. XVI, 3:

φρίξας δὲ χαιτήν ἐκθορε φωλάδος κοίλης.

De cervo dictum non repperi; sed de apro usurpari eam docet Poll. V, 79: εἴποις δ' ἂν περὶ σῶς — ἔφριξε τὴν λοφίαν.

19) An reconduunt verba choliambos sic fortasse refingendos:

Οὕτως ἄνθρωπος, εἶπεν, εἶ τε καὶ δειλή;
οὕτως * ἡμᾶς τοὺς φίλους ὑποπτεύεις;

20) ἐντολα vitiose Bodl.

21) „Elegantissimum scazonta scriptor noster turbavit. Babrius, opinor, dederat:

Σὺ δ' οὐδ' ὑπέστης κνησμά χειρὸς ἀρρώστου.

In sequentibus manifesta sunt formae iambicae vestigia; praesertim in illis:

Οἶμοι πονηρὸν δεσπότην,

et in iuramento lepidissimo:

Ὅμνυμι γὰρ σοι φύλλα πάντα καὶ πηγὰς.

Sic recte Tyrwhittus p. CLXVI, ann. 8. “ Illud per folia iusiurandum non sine rectore fluit. Per brassicam iuravit Ananius:

Καὶ σε πολλὸν ἀνθρώπων

ἐγὼ φιλέω μάλιστα ναὶ μὰ τὴν κράμβην.

Welck. fragm. II, coll. Suida s. v. Κάππαρις et Athenaeo l. IX, p. 370, qui iurandi originem nescio quo iure ad Iones referens — ἐδόκει δὲ Ἰωνικὸς εἶναι ὁ ὄρκος — Teleclidis, Epicharmi atque Eupolidis locos excitavit, quibus adde Hippon. fragm. XXI, Welck.

Ὁ δ' ἐξολισθῶν ἰκέτευε τὴν κράμβην
τὴν ἐπτάφυλλον —

et Nicandrum apud eundem Athenaeum p. 370, qui in brassica sanctitatem quandam inesse tradidit.

22) ὑπέρ σου correxit Schneiderus; nescio an recte, nam ut h. l. ὑπέρ σε πλεῖον, sic fab. CCXL. Nev.: ὡς ὑπὲρ ἡλίον πλεῖον. Choliambum hinc effecit Matthiae:

Καὶ νῦν ὑπὲρ σου πλεῖν ἐκεῖνος θυμοῦται.

23) γένου ὡς πρόβατον non solum „monachum redolent“, verum etiam ingenium revera βληχῶδες eius produnt, qui interpolavit elegantissimam poetae fabellam. De huiusmodi interpolationibus cf. Annot. in fab. I, p. 53. 24) Sic Bodl. et Vatt. Furia tamen interpretatus est: *Ego vero tibi uni tantum serviam*; quem ut videtur secutus Saxo μόνῃ scripsit.

24) Huc pertinet fragmenti supra laudati vv. 1, 2.

25) Sequentia ex Babrii v. 3—6 sunt contracta. 26) αὐτῆς Bodl. om.

27) σταθεῖσα Bodl. Sic in Anonymi fabula apud Dositheum VI. ἀλώπηξ δὲ ἔξωθεν τοῦ σπηλαίου ἐστάθη, et saepius.

28) μὴ — εἶχεν om. Vatt.

29) „Conclusio huius fabulae, ut mihi videtur, satis frigida est.“ Tyrwh. p. CCXVII.

Fragmentum VIII.

Γαλῆ καὶ Ἀφροδίτη.

Iulian. Epist. LIX. Τὸν μῦθον ἀκήκοας·

Γαλῆ ποτ' ἀνδρὸς εὐπρεποῦς ἐρασθεῖσα.
τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τοῦ βιβλίου μάγαντε. Adicienda sunt fragmenta a Suida servata s. v. Ἐν τῷ μέρει ἀντὶ τοῦ κατὰ τι μέρος διαδεχόμενος ἕτερος τὸν ἕτερον. Καὶ αὐθις·

Κἀκεῖνος ἰδὼν (ἐν τῷ μέρει γὰρ ἠλώκει,)
γαμεῖν ἔμελλεν.

Et s. v. Βαθύστρωτος κοίτη·

— — Τὸν δὲ τῆς βαθυστρώτου
καταβᾶσα κοίτης ἐπεδίωκεν ἢ νύμφη,
ἀντὶ τοῦ πολυτελοῦς.

Fragmentum, quod apud Tyrwh. p. CXCII. coll. p. CXCIX. Coraen p. 103. Schneid. S. Annott. p. 170. extat, pertinet ad fabulam, quae inscribitur Γαλῆ καὶ Ἀφροδίτη apud Fur. XXXXVIII: Γαλῆ ἐρασθεῖσα νεανίσκου τιμὸς εὐπρεποῦς ἠῦξάτο τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅπως αὐτὴν μεταμορφώσῃ εἰς γυναῖκα. Καὶ δὴ ἐλεήσασα αὐτὴν ἢ θεὸς μετεποίησάτο αὐτὴν εἰς κόρην εὐειδῆ. Ἐρασθεὶς οὖν ὁ νεανίσκος τοῦ κάλλους αὐτῆς ἀπήγαγεν αὐτὴν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Καθεζομένων δὲ αὐτῶν ἐν τῷ θαλάμῳ, ἢ Ἀφροδίτη γινῶναι βουλομένη, εἰ μεταβαλοῦσα τὸ σῶμα καὶ τὸν τρόπον ἥλλαξε, μῦν εἰς τὸ μέσον καθῆκεν. Ἡ δὲ ἐπιλαθομένη τῶν παρόντων, ἀναστᾶσα ἀπὸ τῆς κοίτης τὸν μῦν κατεδίωκε, καταφαγεῖν ἐθέλουσα. Ἀγανακτήσασα δὲ ἢ θεὸς πάλιν αὐτὴν εἰς τὴν ἰδίαν φύσιν ἀπεκατέστησεν. Furiae doctrinam Annott. p. 24. Babrii fragmenta eludunt. Paucis tantum verbis discrepat in hac prosaica apologi expositione Palatinorum apud Neveletum fab. 174. ab Augustana apud Schneiderum S. fab. L. De iis qui Babrianam fabulam sunt imitati, Gregor. Naz. Gabr: et Tzetz. vid. Coraee collect. p. 104.

1. ποῦ Iuliani editiones ante Heylium. Quod Toupus in Epist. ad Wartonum de Syracusiis conscripta p. 333 probare studuit „per vocem γαλῆν hominis molli-
tatem et ignaviam denotari“ hoc certe ex versu non consecrarium est. 2. Pro ἰδῶν κάκεινος, quae Codicum est scriptura, Toupus Emend. in Suid. I, 139, qui recte hoc fragmentum Babrio vindicat, ἰδῶν δ' ἐκεῖνος metro flagitante coniectavit, Corae et Schneidero S. sequacibus. Tyrwhittus tamen cum ἐν τῷ μέρει retinere vellet, sic versum refinxit:

Κάκεινος ἰδῶν (ἐν τῷ μέρει γὰρ ἠλώκει)

qui vel contra Levisium probabilior mihi visus est. Cete-

rum ἐν τῷ μέρει de quo vid. Schol. in Aristoph. Ran. 32. et ἐν μέρει Graecis usitatum fuisse exempla docent, quae post Berglerum Thierschius in Aristoph. Ran. 32, conguessit.

Fragmentum IX.

Ἄνκοι Πρόβατα καὶ Κριός.

Suidas s. v. Βληχώδης· πρόβασι (προβάτοις alii) τὸν νοῦν ὁμοίος·

Μωρός δὲ ποιμὴν καὶ τὰ πάντα βληχώδης
πέμπειν ἔμελλεν —

2. καὶ πέμπειν mendose Leid. et Oxon.

Cf. Tyrwh. p. CXCIV. Cor. p. 156, post quem Schneiderus Saxo fragmentum rettulit ad fab. CCXLII. Nev. Is tamen qui Babrianam fabulam decurtavit, pastoris partes ad oves transtulit: Ἄνκοι πρόσβεις ἔστειλαν τοῖς προβάτοις, εἰρήνην ποιῆσαι μετ' αὐτῶν διηγεκῆ, εἰ τοὺς κύνας λάβωσι καὶ διαφθείρωσι. Τὰ μωρὰ δὲ πρόβατα συνέθεντο τοῦτα ποιῆσαι. Ἀλλὰ τις γέρον κριός εἶπε· πῶς ὑμῖν πιστεύσω καὶ συνοικήσω, ὅπου καὶ τῶν κυνῶν φυλατιόντων με ἀκινδύνως νέμεσθαι οὐ δυνατόν ἐστι. Quam ad fabulam si revera Babrii fragmentum pertinet, τοὺς κύνας post ἔμελλεν suppleatur oportet.

Fragmentum X.

Ἵγιός καὶ Λέων γεγραμμένος.

Suidas s. v. Βουκόλης· ἀπατήσας. Καὶ βουκόλημα· τὸ θέλημα.

Χῶπως ἔχη τι βουκόλημα τῆς λύπης,

ἐνέθηκε τοίχοις ποικίλας γραφᾶς ζῶων.

Quibus adiungendi sunt versus, quos Etymol. Magn. excitavit p. 662, 25. s. v. *Πεπρωμένον*, σημαίνει τὸ εἰμαρμένον καὶ ὠρισμένον καὶ οἶονεὶ πεπερατωμένον· ἀφ' οὗ γίνεται κατὰ συγκοπὴν πεπρωμένον, οἶον τύχην τὴν τὸ πέρας τοῦ βίου ὀρίζουσαν καὶ περατοῦσαν. Βάβριος·

Ἄ σοι πέπρωται, ταῦτα τλήθῃ γενναίως,
καὶ μὴ σοφίζου· τὸ χρεῶν γὰρ οὐ φεύξῃ.

1. Priorem versum et secundum procul dubio Suidas ex Scholiis in Aristoph. Pac. 153. hausit, in quibus καὶ οὕτως, quorum illud Gaisfordus cum Paris. I. Leid. et Oxoniensi delevit, quod cum Fl. Christiano et Reisigio, qui Coniect. I, VI, p. 212. de hoc coniunctivi usu exposuit, retinui. Nam Babrii sunt versus, quos post Valckenarium in Theocr. XI, 78. Thuringus incerti esse auctoris pronunciavit. — βουκόλημα τῆς λύπης, similiter locutus est fragm. XIV, 3:

Παρῆλθεν οὕτω βουκολοῦσα τὴν λύπην.

2. ἐνέθηκε omnes Suidae libri. ἀνέθηκε cum Aristophanis Scholiaste Florens Christianus. τοίχοις] τοῖς τοίχοις cum Scholiaste Suidae Codices, Gaisfordo sequace, ante quem Flor. Christianus illud τοῖς ex verborum contextu removit.

4. τῶν χρεῶν Etym. est vulgata. Verum vidit Sylburgius, qui p. 834. Lips. „rectius (inquit) opinor τὸ χρεῶν ut apud Suidam ex Aeliano [s. v. Χρεῶν.]: τὸ κοινὸν τῇ πεπρωμένῃ χρεῶν ἐξέτισε.“

Babrii fragmentum pertinet ad fab. CLXXXVII. Fur. in quam Coraes p. 394. annotavit: Ἐκ τοῦ πεζοῦ εἰς τὸ στιχηρὸν μετήνεγκα τὸν μῦθον. Coraeae igitur numeros ascripsi, quibus praeter multas alias fabulam hanc quoque, quam ad prosariae orationis formam edidit Italus, illigavit:

Ἵτιόν τις ἔχων μονογενῆ¹⁾ ἀνδρεῖον,

1) „μονογενῆ ἀνδρεῖον. natum masculinum unicum. ἀνδρεῖον enim hic sumi non potest nisi pro ἄρρενα. Perperam in Codice scriptum μονογενῆ.“ Fur. p. 64. Annotf. μονογενῆ ἔχων γενναῖον Nev. fab. CCLXVIII.

- εἶδε καθ' ὕπνον ὑπὸ λέοντος θνήσκειν.
 ὁ δὲ φοβηθεὶς, μήπως τοῦναρ ¹⁾ ἀληθεύσῃ,
 οἴκημα τερπνὸν αὐτῷ κατεσκευάσας,
 5 ἐζωγράφησε τοὺς τοίχους πρὸς τὴν τέρψιν,
 ζῳοὺς παντοίοις αὐτοῦς ἐγκαλλωπίσας,
 ἐν οἷς καὶ λέων — — ἀνεμορφώθη.
 ὡς οὖν ἑώρα τὸν λέοντα ὁ νέος,
 μᾶλλον κατεῖχεν αὐτὸν ἢ λύπη πλέον. ²⁾
 10 ὃς ἰστιάμενος τοῦ λέοντος πλησίον,
 τούτῳ προσεῖπεν· ὦ κάκιστον θηρίον,
 διὰ τὸ ὄναρ τὸ ψευδὲς τοῦ πατρός μου,
 ὃ αὐτὸς εἴωρακεν ἐν ὕπνοις μάτην,
 προσκατεκλείσθην ³⁾ φρουρᾷ τῇ γυναικείῃ.
 15 ἄ! τί δέ σοι — ἐγὼ ἄρτι ποιήσω;
 ταῦτα [δὲ] αὐτοῦ τῷ λέοντι εἰπόντος,
 ὑπεξέτεινε τὴν χεῖρα ὑπὸ βάτου ⁴⁾,
 τοῦ λαβεῖν κλάδους, καὶ τὸν λέοντα καῦσαι. ⁵⁾
 εὐθύς δὲ σκόλοψι προσκρούσας τῷ δακτύλῳ,
 20 ἄλγη μὲν μέγα ⁶⁾ ἐφλέγμανε τὸν νέον,
 καὶ παραντικά ἄλαλος κατεκλίθη.
 ὑπανάψας δὲ πυρετὸς ἐξαπίνης,
 θᾶπτον ὁ νεὸς ἐξέλιπε τὸν βίον.

Ὁ μῦθος δηλοῦ ὅτι ἂ μέλλει συμβῆναί τινι, τούτοις
 γενναίως ἐγκαρτερεῖτω, καὶ μὴ κατασοφίζέτω ⁷⁾.
 οὐ γὰρ ἐκφεύξει. *Isdem verbis epimythium serva-*

1) Ἰσ. γρ. Μὴ τοῦναρ Cor. — 2) Fur. l. l. „Expungendum puto πλέον, quod omnino redundat, praecedente μᾶλλον, cuius quidem vocis glossema esse videtur ex margine in textum inductum, haud insolenti librariorum vitio.“ Neveleti fabula: ὁ δὲ ταῦτα ὁρῶν πλείονα λύπην εἶχε. — 3) Florentinus liber προσκατεκλείσθην. Correxerit Furia προσκατεκλείσθην. — 4) Ἰσως ἐγράφετο, Ἐπεξέτεινε τὴν χεῖρα ἐπὶ βάτον Cor. — 5) Ἰσ. γρ. Κροῦσαι, ὡς ὑπέτοπασεν ὁ φλωρεντινὸς ἐκδότης Cor. “Furia enim p. 64. Annot.: Καῦσαι. Verbum hoc in Codice adeo vetusto intercidit, ut vix aliqua satis distincta lectio adstrui possit. Incertus haereo, an legendum sit κλαῦσαι, κροῦσαι, τύψαι, vel quid simile, quod sermo quidem postulare videtur.“ — 6) Γραπιέον, Ἄλγει μεγάλῳ, ἢ οἰκειότερον τῷ βαρβάρῳ διασκευαστῇ, Ἄλγος μὲν μέγα Cor. — 7) Γραπιέον Ἰσως, Κατασοφίζέσθω. Cor.

vit Palatinus IV. apud Neveletum p. 631. Fabulam ex Herodoti narratione l. I, c. 34 — 45. fluxisse Coraae p. 175. est opinio: Ὁ δὲ πλάσας τὸν μῦθον ἔοικεν ἐκ τῶν Ἡροδότῳ ἱστορημένων περὶ τοῦ Κροίσου παιδὸς τὰς ἀφορμὰς εἰληφέναι.

Fragmentum XI.

Ταῶς καὶ Γέρανος.

Suid. s. v. Γέρανος. τὸ ὄρνεον, ἐπίκοινον τῷ γένει. Βάβριος·
*Λίβυσσα γέρανος ἠδὲ ταῶς τις εὐπήληξ
 χλωρὴν ἀεὶ βόσκοντο χειματος ποίην.*

Fragmento illustrando Aviani est fabula XV :

Threiciam volucrem fertur Iunonius ales
 communi sociam continuasse cibo.

namque inter varias fuerat discordia formas,
 magnaue de facili iurgia lite trahunt:

5 quod sibi multimodo fulgerent membra decore,
 caeruleam facerent livida terga gruem.

et simul erectae circumdans tegmina caudae
 sparserat arcanum rursus in astra iubar.

illa licet nullo pennarum certet honore,

10 his tamen insultans vocibus usa datur.

quamvis innumerus plumas variaverit ordo,
 mersus humi semper florida terga geris:

ast ego deformi sublimis in aera penna,
 proxima sideribus numinibusque feror.

Suidas Ἐπίκοινον, inquit, τῷ γένει. Cf. Aristot. H. An. E', β', §. 2, ubi de maribus: τὰ δὲ οὐ συγκαθίσσης τῆς θηλείας, οἷον οἱ γέρανοι. Contra feminino usus est genere θ', ιδ', §. 2. Οἷον αἱ γέρανοι ποιοῦσι, et saepius. — Λίβυσσα. Idem Aristoteles: μεταβάλλουσι γὰρ ἐκ τῶν Σκυθικῶν εἰς τὰ ἔλη τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου, ὅθεν ὁ Νεῖλος ῥεῖ. Ἔστι δὲ ὁ τόπος οὗτος, περὶ ὃν οἱ Πυγμαῖοι κατ-

οικοῦσιν. Adde Cannegiet. in Avian. p. 102. — ἡδὲ] ὁ δὲ vulg. „ἡδὲ vel ἡ δὲ Pariss. I. II. Oxon. Leidens. Brux.“ Gaisfordus, qui ἡ δὲ recepit. ἡδὲ Tyrwhittus cum Corae, quod probandum esse censeo. Vel sic numeros depravatos esse (nam τὰς priore syllaba brevis est) Tyrwhittum non effugit. Interposui τις saepe fabularum initiis omissum. Meliora tamen qui dederit per mihi gratum fecerit. Fortasse alicui τὰς ὁ εὐπήληξ magis placebit. — εὐπήληξ. Suid. s. v. Ταὺς εὐπήληξ· ὁ Μηδικὸς καὶ χρυσόπτερος (quo verbo Bodleianae fabulae Auctor usus est.), καὶ ἀλαζονικὸς ὄρνις. 2. βόσκοτο] βόσκοιτο vulg. βόσκοτος Paris. II. βώσκοτος Brux. Veram scripturam post Tyrwhittum ex Harleiano Gaisfordus e Parisiō I. et Leidensi edidit. — χεῖμα. Suid. χεῖμα· ὁ χειμών. De re et vocabulo cf. Hesiod. ἔργ. 450. sqq.:

Φράζεσθαι δ', εὐτ' ἂν γεράνου φωνὴν ἐπακούσης,
ὑπόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυῖης,
ἢ τ' ἀρότιό τε σῆμα φέρει καὶ χείματος ὄρη
δεικνύει ὀμβροῦ —

Ex Vaticanis libris, (nam Bodleianus quoque p. CLXIII. et Augustanus, cf. fab. CCXIX. diverse narrantes eandem servarunt fabulam), Furia p. 154. apologum prosarium edidit: Ταῶν ποτε γεράνου κατεγέλα, ἐκωμωδοῦσα τὴν χρεῖαν (scribe χροῖάν) τοῦ ὀρνέου, λέγουσα πάλιν μύκτηρισμοὺς ἀθέσμους, ὡς αὐτὴ χρυσὸν καὶ πορφύραν φοροῦσα, ὡς περ τις ἀναξ, φησί, τυγχάνω. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα οὕτως λέγει· ἀλλ' ἐγὼ φωνῶ ἔγγιστα τῶν ἀστέρων, καὶ εἰς οὐρανῶν ἀνίπταμαι τὰ ὑψη, σὺ δ' ὡς ἀλέκτωρ, κάτωθεν βηματίζεις, μετὰ ὀρνίθων καὶ τῶν ἀλεκτορίδων. Hanc igitur fabulam choliambis astrinxit Bergerus lib. I, 25, quos nisi peiores essent quam qui vel animi causa possent legi, integros transcripsissem; fabulae vero exitus est:

Σὺ δ' ὡς ἀλεκτρούων χαμαὶ μετ' ὀρνίθων
ἀεὶ ταπεινὸς ἔρπεις, οὐδ' ἄνω φαίνη.

pro quibus Berg. editionis Censor Professori Dillingano venditavit choliambos quam bellos!

Ἄλλ' ἐγὼ μὲν ἵπταμαι ἀστέρων ἔγγιστα,
καὶ φωνῶ, σὺ δ' ὡς ἀλέκτωρ χαμαὶ βαίνεις.

Sed bonos viros dimittamus! omnino sunt versus, qui pedestri sermone incedunt apud Furiam, omni quidem illi lepore destituti, at ita comparati, ut Auctoris aetatem satis prodant; plane enim sunt barbari:

Ταῶν ποτε γεράνου κατεγέλα *
 ἐκκαμωδοῦσα τὴν χροιάν τοῦ ὀρνέου,
 λέγουσα πάλιν μυκτηρισμούς ἀθέσμους,
 ὡς αὕτη χρυσὸν καὶ πορφύραν φοροῦσα·
 ὅ ὡσπερ τις ἀναξ, φησί * * τυγχάνω.
 ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα οὕτως λέγει·
 ἀλλ' ἐγὼ φωνῶ ἔγγιστα τῶν ἀστέρων
 καὶ εἰς οὐρανῶν ἀνίπταμαι τὰ ὕψη.
 σὺ δ' ὡς ἀλέκτωρ κάτωθεν βηματίζεις
 μετὰ ὀρνίδων καὶ τῶν ἀλεκτορίδων.

Quorum versuum primum si tanti est corrige:

Ταῶν τίς ποτε γεράνου κατεγέλα,
 sive: Ταῶν ποτε τῆς γεράνου κατεγέλα,
 sive: Ταῶν ποτε γεράνου κατεγέλασεν.

Quinti haustum vel sic licet explere:

Ὡσπερ τις ἀναξ, φησί, πρὸς σέ τυγχάνω,
 vel si quid aliud alii magis placuerit, equidem non re-
 fragabor. Simile tamen quid reperitur fragm. XXIII:
 τὸ κέρας οἰκῶ τῆς Ἀμαλθείας ὡς πρὸς σέ. Ceterum cf. Cor.
 p. 408.

Fragmentum XII.

! Δειλὸς κυνηγὸς καὶ Δροστομόμος.

Suidas s. v. Γομφίους· τοὺς προσθίους ὀδόντας·

Ὁ δ' ὠχρήσας γομφίους τε συγκρούσας,
 μή μοι χαρίζου φησί. —

1. ὠχρήσας post Gaisfordum cum Parisino I. et Lei-
 densi scripsi; ὠχριάσας Tyrwh. Cor. Schneid. S. De vo-
 cabulo egerunt Interpp. in Thom. Mag. v. Ὠχρος. —

ὠχριαὶν δὲ λογογράφων reliq. p. 407. Ritschl. quibus adde quod in Moer. p. 425. viri docti exposuerunt. Babrii fragmentum refero ad fabulam CLXXVII. Nev: Λέοντος Ἰχνη ἐζήτει κυνηγός, δρυτομόνον δὲ ἐρωτήσας, εἰ εἶδεν Ἰχνη λέοντος, καὶ ποῦ κοιτάζει, ἔφη· καὶ αὐτὸν τὸν λέοντα ἤδη σοὶ δείξω· ὁ δ' ὠχριάσας ἐκ τοῦ φόβου, καὶ τοὺς ὀδόντας συγκρούων εἶπεν· Ἰχνη μόνον ζητῶ οὐχὶ αὐτὸν τὸν λέοντα. De vocabulo γομφίους cf. Herodot. IX, 83: Ἐσάνη δὲ καὶ γνάθος, καὶ τὸ ἄνω τῆς γνάθου, ἔχουσα ὀδόντας μονοφυέας· ἐξ· ἑνὸς ὀστέου πάντας τοὺς τε ὀδόντας καὶ τοὺς γομφίους. Choliambis totam fabulam adaptavit Berg. lib. II, 8.

Fragmentum XIII.

Λύκοι καὶ Κύνες.

Suidas s. v. Φρήτρα· ἡ συγγένεια·

Οἱ σφᾶς ἐκόσμουν, καὶ διεῖλον ἐς φρήτρας,
λόχους τε καὶ φάλαγγας, ὡς περ' ἀνθρώπους.
His adiunge ex eodem apologo choliambos a Lexicographo excitata s. v. Διάγρεμοι· πῆ μὲν λευκοί, πῆ δὲ μέλανες·

Ἄλλ' οἱ μὲν ὑμῶν μέλανες· οἱ δὲ τεφράδεις·
ἕτεροι * ξανθοὶ καὶ διάργεμοι στήθη.

Babrius usus est qui fab. LXXXV. Codicis Bodleiani apud Tyrwhittum p. CLXVII. conscripsit: Λύκοις καὶ κυσίν ἦν ποτε ἔχθρα. κύων δὲ Ἑλλήν ἠρέθη στατηγός κυσίν. Οὗτος πρὸς τὴν μάχην ἐβράδυνεν, οἱ δὲ λύκοι ἠπέιλουν σφοδρῶς· ὁ δὲ εἶπεν· οἴδατε τίνος χάριν βραδύνω; πρέπον ἐστὶν αἰεὶ προβουλεύεσθαι. ὑμῶν γὰρ τὸ γένος καὶ ἡ χροῖα πάντων ἐν ἐστίν, οἱ ἡμέτεροι δὲ ἐκ πολλῶν τρόπων εἰσὶ καὶ τοῖς τόποις καυχῶνται· ἀλλὰ καὶ ἡ χροῖα πάντων οὐκ ἐστὶ μία καὶ ἕση, ἀλλ' οἱ μὲν μέλανες, οἱ δὲ πυρροί, οἱ δὲ λευ-

κοὶ καὶ τεφρώδεις· καὶ πῶς ἀν'δυνήθειν εἰς πόλεμον
 ἄρχειν τῶν ἀσυφάνων καὶ μὴ ὅμοια πάντα ἐχόντων. Qua
 in fabula nonnulla sunt, quae suspicionem movent. Ver-
 su Babrii priore διείλεν Paris. II. Leid. Brux. 2. τε] δὲ
 Tyrwh. Perverse ἀνθρώποις Paris. II. Brux. Ed. Mediol.
 suppeditant. 3. Ἄλλ' — μέλατες Brux. om. οἱ μὲν] εἰ μὲν
 Leid. ὑμῶν omnes Suidae Codices. Attamen nescio an
 Tyrwhitti coniectura ἡμῶν non sit probanda. 4. δὲ pro-
 pter metrum Küsterus interposuit. Vereor ne lapsus sit,
 cf. Herm. El. Doct. Met. p. 46. Gaisfordo qui „pro
 ξανθοὶ Babrio ex Aesopearum fabularum cod. Bodlei.
 πυρόοι redonandum esse“ putat, equidem non assentior.
 Ipse Suidas s. v. Ξάνθος. — ξανθός δὲ ὁ πυρόος.

Fragmentum XIV.

Ἀλώπηξ καὶ Βότρυς.

Suidas s. v. Αἰώρα. ἀγχόνη, ὑψωσις, ἔπαρσις
 Ὡς δ' οὐκ ἐφικνεῖτ', ἀλλ' ἔκαμνε πηδῶσα,
 οὐδὲν κρεμαστῆς σχοῦσα πλεῖον αἰώρας,
 παρῆλθεν οὕτω βουκολοῦσα τὴν λύπην.

Subsequentem versum auctoris nomine ascripto excitavit
 Etymol. Magn. p. 625, 53. s. v. Ὀμφαξ, τὸ ὄξειον.
 Βάβριος·

Ὀμφαξ ὁ βότρυς, μὴ πέπειρος ὡς ὤμηρ.

coll. Phavorino apud Dind. Gramm. Graec. Vol. I, p.
 350, 53: Πέπειρος βότρυς ὁ ἀκμαῖος. (ἀκμαῖος reiecit Le-
 vis. p. 304.) οἷον Ὀμφαξ ὁ βότρυς, οὐ πέπειρος. ἀπὸ τοῦ
 πέπτω ῥήματος.

Babrium secutus est prosariae fabulae Auctor apud
 Furiam CLXX: Ποτὲ κατεῖδε τοὺς βότρυας ἀλώπηξ
 πεπείρους, πάνυ τὰς ῥωγὰς ἐνδεικνυμένους, καὶ ἐπειράτο
 τούτους λαβεῖν εἰς βρωσίν. τῆς δὲ εἰς τοῦτο πολλὰ
 μηχανωμένης, οὐκ ἠδυνήθη τὴν ὄρεξιν πληρῶσαι

μετὰ δὲ ταῦτα μενδιάσασα ἔφη· εὐθύς τὸ πένθος εἰς χαρὰν μεταβάλλει, ἀναβοῶσα, ὄμφακές εἰσι ταῦτα. Huius pedestris fabulae finem quis laborare interpolationibus insulsis non perspexit? Id tamen elucet, vulpeculam non „mala vel pira in arbore conspecta“, sed uvas appetiisse. 2. αἰώρα aliis κρεμάθρα dicta. Exposuit de hac voce Eustath. in Iliad. γ', 180. p. 389, 39 sqq.: Ἡερέθεσθαι δὲ κυρίως μὲν τὸν ἐν αἴρι κρέμασθαι, ἐξ οὗ καὶ ἡ αἰώρα. — ὅτι δὲ ἡ ῥηθεῖσα αἰώρα καὶ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ ἔχει τὴν ἄρχουσαν, ὡς δηλοῦ οὐ μόνον τὸ·

Ἰπλεκταῖς εἰώραις ἐμπεμελεγμένην [Soph. Oed. R. 1264.]

ἀλλὰ καὶ τὸ μετέωρος, ἑτέροι ἐπαγωνιζέσθωσαν. ὅτι δὲ καὶ κύριόν ἐστιν ὄνομα ἡ αἰώρα [cf. Etymolog. Magn. p. 42, 3.] γυναικὸς ἀπαγξαμένης καὶ διὰ τί ἀπαγξαμένης, τὸ τοῦ Πανσανίου δηλοῦ λεξικόν. Ceterum cf. Huschk. de fab. Archil. p. CCXLIX. 3. βουκολοῦσα τὴν λύπην. Cf. fragm. X, 1:

Χῶπως ἔχη τι βουκόλημα τῆς λύπης.

Hanc loquendi formulam attigit Babrio non omisso Florens Christianus in Aristoph. Pac. 153. Adde Ammonium p. 31: Βουκολεῖν καὶ ἐξαπατᾶν διαφέρει. Βουκολεῖν μὲν ἐστὶ τὸ ἐπιπλεῖστον αἰεὶ παραλογίζεσθαι· ἐξαπατᾶν δὲ τὸ περὶ οἴου πράγματα συναρπάζειν, ubi cf. Valck. Animadv. lib. I. c. 10. de notatione huius vocabuli et significato, coll. eiusdem Annot. in Theocr. XI, 78, inque Eurip. Hippol. 151. 4. Hunc versum ex Musgravii dedi conjectura apud Tyrwh. p. CXCL. Etymologi scripturam C. I. p. 10. exhibui, quo loco Sylburgii errorem quoque notavi. Totum apologum choliambico metro dedit Berg. l. I, 15, quo usus est Levisius p. 301.

Fragmentum XV.

Ἀνὴρ μεσοπόλιος καὶ Ἐταῖραι.

R. Bentleius Diss. de fab. Aes. p. CXLV. ex fabula pedestri apud Nevel. CLXV: Ἀνὴρ μεσοπόλιος¹⁾ δύο ἔρωμένας εἶχεν· ὧν ἡ μὲν μία νεᾶνις, ἡ δὲ ἄλλη πρεσβύτης. [sic Nev.] καὶ ἡ μὲν προβεβηκυῖα, αἰδουμένη νεωτέραν αὐτῆς²⁾ πλησιάζειν διετέλει, καὶ εἵποτε πρὸς αὐτὸν παρεγένετο³⁾ τὰς μελαίνας αὐτοῦ τρίχας περιηρέϊτο· ἡ δὲ νεωτέρα ὑποστελλομένη γέροντα ἔραστην ἔχειν, τὰς πολιὰς αὐτοῦ ἐπέσπασεν⁴⁾. Οὕτω συνέβη ὑπ' ἀμφοτέρων ἐν μέρει τιλλόμενον⁵⁾ φαλακρότερον γενέσθαι. —, Babrio hos vindicavit versus:

Ἀνὴρ μεσοπόλιος δὴ ἔρωμένας εἶχεν,
ὧν ἡ μὲν ἦν νεᾶνις, ἡ δὲ πρεσβῦτις.

Ex eadem desumpti sunt fabula versus, quibus Suidas usus est s. v. Ἐκάστοτε· ἀντὶ τοῦ ἀεί. — Βάβριος·

Τῶν οὖν τριχῶν ἐκάστοθ' ἡ μὲν ἀκμαία
ἔτιλλεν, ἃς εὗρισκε λευκανθιζούσας.

1. Fortasse Babrio (cf. Annot. in fab. V, 13, p. 78.) ex Augustano Codice μεσαιπόλιος debet reddi, quae vocis forma extat Iliad. ν', 361:

Ἐνθα μεσαιπόλιός περ ἑών, Δαναοῖσι κελεύσας
Ἰδομενεύς —

quem in locum Eustath. p. 937, 37: ἔστι δὲ μεσαιπόλιος ὁ μήπω πάντη πολίος, ἀλλ' ὑπερβὰς μὲν τὸν ἀκμαῖον, παραγγείλας δὲ καὶ εἰς ὑπέρακμον ἢ καὶ ὠμογέροντα καὶ μέσως πως ἔχων τῶν πολιῶν, ὡς οἶα μιξόθριξ κατὰ τὸ ὑποπόλιον. Brevior est Suidas s. v. Μεσαιπόλιος· ὠμογέρον, μιξοπόλιος. Voce μιξόθριξ, qua Eustathius μεσαιπόλιος explicuit, usus est Babrii imitator, qui fabulam sic breviam:

Ἐρωμένας δὴ εἶχεν ἀνὴρ μιξόθριξ.
χρόνῳ διενηροχῦται πάντη καὶ τρόπῳ,

1) μεσαιπόλιος Schneid. S. fab. XXXI. — 2) νεωτέρῳ αὐτῆς Neveleti coniectura Cod. Augustano stabilita. — 3) παρεγένετο Cor. — 4) ἀπέσπασα cum Corae Schneid. S. — 5) τιλλόμενον Nev.

ἡ μὲν μελαινας, ἡ δὲ λευκὰς ἔκφερον.
ἐξ ὧν ψιλωθεῖς πᾶσιν ὠράθη γέλωσ.

Μεσαιπόλιος recurrit in Anth. Gr. apud Paull. Silent. XXXII, 4:

Ἀνθένα σοι κλίνω, Κύπρι, μεσαιπόλιος.

2. ὧν ἡ μία νεᾶνις altera Bentleyi est emendatio.

3. ἀκμαία Codices, ἀκμαίη Tyrwhittus, Schneidero S. adstipulante Annot. p. 166.

4. Pro ἔτεμνεν quae vulgata fuit ante Küsterum recte is ex duobus Codd. Paris. ἔτιλλεν prodidit. Ἐτελλεν prava Parisini II. et Bruxellensis est scriptura.

Hunc apologum invitis Musis pessimis versibus Casinensis Codicis Auctor astrinxit; nam fragmentum quod in Furiae Annot. p. 67. pedestris sermonis prae se fert speciem, sic per metra debet distribui:

ῥοτις ὄνομα ἐν ταῖς τρυφαῖς σχολάζων
οὐκ ἦν πρεσβῦτις, ἀλλ' οὐδὲ νέος πάλιν.
λευκὰς γὰρ εἶχεν καὶ μελαινας τὰς τρίχας.
ὅμως μέλισσος καὶ μεσῆλιξ τυγχάνων,
5 δύο γυναικας ἔσχεν ἐν τῇ οἰκίᾳ,
ἡ μὲν μία γραῦς, ἡ δὲ ἑτέρα νέα.

Integram Babrii fabulam choliambis illigatam restituit Bergerus l. II, 20. A reliquis Stephaniana fabula p. 47. discrepat, nisi quod in fine cum Palatino quinto conspirans verba: καὶ ὄνειδος ἀπάντων agnoscat,

Fragmentum XVI.

Λέων φοβηθεὶς μῦν.

Suidas s. v. Φριξότριχα· ὀρθοῦντα τὰς τρίχας. Βάβριος·

Κοιμωμένου λέοντος ἀγρίης χαιτήης
διέδραμεν μῦς· ὁ δὲ λέων ἐθυμώθη·
φρίξα δὲ χαιτήην ἔκθορε φωλάδος κοίλης.

Horum versuum novissimo praeterea bis usus est Lexicographus, s. v. Ἐκθορεν· ἐξεπήδησεν. Βάβριος, quo lo-

CO κοίτης Bruxellensis suppeditat et s. v. Φωλάδι. — Καὶ φωλάδος σπηλαίου κρυπτοῦ. Βάβριος. Haec Suidae explicatio Bruxellensis scripturam κοίτης, Bergero eiusque Censori comprobata, falsam esse satis arguit. φωλάδος ἐκθορῶ ἐκ κοίλης Levisius. Ex eodem apologo tres choliambos in Lexicon transcripsit Suidas s. v. Παλαμναῖος· φονεὺς ἢ μιαιρός. — Βάβριος·

— οὐχὶ τὸν μῦν εἶπεν, ἢ παλαμναία,

ὅ δέδοικα μὴ μου τὴν δορὰν δάκοι φεύγων·

χαίτην δ' ἔμελλε τὴν ἐμὴν καταισχύνειν.

Ὁ λέων φησὶ περὶ μύος. Quarto versu ὁ δ' Tyrwhittus ante οὐχὶ posuit. Quod ex coniectura dedit Anglus εἶπεν, in Cod. Oxoniens. postea repperit; nam vulgata fuit εἶπας. „ἢ παλαμναία casu recto pro casu vocandi positum esse suspicor, per enallagen Graecis scriptoribus non inusitatam“ Tyrwh. Cf. Bernh. Synt. Gr. p. 67. ὡ παλ. Coraes. ἢ παλαμναίους Ed. Med. 5. δάκη Paris. II. Oxon.

Versibus Babrium expressit Tzetzes, cf. Cap. II, p. 39; prosariae fabulae extant apud Furiam 5, Schneid. S. CXLIV. Nevel. p. 266: Λέων ποτὲ κούματος ὄρα (sic bene Cor. p. 141.) ἐν τινι σπηλαίῳ ἀνεπαύετο. Μύος δὲ διὰ τῆς χαίτης αὐτοῦ διαδραμόντος ταραχθεὶς καὶ (add. Cor.) ἔξαναστὰς φοβερόν ἀπέβλεπε. Ἀλώπεκος δὲ καταγελώσης εἶπεν· οὐ τὸν μῦν ἐφοβήθη, ἀλλὰ τὴν κακὴν ὁδὸν καὶ συνηθείαν ἀνατρέπω.

Fragmentum XVII.

Δρυοτόμοι, καὶ Δρυῖς.

Suidas s. v. Ἐναφῆκαν· ἐνέβαλον.

Σφῆνας ἐναφῆκαν τῇ δρυί, ὡς διασταίη.

Versum apud Lexicographum luxatum: Ἐναφῆκαν τῇ δρυὶ σφῆνας, ὡς διασταίη, Tyrwhittus, Schneidero S. sequace, refinxit:

Ἐναφῆκαν * * σφῆνας, ὡς διασταίη.

Discessit ab illis Gaisfordus, qui verba transtulit ad narrationem, quam Suidas s. v. *Μίλων Κροτωνιάτης* exhibet: Ἀπέθανε δὲ οὗτος ἐπιτυχῶν ξύλου ξηρῶ σφῆνας ἔχοντι, τοὺς διστιῶντας αὐτό· ὁ δὲ ὑπὸ φρονήματος καθίησι τὰς χεῖρας ὡς διαῤῥήξων· ὀλισθαίνουσί τε δὴ οἱ σφῆνες, κάκεινος ἐχόμενος ὑπὸ τοῦ ξύλου, λύκων ἐγένετο εὖρημα. Choliambus ille pertinet ad Nevelet. coll. fabulam CLXXXII: Δρυοτόμοι δρυὲν ἔσχιζον, ἐξ αὐτῆς σφῆνας ποιήσαντες. Ἡ δὲ ἔφη οὐ τοσοῦτον τὸν κόψαντά με πέλεκυν μέφομαι, ὅσον τοὺς ἐξ ἐμοῦ φεύοντας σφῆνας.

Fragmentum XVIII.

Λέων καὶ Ταῦρος.

Quem Suidas excitavit versum choliambicum s. v. Ἐρωτῶ σε· παρακαλῶ σε, ἰκτερεύω σε, δέομαι. Καὶ αὐτίς· Ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τὸ δεῦπνον ἠρώτα, ἀντὶ τοῦ παρεκάλει, eum Schneiderus Saxo rettulit in fab. CCCXXI. Nev. Cor. p. 149: Λέων ταύρω παμμεγέθει ἐπιβουλεύων ἠβουλήθη αὐτοῦ περιγεγέσθαι. Διόπερ πρόβατον τεθυκέναι φήσας, πρὸς ἐστίασιν αὐτὸν ἐκάλεσε, βουλόμενος κατακλιθέντα καταγωνίσαι. Ὁ δὲ ἐλθὼν, [ὡς] ἐθέασατο λέβητας καὶ ὀβελίσκους μεγάλους, τὸ δὲ πρόβατον οὐδαμοῦ, μηδὲν εἰπὼν ἀπηλλάττετο. Τοῦ δὲ λέοντος αἰτιωμένου αὐτὸν καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου, διὰ τί δεινοπαθῶν ἀλόγως ἀπήει, ἔφη· ἀλλ' ἔγωγε οὐ μάτην ποιῶ· ὄρω γὰρ κατασκευὴν οὐχ ὡς εἰς πρόβατον, ἀλλ' ὡς εἰς ταῦρον ἵτοιμασμένην.

Fragmentum XIX.

Ἀλώπηξ ἐξογκωθεῖσα τὴν γαστέρα.

Suidas s. v. *Ρωγαλέον*· διεῤῥώγος, διεσχισμένον. Καὶ *Ρωγὰς* ἢ *διεῤῥωγυῖα*·

Ἐν τῇ δ' ἔκειτο ῥωγὰς αἰπόλων πῆρα,
ἄρτων ἐώλων πᾶσα καὶ κρέων πλήρης.

Babrii versus, quos praeter Cod. Paris. n. 2624. hoc loco omnes agnoscunt, ex parte vitiiis tamen affecti recurrunt apud Lexicographum s. v. Ἐωλα· τὰ χθρσινά. Καὶ ἔωλον ὁμοίως, τὸ ψυχρόν, μάταιον, ἀνωφελές, ἀνίσχυρον, τὸ εἰς τὸν ἔω λειπόμενον·

Καὶ ἐώλων κρεῶν πλήρσαι.

χθρσινῶν, τὸ εἰς τὴν ἔω λειπόμενον. ἐπὶ ὄψων·

Ἐκειτο πῆρα ἄρτων.

Quo loco Tournius: superius, inquit, exemplum corruptum est. Scribendum: „ἐώλων κρεῶν πλήρης.“ Illo priore loco ad veram scripturam propius accedunt Parisinus I. et Leidensis, qui καὶ κρ. exhibent; hic tamen subinde πλήρσαι corrupte suppeditat. Poetae versibus quibus usus est Huschkius de fab. Archil. p. CCXLIII, illustrandis est fabula prosaria Cod. Augustani XXIV: Ἀλώπηξ λιμώτιουσα ὡς ἐθεάσατο ἔν τινι δρυὸς κοιλώματι ἄρτους καὶ κρέα ὑπὸ τινων ποιμένων καταλελειμμένα, ταῦτα εἰσελθοῦσα κατέφαγεν· ἐξογκωθεῖσα δὲ τὴν γαστέρα, ἐπειδὴ οὐκ ἠδύνατο ἐξελεῖν, ἐστέναζε καὶ ὠδύρετο. Ἐτέρα δὲ ἀλώπηξ τῆδε παριοῦσα εἰσῆκουσε αὐτῆς τῶν στεναγμῶν καὶ προσελθοῦσα ἐπυθάνετο τὴν αἰτίαν· μαθούσα δὲ τὰ γεγενημένα, ἔφη πρὸς αὐτήν· ἀλλὰ μενετέον σοὶ ἐνταῦθα, ἕως ἂν τοιαύτη γένη, ὅποια οὐσα εἰσῆλθες, καὶ οὕτω ῥαδίως ἐξελεύσῃ.

Fragmentum XX.

Σκώληξ καὶ Ἀλώπηξ.

Suidas s. v. *Εὐλαί*· σκώληκες. — Ὡς φησι Βάβριος ἐν *Μυθικοῖς*·

„Cum nihil, Küsterus inquit, praecedat vel sequatur, ad quod verba haec referri possint, vel dicendum est, ea ut supervacanea delenda esse, vel ῥῆσιν Babrii hic excidisse.“ Vocabulum *εὐλαί*, de quo cf. Eustath. in

Π. γ', 509. ω, 414, in fabulis prosariis non deprehendi; sed alterum illud σκώληξ invenitur fab. CXXXV. Cor.:
 Ὁ τῶ πηλῶ κρυπτόμενος σκώληξ, εἰς γῆν ἐξελθὼν ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις· ἰατρός εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων, οἷός ἐστιν ὁ τῶν θεῶν ἰατρός Παιών. Καί, πῶς, εἶπεν ἡ ἀλώπηξ, ἄλλους ἰώμενος, σαυτὸν χολὸν ὄντα οὐκ ἰάσω. Sed de hoc apologo cf. fragm. LII.

Fragmentum XXI.

Suidas s. v. Ἡίων· ἀγύρων. — Καὶ Βάβριος·
 Οὐπω δὲ καιρός ἐστὶν ἢ ἰ ἀλλύειν.

Sic versum emendavit Toupius, qui ad Hesychium: ἀλλύει, ἀναλύει provocavit; nam ἦια λύειν, quae apud Suidam et Zonaram, (cf. Cap. I, p. 11.) vulgata est scriptura, Tyrwhittus recepit. δὲ om. Paris. I. et Leid. De vocabuli ἦια significatu cf. Eustath. in Od. β', 289. Schneideri Saxonis de fragmenti sede non adeo probabilem suspicionem in Fab. XX, 11. commemoravi.

Fragmentum XXII.

Κύπρις καὶ Δούλη.

Suidas s. v. Ἡρα· ἐπεθύμει, ἐγλίχετο, ἐρωτικῶς εἶχεν. —

Αἰσχροῦς τις ἦρα καὶ κακοτρόπου δούλης.

Βάβριος. Quod recepi αἰσχροῦς τις Paris. I. II. Bruxell. et Bodl. pros. fab. tuentur, nam αἰσχροῦς σαπρῶς τις Leidensis et σαπρῶς τις Harleianus ap. Tyrwh. p. CXCVII. exhibent. Illud σαπρῶς non spernendum esse Angli fuit sententia, quae non mediocriter Lobeckii in Phrynich. p. 377. disputatione confirmatur. τινὸς Tyrwhitti an τις h. l. vero sit propior scriptura difficile est ad diiudican-

dum non tam ob Levisii dubitationem p. 287, quam propter fragmenti brevitatem, cum ex Babrii imitatore nihil certi possit constitui:

Ἄνδρὸς πόθον μετῆξεν εἰς δούλην Κύπρις.
 ἦδ' αὖ γ' ἐτίμα τὴν θεάν καθ' ἡμέραν,
 ἕως καθ' ὕπνους φησὶν· μὴ τίμα σύ με·
 τὸν ἄνδρα πημαίνω γάρ, οὐ ποθῶ σε γε.

Fragmentum XXIII.

Mūs ἀρουραῖος καὶ Μῦς ἐν οἴκῳ.

Suidas s. v. Σωράκους· Βάβριος·

Ποῦ δ' ὀσπρίων ἦν σωρὸς ἢ πίθος σύκων;
 στάμνοι τε μέλιτος, σώρακοί τε φοινίκων;

Idem excitavit duos ex eodem apologo depromptos versus s. v. Καμειραία ἰσχάς. Βάβριος·

μικρὸν δ' ἐπισχῶν εὐτ' ἔσωθεν ἐκκύψας;
 ψαύειν ἔμελλεν ἰσχάδος Καμειραίας·

Et s. v. Κρίμνον· διὰ τοῦ ἰ. ἢ κριθῆ. — Καὶ Βάβριος·

Ὡ ἐγὼ δὲ λιτῆς οὐκ ἀφέξομαι βώλου,
 ὅφ' ἦν τὰ κρίμνα μὴ φοβούμενος τρώγω.

1. Loci sensus obscurus est visus Tyrwhitto, qui, non video, inquit, quomodo interrogativum locum hic habere possit. Nihil tamen muto.“ Salvus est versus, neque Corae coniecturam οὐ γ' admiserim. 3. Touprii inutilem coniecturam εἰτ' Gaisfordus in textum recepit; coniungatur oportet εὐτε ἔμελλεν, cf. Theogn. 356. Apoll. Rhod. II, 613. 616. In Suidae glossa et in exemplo Καμειραία exhibet Bruxellensis; iustam nominis formam vid. apud Suidam s. v. Πείσανδρος, Πείσωνος, coll. Eustath. in II. β', 656. Rhodias caricas laudavit Hermippus apud Athenaeum I. I, p. 27. F:

ἡ Ῥόδος ἀσταφίδας τε καὶ ἰσχάδας ἡδιονείρους,
et Lynceus apud eundem l. III, p. 75. E.

Babrii vestigia insunt in Bodl. Cod. fabula pedestri p. CLXVIII. Tyrwh.: Μῦες δύο, ὁ μὲν ἀρουραῖος, ὁ δὲ οἰκόσιτος κοινὸν εἶχον τὸν βίον. Ὁ δὲ οἰκόσιτος ἦλθε πρῶτος δειπνήσων¹⁾ ἐπὶ τῆς ἀρούρας ἔτι ἀνθούσης· τρώγων δὲ σῖτον καὶ ῥίζας σὺν τοῖς βώλοις εἶπεν· μύρμηκος ζῆς βίον ταλαιπώρου²⁾· ἐμοὶ δὲ πολλὰ ἔνεστιν ἀγαθὰ· τὸ κέρασ οἰκῶ τῆς Ἀμαλθείας, ὡς πρὸς σέ³⁾. ἐὰν ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ, ὡς θέλεις, ἀσωτεύση⁴⁾. Ἀπῆγγε πείσας τὸν μῦν ἐν τῷ οἴκῳ, ἔδειξε δὲ αὐτῷ σῖτον καὶ ἄλευρα καὶ ὄσπρια καὶ σῦκα καὶ μέλι καὶ φοίνικας⁵⁾. Οὗτος δὲ ἐτέρφθη καὶ διεχύθη· ὁ δὲ ἤγαγε καὶ τυρὸν ἐκ κανισκίου σύρων⁶⁾. Ἦνοιξέ τις τὴν θύραν· οἱ δὲ ἔφευγον εἰς στενὴν τρώγλην⁷⁾· ἐτζύριζον⁸⁾ δὲ ὑπ' ἀλλήλων στενούμενοι· ὡς δὲ πάλιν ἦλθεν ἐκκύβαι καὶ μικρὰν ἰσχάδα σύραι⁹⁾, ἕτερος ἦλθεν ἄλλο τι ἄραι· οἱ δὲ ἐκρύπτοντο. Ὁ δὲ ἀρουραῖος μῦς· καίπερ τοσαῦτα πεινῶν εἶπε, χαῖρε καὶ πλούτει¹⁰⁾ καὶ τρύφα, ἔχων τὰ πάντα μετὰ κινδύνων¹¹⁾· ἐγὼ δὲ βοτάνας καὶ ῥίζας τρώγων ἀφόβως καὶ λιτῶς ζήσω.

1) Refinxit Tyrwhittus choliambum:

ὁ δ' οἰκόσιτος πρῶτος ἦλθε δειπνήσων.

2) Eidem debetur versus:

μύρμηκος εἶπε ζῆς βίον ταλαιπώρου.

3) Verba recondunt scazontem:

οἰκῶ τὸ κέρασ, ὡς πρὸς σέ, τῆς Ἀμαλθείας.

De proverbio cf. Iacobs. in Anth. Tom. IX, p. 357. et Anacreon. fragm. VIII. ed. Bergk.

4) — — — ὡς θέλεις, ἀσωτεύση.

5) Huc referendus primus fragmenti et alter versus.

6) Detexit A. Matthiae choliambum:

ὁ δ' ἤγε τυρὸν ἐκ κανισκίου σύρων.

7) Latet versus pars:

— — οἱ δ' ἔφευγον εἰς στενὴν τρώγλην.

8) Illud ἐτζύριζον, pro quo ἐσύριζον Schneiderus S. scripsit, Coraes Σημ. βρ. p. 435. sic defendit: οὔτε γραφικῶς, οὔτε τυπογραφικῶς ἡμαρτήσθαι ἔοικεν, ἀλλὰ τοῦ διασκευ-

άσαντος τὸν μῦθον βάρβαρος λέξεις εἶναι, ἐκ τῆς συνηθείας παρειλημμένη. Οὐ μόνον γὰρ σφυρίζω, ἀλλὰ καὶ τζυρίζω, φαίη ἂν ἡ συνήθεια τὸ συρίζω, καθὰ καὶ παρὰ τὸ σίζω, ἔπλασε τὸ τζίζω. 9) Hoc loco olim fragmenti vv. 3, 4. positi erant. 10) Babrii licet conspicerere verba:

τοσαῦτα πεινῶν εἶπε· χαῖρε καὶ πλούτει.

11) Cf. fragmenti vv. 5—6. Hunc de Mure rustico et urbano apologum venuste expressit Horat. Sat. II, 6, 79. sqq. Versibus eiusdem argumenti fabulam coll. Fur. p. 52. Coraes p. 402. inclusit hisce:

- Μῦς ἀρουραῖος τὸν ἐν οἴκῳ ἐφίλει.
 ὁ δὲ τοῦ οἴκου, κληθεὶς ὑπὸ τοῦ φίλου,
 ἦλθεν εὐθέως δειπνήσων εἰς ἀρούρας.
 ὁ δὲ ἐσθίων κριθάς καὶ σῖτον ἔφη·
- 5 γίνωσκε, φίλε, μυρμήκων ζῆς τὸν βίον.
 ἐπίπερ δ' ἐμοὶ ἀγαθῶν πληθὸς ἐστι.
 [ἐμοὶ] σύνελθε καὶ ἀπολαύσεις πάντων.
 καὶ παραχρῆμα ἀπήεσαν οἱ δύο.
 καὶ ὅς ἐπεδείκνυεν τὰ ὄσπρια τε καὶ σῖτον,
- 10 φοίνικας ἅμα, τυρόν, μέλι, ὀπώρας.
 τοῦ δὲ τερψθέντος, αὐτὸν εὐλόγει σφόδρα,
 καὶ τὴν ἑαυτοῦ κατεμέμφετο τύχην.
 βουλομένων δὲ ἀπάξασθαι ἐσθίειν,
 ἤνοιξεν εὐθύς ἀνθρωπὸς τις τὴν θύραν.
- 15 φοβηθέντες δὲ οἱ δαίλαιοι τοῦ κτύπου,
 εἰςεπήδησαν εὐθέως εἰς τὰς ῥάγας.
 ὡς δὲ ἤθελον πάλιν ἰσγάδας ἄραι,
 ἤμεν ἕτερος τοῦ λαβεῖν τι τῶν ἔνδον.
 οἱ δὲ [καί] πάλιν θεασάμενοι τοῦτον,
- 20 εἰςεπήδησαν κρυβέντες ἐπὶ τρώγλης.
 ὁ δ' ἀρουραῖος ὀλιγοῶν τῇ πείνῃ,
 ἀνεστέναζε καὶ πρὸς τὸν ἄλλον ἔφη·
 χαῖρε σύ, φίλε, κατεσθίων εἰς κόρον,

ν. 9. Ἀρῆθμος παντάπασιν ὁ στίχος. Cor. — ν. 15. Ἰσ. γρ. τὸν κτύπον· ἴσως μέντοι καὶ ὡς ἑλλειπτικῆ τοῦ ἔνεκα ἐχρήσατο ὧδε τῇ γενικῇ — ν. 16. ῥάγας, βαρυτόνως εἶρηξε διὰ τὸν ῥυθμὸν τοῦ στίχου, ἀντὶ τοῦ ῥαγᾶς (παρὰ τὸ ραγή), ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ῥαγίζω. Cor. — ν. 21. ἰσ. γρ. τῆς πείνης. Cor.

ἐπαπολαύων αὐτὰ μετ' εὐφροσύνης,
 25 καὶ τοῦ κινδύνου καὶ τοῦ πολλοῦ τοῦ φόβου·
 ἐγὼ δ' ὁ τάλας, κριθὰς καὶ σίτον τρώγων,
 ζήσω ἄφοβος μηδενὸς ὑποπτεύων.

Fragmentum XXIV.

Λύκος καὶ Γέραςος.

Suidas s. v. Καρχαρόδους· τραχεῖς ὀδόντας ἔχων. Καὶ κάρχαρον, τὸ τραχύ.

— Καὶ κάρχαρόν τι μειδήσας,
 σοὶ μισθὸς ἄρκει φησι τῶν ἰατρειῶν
 κεφαλὴν λυκείου φάρυγος ἐξελεῖν αῶαν.

Ἐν Μυθικοῖς.

1. Displicet Porsoni κάρχαρόν τι μειδιάσας τι. Quod coniecerat Tyrwhittus μειδήσας omnes Suidae editiones ante Kuesterum suppeditarunt, cf. Rad. Roch. Journ. des Sav. p. 113. et Gaisfordus in Suidam, cuius vera scriptura in Oxoniensi et Parisin. II. expressa est. Codicum discrepantia unde orta sit colligitur ex Lobeckii in Phryn. p. 82. disputatione, coll. Eustathio p. 1270, 21. 2. μισθὸν ἄρκειν Bruxell. 3. φάρυγος omnes libri; debetur Kuestero φάρυγος, quod recurrit Odyss. i, 373:

φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος.

Quo loco Eustathius: — τῆ φάρυγγι. ἧς κοινῶς μὲν εὐθεία φάρυγξ, καὶ γενικὴ φάρυγγος ὡς ἕγγος. ἄλλοις δὲ φάρυξ φάρυγος, ὡς ἄντυγος, ἰάπυγος. — ἐξελεῖν Paris. II.

Prosaria fabula extat apud Nevelet. CXLIV. Fur. CII. et XCIV: Λύκου ποτὲ λαιμῷ ὀστέον ἐπάγη. Τῆ δὲ γεράνω μισθὸν παρέξειν εἶπεν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς προσεπιβαλοῦσα, ἐξανασπάσει ἐκ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ ὀστοῦν. Ἡ δὲ

v. 27. Quod vulgatum fuit ἐποπτεύων, eodem tempore Coraes correxit et C. Schneiderus Annott. p. 16.

ἐκβαλοῦσα, τὸν μισθὸν ἐπέζητει. Γελάσας οὖν ὁ λύκος καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας, ἄρκεῖ σοι, εἶπεν, ἀντὶ μισθοῦ τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκου στόματος καὶ ὀδόντων ἐξήξας κάραν σώαν μηδὲν παθοῦσαν. Ab illis discrepat Augustani fabula CLIII, in qua ἔρωδιός Gruis vicibus fungitur.

Fragmentum XXV.

Ὄνος καὶ Λύκος.

Suidas s. v. Κνηκίας· ὁ λύκος. Βάβριος ἐν τοῖς Μυθικοῖς·
 Ὁ δ' ἐκλυθεὶς πόνων τε κἀνίης πάσης
 τὸν κνηκίαν χάσκοντα λακτίσας φεύγει.
 Τουτέστι τὸν λύκον.

Primo versu κνηκίας Paris. I. exhibet; κἀνίας Bentleius scripsit. De vocabuli mensura cf. Drac. p. 13, 25. Ruhnk. Ep. Cr. p. 276. Pors. in Eurip. Phoen. 1334. Prosarias fabulas vid. apud Fur. ρλδ', ρμ'. Schneider. S. fab. CLXXXIII, CCXXVII. Illis integrior est fabula CCLXIII, quam e Palatinis MSS. Neveletus edidit: Ὄνος πατήσας σκόλοπα χαλὸς ἐστήκει λύκον δὲ ἰδὼν ἔφη αὐτῷ· ὦ λύκε, ἰδοὺ ἐκ πόνου ἀποθνήσκω, καὶ δεῖ με σοῦ γενέσθαι δεῖπνον ἢ γυπῶν ἢ κοράκων. Χάριν δὲ μίαν αἰτῶ σε, ἐξελεῖν πρῶτον τὸν σκόλοπα ἐκ ποδός μου, ὅπως μὴ μετὰ πόνου τεθνήξωμαι. Ὁ δὲ λύκος ἄκροις ὀδοῦσι δακῶν τὸν σκόλοπα ἐξεῖλεν. Ὁ ὄνος δὲ λυθεὶς τοῦ πόνου, ἐπὶ τὸν λύκον χάσκοντα λακτίσας, φεύγει, ῥίνας καὶ μέτωπον καὶ ὀδοντας συνθλάσας. Ὁ δὲ λύκος ἔφη. οἴμοι δίκαια πάσχω, ὅτι μάγειρος εἶναι μαθάν, τὸ πρῶτον νῦν ἰππίατρος ἠθέλησα γενέσθαι. Huius fabulae initio:

Ὄνος πατήσας σκόλοπα χαλὸς ἐστήκει
 choliambum effici ante Bentleium Diss. de fab. Aes.
 c. VII. iam Neveletus Annot. p. 631. perspexerat.

Fragmentum XXVI.

Ἀράχνη καὶ Κωλώτης.

Suidas s. v. Κωλώτης· ὁ ἀσκαλαβώτης. Βάβριος·

Σοφῆς ἀράχνης ἰστόν εὖρε κωλώτης,
καὶ λεπτόν ἐνέδν φᾶρος ἐκτεμῶν τοίχου.

Vocis κωλώτης explicatio recurrit apud Photium p. 196, 23. Rem exposuit Aristot. Hist. Anim. IX, 2, §. 5: πόλεμος δὲ καὶ ἀσκαλαβώτη καὶ ἀράχνη· κατεσθίει γὰρ τοὺς ἀράχνας ὁ ἀσκαλαβώτης. Pluribus animal descripsit Suidas sive qui Suidam ex Zonara locupletavit: ἔστι δὲ ζωύφιον ἔοικὸς σαύρα, ἐν τοῖς τοίχοις τῶν οἰκημάτων ἀνέρον· ἢ καὶ ὁ ποντικός, καὶ ὁ κοινῶς λεγομένη νυμφίτζα, quem in locum cf. Michaelis Ephesii in Aristot. de animalium gressu expositionem a Küstero exscriptam. Adde Schol. in Nic. Ther. 484.

1. De forma ἀράχνη cf. Ammon. p. 24: Ἀράχνη θηλυκὸν καὶ ἀράχνης ἀρσενικῶς τὸ ζῶον. ἀράχμιον δὲ τὸ λεπτόν ὑφασμα, ὃ τῷ τοιούτῳ ζῷῳ ἐξήνυσται. Cod. Paris., quem in locum Valckenarius reliquorum auctorum de hoc vocabulo disputationes congegit. ἰστόν. Vide quos Iacobsius laudavit Anthol. Gr. Tom. XII, p. 111. Bacchyl. fragm. IX, 6:

Ἐν δὲ σιδαροδέτοισι πόρπαξιν αἰθᾶν ἀραχᾶν
ἰστοὶ πέλονται.

Philostr. II. Imag. XXXIX. p. 854. Porro si vera est Iacobsii suspicio, adiungere licet Epigr. ἀδ. CCCCXIX, 1:

Λεπτόν ὑφηνάμενα ῥαδινοῖς ποσὶν ἰστόν ἀράχνα.

Ubi vulgata ἐπὶ ποσσὶν ἀράχνα.

2. φάρος Paris. I. Brux. Ed. Mediol. Huius vocabuli prima syllaba quamquam saepius corripitur, Soph. Trach. 918:

Τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη
et apud eundem in Κρίσει Σατυρικῇ·

Καὶ δὴ φάρει τῷδ', ὡς ἐμοί, καλύπτομαι
et in Tereo:

Σπεύδουσαν αὐτήν, ἐν δὲ ποικίλῳ φάρει,
 eandem tamen post Homerum produxit Aeschylus qui ἐν
 Σαλαμινίαις·

Ἔμοι γένοιτο φᾶρος ἴσον οὐρανῷ.

Cf. Herodian. περὶ μόν. λέξ. p. 36. Draco Strat. p. 92, 14.

Fragmentum XXVII.

Ὄνος βαστάζων ἄγαλμα.

Suidas s. v. Κωμῆται· καὶ οἱ γείτονες. — Βάβριος·

Ὄνω τις ἐπιθεὶς ξόανον εἶχε κωμῆτης.

Quo loco περιθεὶς Leidensis exhibet. Quod reposuit
 Hemsterhusius ἤγε pro εἶχε in fabulis prosariis apud Ne-
 vel. CCLXI. Schneid. S. CLXXVIII. reperitur, quarum
 ex priore Babriani versus initium redintegravit Bentleius
 Diss. de fab. Aes. c. VIII. Augustani fabula haec est:
 Ὄνω τις ἐπιθεὶς ἄγαλμα ἤγεν εἰς ἄσιν· τῶν δὲ συναντῶντων
 προσκυνούντων τὸ ἄγαλμα, ὃ ὄνος ὑπολαβὼν, ὅτι αὐτὸν προσ-
 κυνοῦσιν, ἀναπτρωθεὶς ὠγκᾶτό τε καὶ οὐκέτι περαιτέρω προ-
 εἶναι ἐβούλετο. Καὶ ὃ ὀνηλάτης αἰσθόμενος τὸ γεγονός τῷ
 ῥοπάλῳ αὐτὸν παίων ἔφη· ὦ κακὴ κεφαλὴ, ἔτι καὶ τοῦτο λοι-
 πὸν ἦν, ὄνον ὑπ' ἀνθρώπων προσκυνεῖσθαι. Choliambis to-
 tum apologum reddidit Berg. l. III, 22.

Fragmentum XXVIII.

Ἄγαλματοπώλης.

Suidas s. v. Λύγδινα. — Καὶ αὐθις·

Γλύψας ἐπώλει λύγδινόν τις Ἑρμείαν.

Fumum ex fulgore dedit Schneiderus Saxo, qui numero-
 rum lege refragante Ἑρμῆν reposuit Ann. p. 182. Pro-

sariam fabulam ex Florentino C. transcripsi: Ξύλινόν τις Ἐρμῆν κατασκευάσας, προσενεγκὼν ἐπώλει. Μηδενὸς δὲ ὠνητοῦ προσιόντος, ἐκκαλέσασθαι τινὰς βουλόμενος, ἐβόα, ὡς ἀγαθοποιὸν δαίμονα καὶ κέρδους τηρητικὸν πιπράσκειν. Τῶν δὲ παρατυχόντων τινὸς εἰπόντος πρὸς αὐτόν· ὦ οὔτος, καὶ τί τοῦτον ὄντα τοιοῦτον πωλεῖς, δεόντων παρ' αὐτοῦ ὠφελειῶν ἀπολαύειν; ἀπεκρίνατο· ὅτι ἐγὼ μὲν ταχείας ὠφελείας τινὸς ἐπιδέομαι, αὐτὸς δὲ βραδέως εἴωθε τὰ κέρδη ποιεῖν. p. 56. Fur. Cf. Nevel. fab. CLI. Schneid. S. p. 52.

Fragmentum XXIX.

Suidas s. v. Νέμεσις· μέμψις; δίκη, ὕβρις, φθόγος, τέρψις

Παρθῆν δὲ Νέμεσις, ἣ τὰ γῆς ἐποπτεύει.

Βάβριός φησιν ἐν Μυθικοῖς.

Apud Suidam tamen Babrii versus sic laudatur:

Παρθῆν δὲ Νέμεσις, ἣ τὰ γῆς ἐπόπτει.

ἣ καὶ ἄλλως,

ἣ τὰδικ' ἐποπτεύει.

Verba vero ἣ τὰ γῆς — ἄλλως Parisino I. ignorantur. ἣ καὶ ἄλλως om. Leidens. Sine ulla tamen contumelia post Gaisfordum Schneiderum Sax. dimittamus: vir enim bonus: Ipse, inquit, Suidas scripturam τὰδικα annotavit; altera eaque falsa est τὰ γῆς." Idem παρθῆν nescio quam ob causam emendavit. Ceterum cf. Porson. Advers. p. 307, qui, varia, inquit, lectio, quam nobis hic ministrat Suidas stare nequit, quippe quae trochaeum in quarto loco gerat. Rescribendum ἣ τὰ δίκαι' ἐποπτεύει. Pollux. III, 5: ὁ τὰ τῆς συγγενείας δίκαια ἐφορῶν." Viri docti rationem cum Levisio, sed alia de causa, improbamus. Fragmentum post Huschkium Diss. de fab. Archil. p. CCXVIII. dubitanter refero ad fabul. I. Schn. S. Ἄετός καὶ ἀλώπηξ φιλεῖν ἀλλήλους συνθέμενοι πλησίον ἑαυτῶν οἰκεῖν διέγνωσαν, βεβαίωσιν φιλίας τὴν συνηθείαν ποιοῦμενοι. Καὶ δὴ ὁ μὲν ἀνάβας ἐπὶ τι περίμηκες δένδρον ἐνεοιτοποίησατο

ἡ δὲ εἰσελθοῦσα εἰς τὸν ὑποκείμενον θάμνον ἔτεκεν. Ἐξελ-
 θούσης δὲ ποτε αὐτῆς ἐπὶ νομήν, ὃ αἰετὸς ἀπορῶν τροφῆς, κα-
 ταπτὰς εἰς τὸν θάμνον καὶ τὰ γεννήματα ἀναρπάσας, μετὰ
 τῶν αὐτοῦ νεοτιῶν κατεθοινήσατο. Ἡ δὲ ἀλώπηξ ἐπανελ-
 θοῦσα ὡς ἔγνω τὸπραχθὲν οὐ μᾶλλον ἐπὶ τῶ τῶν νεοτιῶν
 θανάτῳ ἐλυπήθη, ὅσον ἐπὶ τῶ τῆς ἀμύνης ἀπόρῳ· χερσαία
 γὰρ οὐσα πτηνὸν διώκειν ἡδυνάτει. Διὸ πόρρωθεν σταῖσα, ὃ
 μόνον τοῖς ἀσθενέσι καὶ ἀδυνάτοις ὑπολείπεται, τῶ ἐχθρῶ
 κατηρᾶτο. Συνέβη δ' αὐτῶ¹⁾ τῆς εἰς τὴν φιλίαν ἀσε-
 βείας οὐκ εἰς μακρὰν δίκην ὑπελθεῖν²⁾. Θυόντων
 γὰρ τινῶν αἴγα ἐπ' ἀγροῦ καταπτὰς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ σπλάγ-
 χνον ἐκ πυρὸς ἀνήνεγκεν· οὗ κομισθέντος εἰς τὴν καλιὰν σφο-
 δρὸς ἐμπεσῶν ἄνεμος ἐκ λεπτοῦ καὶ παλαιοῦ κάρφους λαμ-
 πρὰν φλόγα ἀνῆψε· καὶ διὰ τοῦτο καταφλεχθέντες οἱ νεοτιοὶ
 (καὶ γὰρ ἦσαν ἔτι πτηναὶ ἀτελεῖς,) ἐπὶ τὴν γῆν κατέπεσον.
 Καὶ ἡ ἀλώπηξ προσδραμοῦσα ἐν ὄψει τοῦ αἰετοῦ πάντας αὐ-
 τοὺς κατέφαγεν. Auctorem tamen fabulae Archilochum
 esse docet fragmentum ab Valckenario post Ammonium
 p. 17. sic restitutum:

Αἰνός τις ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων ὄδε,
 ὡς ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῆ τε καὶ αἰετός
 ξυωνίην ἔθεντο.

coll. Huschk. l. l. p. CCXIV. sqq.

1) δ' αἰετῶ Lieb. in Archil. p. 163. — 2) Huschk. l. l. „Quo-
 modo haec lacuna explenda sit, alii viderint. Sed hoc scire non
 multum refert. Similiter scribit Demosthenes pro Corona Tom. II.
 p. 482. Τί οὖν συνέβη μετὰ ταῦτα εὐθύς; οὐκ εἰς μακρὰν τοὺς μὲν
 ταλαιπώρους Φωκέας ἀπολέσθαι. Fortasse in hac orationis serie lo-
 cum habuit Babrii iambus, qui legitur apud Suidam s. v. Νέμεσις.“
 Codicis Augustani lacunam δίκη ὑπὸ . . . Schneiderus sustulit in-
 terponendo δίκην ὑπελθεῖν, Coraes δίκη ὑπὸ θεοῦ, Lieb. in Archil.
 l. l. δίκην ὑποσχέιν tentarunt.

* Fragmentum XXX.

Χελώνη καὶ Ἄετός.

Suidas p. 2621, B. Gaisf.:

Νῦν γε σωθείην
 ἔν' ἢ χρόνου δίδαγμα τοῦτο τοῦ λοιποῦ.

Sic Levisius disposuit articulum Suidae: Νῦν σω-
 θείην, ἔν' ἢ μοι δίδαγμα τοῦτο τοῦ λοιποῦ χρό-
 νου· παρὰ τὸν μῦθον εἴρηται τοῦτο τῆς μανθανούσης χελώ-
 νης ἵπτασθαι παρὰ τοῦ αἰετοῦ καὶ πεσοῦσης. Quem excitavit
 Lexicographus apologum, eum sic ex Augustano Codice
 Schneiderus prodidit p. 114: Χελώνη θεασαμένη αἰτὸν
 πειόμενον, ἐπεθύμησε καὶ αὐτὴ πέτεσθαι· προσελθοῦσα δὲ
 τοῦτον παρεκάλει, ἐφ' ᾧ βούλεται μισθῷ διδάξαι αὐτήν.
 Τοῦ δὲ πείθοντος καὶ λέγοντος ἀδύνατον εἶναι, καὶ ἔτι αὐ-
 τοῦ ταύτης ἐπικειμένης καὶ ἀξιούσης, ἄρας αὐτήν καὶ μετέ-
 ωρος ἀναβάς ἀφῆκεν ἐπὶ τινος πέτρας, ὅθεν κατενεχθεῖσα
 ἀπερῶα καὶ τέθνηκεν. Schneideri Saxonis versus:

Νῦν γε σωθείην
 ἔν' ἢ μοι χρόνου δίδαγμα τοῦτο τοῦ λοιποῦ.
 displicuerunt Gaisfordo, qui, si, inquit choliambi sunt,
 longe faciliori mutatione dispone:

Νῦν δὲ σωθείην
 δίδαγμα ἔν' ἢ μοι τοῦτο τοῦ χρόνου λοιποῦ.

Fragmentum XXXI.

Ἴππος καὶ ὄνος.

Ἐπ' αὐτὸν ἐτίθει τὴν σάγην τε τοῦ κτήνους,
 καὶ τὴν ὄνειαν προσεπέθηκεν ἐκδείρας.

Primi versus partem inde ab τὴν σάγ. alterumque
 Suidas laudavit s. v. Ὀνειά· ἢ τοῦ ὄνου δορά. — Βάβριος

φησιν. Versus initium ex eodem Lexicographo restitui, nam effugit Gaisfordum Babrii esse verba, quae Suidas excitavit s. v. Σάγη· τὸ τοῦ ὄνου ἐπίθεμα·

ἐπ' αὐτὸν ἐτίθει τὸν γόμον, τὴν σάγην τε τοῦ κτήνους.

Remoto illo τὸν γόμον, quod procul dubio pro glossemate debet haberi, integrum habebis scazontem. Eiusmodi additamenta non adeo sunt infrequentia; sic fragm. XXII. αἰσχροῦς σαπρᾶς Leidensis suppediavit; sic in Anonymi fragmentum hexametrum apud Suidam s. v. Λάχος eiusdem Leidensis duorumque Parisinorum vitio μέρος, quod omnem metri numerum pervertit, irrepsit. Accedit, ut prosariae fabulae auctor minus elegans illud vocabulum suis usibus accommodarit: οὐ μόνον τὸν γόμον τοῦ ὄνου τῷ ἡμιόνῳ προσέθηκεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν ὄνον ἐκδείρας ἐπέθηκεν αὐτῇ. cf. Schneid. S. p. 92. Iam transcripsi ex Furiae collectione fab. XXIV, in qua choliamborum vestigia se deprehendisse Coraes arbitratus est: Ἄνθρωπος πάλιν¹⁾ ἵππον εἶχε καὶ ὄνον· ἐπεφόρτισε δὲ πλείω τὴν ὄνον· ἤτις δὴ καὶ ὀδεύσασα μετὰ πολλοῦ τοῦ βάρους πρὸς τὸν ἵππον ἐβόα· λάβε ἀπὸ τοῦ βάρους καὶ κούφισόν με ὀλίγον· οὐ γὰρ δύναμαι ταῦτα πάντα βαστάζειν· καὶ εἰ μὲν βούλει, ζήσομεν ἐν τῷ βίῳ· εἰ δ' οὐ πεισθῆς μοι, ὄψει με τεθνηκυῖαν. Ὁ δὲ οὐκ ἐπίεσθη ἐλεῆσαι τὴν ὄνον· καὶ παραχρημα θανούσα ἐπεπτώκει. Τοῦ δὲ κυρίου θέντος πάντα τῷ ἵππῳ, οὗτος θρηγῶν ἐβόα· οὐαὶ οἴμοι²⁾ τῷ παναθλίῳ. τί μοι συνέβη ἄρτι τῷ ταλαιπώρῳ; μὴ θελήσας γὰρ μικρὸν λαβεῖν ἐκ τοῦ βάρους, ἰδοὺ ἅπαντα βαστάζω σὺν τῷ σάκκῳ³⁾.

1) πάλαι Cor. et C. Schneiderus scribi voluerunt. — 2) Οὐαὶ μοι Coraes. — 3) Ὁ τὸν μῦθον διασκευάσας τόνδε μικρὰ τινα καταλέλοιπε χωλιάμβων ἴγνη· οἷόν ἐστι τό·

Οὐ γὰρ δύναμαι ταῦτα πάντα βαστάζειν,
καὶ τό·

Τί μοι συνέβη ἄρτι τῷ ταλαιπώρῳ;

Cor. p. 327. "Lapsus est vir optimus; iis enim continetur fabula versibus, quos δωδεκασυλλάβους ille saepius nominavit.

Fragmentum XXXII.

Δάμαλις καὶ Βοῦς.

Suidas s. v. "Οἴλος· ἢ κακοπάθεια. Καὶ ὀτλεύω, τὸ κακοπαθῶ·

Τάλας, ἐφώνει, μόχθον οἶον ὀτλεύεις.

Spectat choliambus ad fabulam Steph. ed. p. 55:

Δάμαλις ἀγύμναστος βοῦν ἀροτριῶντα ἐταλάνιζε τοῦ κόπου, λέγουσα ὡ πόσα κάμνεις καὶ ταλαιπωρεῖς· ὁ δὲ βοῦς ἐσίγα καὶ τὴν αὔλακα ἔτεμνεν· ἐπεὶ δὲ οἱ ἀγρόται τοῖς θεοῖς ἤθελον θύειν, ὁ μὲν γέρον βοῦς ἀποζευχθεὶς εἰς νομὴν ἀπελύθη· ὁ δὲ μόσχος σχοινίῳ εἴλκετο ἐπὶ τὸ τυθῆναι· ὁ δὲ βοῦς εἶπεν αὐτῷ· εἰς τοῦτο μὴ κάμνων ἐτηρήθης, καὶ σου τὸν τράχηλον μάχαιρα, οὐ ζυγὸς τρίψει. Quae Cap. III, p. 48. de Codicis Regii cum Palatino quinto (cf. Nevel. Annot. p. 625.) consensu pronunciavi, vel hac probantur fabula, quam post Bergerum, p. 41. ita partim Levisius l. l. choliambis restituit:

Ἀροτριῶντα βοῦν δάμαλις ἀγύμναστος.

Τάλας, ἐφώνει, μόχθον οἶον ὀτλεύεις.

ὁ δὲ βοῦς ἐσίγα, καὶ τὴν αὔλακα ἔτεμνεν.

ἀγρόται δ' ἐπεὶ θεοῖσιν ἤθελον θύειν,

5 ὁ μὲν γέρον βοῦς εἰς νομὴν ἀποζευχθεὶς

ἀπῆλθε, μόσχος δ' εἴλκετ' εἰς σφαγὴν σχοινίῳ.

*ὁ δὲ βοῦς πρὸς αὐτὸν * * **

εἰς τοῦτο φῆσι μὴ πονῶν ἐτηρήθης,

μάχαιρά σου τράχηλον, οὐ ζυγὸς τρίψει.

Ceterum cf. Avian. fab. XXXVI.

Fragmentum XXXIII.

Χήρα καὶ Πρόβατον,

Suidas s. v. ὼνον· ὠφέλειαν, τιμὴν·

Τί σοι τὸ κέρδος ἢ τί ν' ὄνον εὐρήσεις;

τί ν'] *τίνων* Suidae vulgata est lectio, quam Tyrwhittus

correxit. Prosarius apologus extat apud Stephanum p. 88. coll. Neveleto p. 317: Ἐν τόπῳ τινὶ χήρα τις εἶχε πρόβατον. Τούτου δὲ τὸν πόκον λαβεῖν θέλουσα, ἔκειρεν ἀτέχνως, σὺν τῷ μαλλῷ καὶ τὴν σάρκα ψαλίζουσα. Τὸ δὲ πρόβατον ἀλοῦν ἔλεγε· τί με βλάπτεις; πόση γὰρ ὀλκῆ (πόσην γὰρ ὀλκῆν Steph. et Cor.) τὸ ἐμὸν αἷμα προσθήσῃ· καὶ εἰ μὲν κρεῶν, ὡ δέσποινα, χρήσεις, μάγειρος ἔσται, ὅς με συντόμως θύσει· εἰ δὲ ἐρίου καὶ πόκου, κουρεὺς ἔστω, ὅς καὶ πάλιν κερεῖ με καὶ σώσει. Hac fabula usus Bentleius Diss. de fab. Aes. c. VII. Babrio vindicavit scazontes:

Πόση γὰρ ὀλκῆ τοῦμὸν αἷμα προσθήσῃ,
ubi [πόσην γὰρ ὀλκῆν τοῦμὸν αἷμα προσθήσει Cod. Reg. suppeditat.

Et:

Ἔσται μάγειρος, ὅς με συντόμως θύσει,
ubi ἔστω Codex supra laudatus. Porro Bentleius addidit scazontis partem:

— καὶ πάλιν κερεῖ με καὶ σώσει.

Fragmentum XXXIV.

Ἀλώπηξ καὶ Πίθηκος.

Suidas s. v. Πίθηκος· ἡ μιμῶ. Βάβριος·

Κερδοῦ πίθηκος φησιν ἦν ὄρεος στήλην,
ἐμοὶ πατρῶη τ' ἔστι κᾶτι παππῶη.

1. Verissima est Huschkii coniectura in Diss. de Fab. Archil. p. CCXXVIII. Fur. Κερδοῦ πίθηκος pro Κερδῶ πιθήκῳ, quod omnes Suidae libri agnoscunt. 2. τ' ἔστι] καὶ τι Suidae vulg. τοῦτ' ἔστι κᾶτι Paris. I., quapropter recte se habet Toup̄ii emendatio κᾶτι, cuius ex parte tantum interpretatio loco accommodata est: Vulpes simiae dixit, quam vides columnam, ea mihi pa-

terna et avita etiam est. Ceterum cf. quae Tourpius l. l. congegit exempla.

Apologi huius saepissime veteribus (cf. Huschk. l. l. et Liebel. in Archil. p. 168.) repetiti Archilochus auctor perhibetur, ex quo Babrium quoque hausisse Huschkii est sententia haud improbabilis. Nam haec est lambographi (fragm. LX. Lieb.) narratio :

Ἐρέω τιν' ὑμῖν αἶνον, ὦ Κηρυκίδη,
ἀγνυμένη σκυτάλη.
πίθηκος ἦει θηρίων ἀποκριθεὶς
μοῦνος ἀν' ἐσχατιήν.
τῷ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῇ συνήντετο
πυκνὸν ἔχουσα νόον.

Quam fabulam cave cum Liebelio ad Romuli expositionem fab. XXXVI. referas; nam hoc exemplum Neobulae contempto etiam amasio acerbius iusto est. Pedestre opus Augustani Codicis (fab. XIV.) auctor sic concinnavit: Ἀλώπηξ καὶ πίθηκος ἐν ταύτῳ ὁδοιποροῦντες περὶ εὐγενείας ἤριζον· πολλὰ δὲ ἐκατέρων διεξιόντων, ἐπειδὴ ἐγένοντο κατὰ τινα τόπον, ἐνταῦθα ἀποβλέψας ἀνεστέναξεν ὁ πίθηκος· τῆς δ' ἀλώπεκος ἐρομένης τὴν αἰτίαν, ὁ πίθηκος ἐπιδείξας αὐτῇ τὰ μνήματα, ἔφη· ἀλλ' οὐ μέλλω κλαίειν, ὁρῶν τὰς στήλας τῶν πατρικῶν μου ἀπελευθέρων καὶ δούλων; κακείνη πρὸς αὐτὸν ἔφη· ἀλλὰ ψεύδου ὅσα βούλει. οὐδεὶς γὰρ τούτων ἀναστάς σε ἐλέγξει. Syntipae narrationem vide apud Cor. p. 241.

Fragmentum XXXV.

Γεωργὸς καὶ Πελαργός.

Suidas s. v. Πυρίνω σίτω·

Γέρανοι γεωργοῦ κατενέμοντο τὴν χώραν,
ἐσπαρμένην νεωστὶ πυρίνω σίτω.

Πυρὸς γὰρ ὁ σῖτος.

Versui priori τὴν interserui cum Tourpio, qui χέραν, quod fab. V, 15. reperitur, contra Paris. I. II. Leid.

Brux. probavit. Prosarios apologos vid. ap. Nevel. p. 232, coll. Ann. p. 624. Schneid. S. p. 79, Fur. p. 64. Transcripsi ex eiusdem collectione fab. LXXVI, de qua Coraes p. 359. haec annotavit: Στιχηρῶς συντεθεῖσθαι καὶ τοῦτον τὸν μῦθον δῆλον ἐξ οὗ πεποίηκα μερισμοῦ. Ἄλλ' οἱ στίχοι ἡμάρτηνται καὶ τῇ προσῳδίᾳ οἱ πλείους, εἰσὶ δ' οἱ καὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν συλλαβῶν.

- Ἐν * τῇ * ἀρούρη γεωργός τις πάγας ἴστη,
 εἰς τὸ θηρεῦσαι γεράνους τε καὶ χῆνας
 τὰς ἐσθιούσας τῆς ἀρούρης τὴν βλάστην·
 ὡς δὲ σὺν αὐταῖς καὶ πελαργός ἐλήφθη,
 5 ὅστις καὶ ἐθλάσθη τὸν ποῦν αὐτοῦ τὸν ἕνα,
 καθικέτευεν αὐτὸν ἀπολυθῆναι·
 καὶ δὲ πρὸς αὐτὸν τοιαῦτα ἀνεβόα·
 σῶσον, ἄνερ, ἀπόλυσον ἐνταῦθά με·
 καὶ ἐλέησον τὸν κατακεκλασμένον,
 10 νῦν οὖν κατηλθὼν γενόμενος ἐνταῦθα·
 μὴ γὰρ γεράνός εἰμι. δεῦρο καὶ ἴδε·
 πελαργός εἰμι, εὐσεβέστατον ζῶον,
 ὅστις μητέρι καὶ πατέρι δουλεύω,
 τηρῶ δὲ καὶ χρεῖαν οὐχὶ μίαν τούτων.
 15 ὁ δὲ γεωργός μεγάλα γελάσας ἔφη·
 οἶδά σε καὶ γὰρ, οὐδ' ὄλωσ' ἀγνοῶ σε·
 ἐπιγινώσκω καὶ τίς ὑπάρχεις, ἀλλὰ
 συνελήφθης μετ' αὐτῶν * καὶ τεθνήξῃ.

v. 1. Sic Coraes; sed vereor, ne versus suo auctore plane sit dignus. v. 3. Emendavit Coraes; τὰ βλαστήματα τ. ἀρ. Codd. Fortasse τοὺς βλαστοὺς vero propius accedit. v. 4. αὐτοῖς Codd. v. 5. Versus, qui syllaba abundat, Neveleti de illo ὁ δὲ χωλεύων suspicionem p. 624. tollit. v. 7. δὴ Cor. v. 8. με interpolavi et v. 9. καί. Coraes coniectavit: σῶσον με, ἄνερ, ἀπόλυσον ἐντεῦθεν, ἐλέησον με. v. 10. γραπτεόν· οὐ γὰρ γερ. Cor. v. 13. δουλεύων Codd. v. 14. δὲ interseruit Coraes. Illud χρεῖαν mihi suspectum. v. 15. γραπτεόν μέγα Cor.

Fragmentum XXXVI.

Κάμηλος.

Suidas s. v. Πυρρίχαις· ταῖς ἐνοπλίους ὀρχήσεσι. Καὶ Πυρρίχη, εἶδος ὀρχήσεως. Τρία δὲ εἰσιν εἴδη ὀρχήσεως, Πυρρίχη, Σικωνίς καὶ Κορδακισμός. Βάβριος·

— Ἐμοὶ γένοιτο κὰν ὁδῶ βαίνειν
μὴ καταγέλαστον, μήτε πυρρίχην παίζειν.

Ἡ κάμηλος. Hoc enim vocabulum recte cum Paris. I. ab sequentibus πυρρίχην ἔμαθε τὴν Κινησίου Küsterus seiunxit provocans ad Suid. s. v. Παλαμναῖος. Poterat ex eodem addere exempla s. vv. Τιτυβίσετε, Λόφος, Ὀκλαδίας. Versu sec. μήτι Paris. I. et Leid. μηδὲ placuit Corrae Σημ. βρ. p. 440. qui contra Huschkium l. l. p. CCXLIV. et Schneiderum Sax. Annott. p. 179., (οὐκ ὀρθῶς, inquit, ἐμοὶ δοκεῖν, τῷ 387. μύθῳ προσήκειν ὑπέλαβον.) fragmentum bene rettulit ad fab. CCCLIII. Fur.: Κάμηλος ἀναγκαζομένη ὑπὸ τοῦ ἰδίου δεσπότητος ὀρχεῖσθαι, εἶπεν· ἀλλ' οὐ μόνον ὀρχουμένη εἰμὶ ἄσχημος, ἀλλὰ καὶ περιπατοῦσα.

Fragmentum XXXVII.

Βορέας καὶ Ἥλιος.

Scholiastes Aristoph. in Ran. 1507, coll. Suida s. v. Σισύρα· ἱμάτιον τραχὺ καὶ παχύ. περιβόλαιον ἀγροικικόν, δουλικόν, παλαιόν. ἢ χιτῶν δερμάτινος·

Βορέη λέγουσιν ἡλίῳ τε τοιαύτην
ἔριν γενέσθαι, πότερος ἀνδρὸς ἀγροίκου
ὁδοιποροῦντος τὴν σισύρναν ἐκδύσει.

v. 1. Βουρέη Paris. I, qui v. 2. ὁπότερος cum Aristoph. Scholiaste, qui δὲ λέγ. priore versu. v. 3. Post Toupium Em. III, 132. cum Tyrwhitto σισύρναν reposui

pro σισύραν, de qua voce cf. Bernhard. Eratosth. p. 222, sq. — ἐκδύση Schol. et Paris. I. Apologus, quo praeter Plutarchum Coniug. Praec. XII. usus est Themistius Or. XVI, p. 208, pedestri sermone conscriptus est apud R. Stephanum p. 50: Βορῥᾶς χειμέριος ἔριν ἐποιήσατο πρὸς τὸν ἥλιον, ποῖος ἐξ αὐτῶν ὁδοιποροῦντος τινος τὸ ἱμάτιον ἀποδύσει· βορῥᾶς δὲ πρῶτος τὸ ἱμάτιον φυσῶν ἤλπισεν ἐκδύσειν. Ὁ δὲ ῥιγῶν καὶ κρατήσας ἀμφοτέραις χερσὶ τὸ ἱμάτιον ἔβαλε τὴν κεφαλὴν ἐν τινὶ πέτρας ὀπῆ, τὴν ψόαν ἔξω ἔασας. Ὁ δὲ ἥλιος τὸ μὲν πρῶτον χλιάνας αὐτὸν τοῦ ψύχους, ἔπειτα τὴν φλόγα προσαγαγών, ἔπεισεν ἰδρῶσαντα τὸ ἱμάτιον ἀποδύσασθαι· οὕτως οὖν ἠτήθη ὁ βορῥᾶς. Subsequitur epimythium: ὅτι πραοτέρως ἐπιχειρῶν τινὶ πράγματι, μᾶλλον ἀνύσεις πείθων, quod conflatum est ex choliambo:

Ἀνύσεις τι πειθοῖ μᾶλλον ἢ βία πράττων,
quem Boisson. Anecd. Tom. I, p. 9. ex Georg. Gnom. Babrio vindicavit.

Fragmentum XXXVIII.

Δρύες καὶ Ζεὺς.

Suidas s. v. Στελεόν. τὸ τοῦ πελέκεως ξύλον·

Εἰ μὴ γὰρ ὑμεῖς στελεὰ πάντα τίκτοιτε,
οὐκ ἂν γεωργὸς πέλεκυν ἐν δόμοις εἶχε.

Βάβριός φησιν ὁ μυθογράφος. — Prosariam fabulam ex Bodleiano Tyrwhittus p. CLXII. prodidit: Αἱ δρύες κατεμέφοντο τὸν Δία· ὅτι, ἐπεὶ κοπτόμεθα, τί ἡμᾶς μετὰ τῶν λοιπῶν φυτῶν ἐποίησας; ὁ δὲ Ζεὺς εἶπεν· ὑμεῖς αὐταὶ αἴτιοι τῆς κοπῆς· εἰ μὴ γὰρ ὑμεῖς στελλίδια (cf. Cor. Σημ. βρ. p. 438.) ἐγεννᾶτε, οὐκ ἂν πέλεκυς ὑμᾶς ἐξέκοπτεν. Versu priore pro τίκτιτε Coraes scripturam reposuit, quam recepi.

Fragmentum XXXIX.

Ἀλεκτορίσκοι καὶ Ἀετός.

Suidas s. v. *Ταναγραῖοι ἀλεκτορίσκοι· οἱ μαχηταὶ καὶ θυμικοί, ὡς ἄνθρωποι, Βάβριος·*

*Ἀλεκτορίσκων ἦν μάχη Ταναγραίων,
οἷς φασιν εἶναι θυμὸν ὡς περ ἄνθρώποις.*

Et s. v. *Τάπιχειρα· τὸν μισθόν, τὰς ἀμοιβὰς
ἔχων ἀμείνονα τὰπίχειρα τῆς ἥττης.*

Ἐν Μυθικοῖς.

De gallis Tanagraeis cf. Interpp. Suidae in v. Ἀλεκτρονόνα ἀθλητὴν Ταναγραῖον, Heusing. in fab. CXLV, coll. Aristot. H. A. IV, 9, 7. Athenaeo l. XII, p. 551. Pausan. l. IX, 22, §. 4: Ἔστι δὲ καὶ γένη δύο ἐνταῦθα ἀλεκτρονόων, οἳ τε μάχιμοι — Antip. Sid. Epigr. LXXXVII. 3:

*ἄνια γὰρ καὶ κημύς, ὃ τ' εὐόρμητι Τανάγρα
οἰωνός βλαστῶν, θοῦρος ἐγερεσιμάχας.*

Parisinus I. ἀλεκτορίσκων, quod iam supra fab. XVIII, 12. reperitur, suppeditavit; nam ἀλεκτορίδων vulgata fuit lectio. Prosariae fabulae Auctor apud Stephanum p. 41. hos versus sic circumscrispsit: Ἀλέκτορες δύο δι' ὄρνεις ἐμάχοντο, οὓς λέγουσι θυμὸν ἔχειν οἷον ἀνθρώπων. 3. ἀμείνονα ἔχων Suidas. ἀμείνον' ἀνέχων Tyrwhitti est coniectura. ἀμείνον' ἔχων immodulate Saxo reposuit. Versibus contineri politicis fabulam CXIX, quae apud Furiam pedestri incedit sermone, Coraes vidit p. 343:

*Μαχομένων δέ ποτε τῶν ἀλεκτόρων
διὰ τὴν ὄρνιν, τὸ τίς αὐτὴν ἐγγήμι,
ὃ εἷς ἥττηθεὶς ἐκρύπτετο ἐν τινὶ γωνίᾳ,
ὡς δειλιάσας καὶ εἰς τροπὴν χωρήσας·
5 ὃ δὲ ἕτερος σφοδρῶς μέγα κοκκύσας,*

v. 2. ἐγγήμη Furia coniectavit, v. 3. ἰσ. γο. διὰ τὸ μέτρον τῶν συλλαβῶν, ἐκρύπτετ' ἐν γωνίᾳ Cor. v. 5. Ex inutili suspitione φαιδρὸς pro σφοδρῶς Coraes reponere volebat. De voce

- ἀνεπέτασεν ἐπάνω τῶν δωματίων,
 ὡς τροπαιοῦχος κατὰ τοῦ πολεμίου,
 φωνῶν· ἤττησα τὸν ἴδιον ἐχθρόν μου
 τροπωσόμενος ἀντίπαλον εἰς κράτος.
- 10 ὡς οὖν ἐβόα τοιαῦτα ὁ ἀλέκτωρ,
 ἤμεν ἀετὸς καταπτὰς ἐκ τῶν ἄνω,
 καὶ καταλαβὼν τὴν νικητὴν ἐκείνον,
 ἤγαγεν αὐτὸν τοῖς τέκνοις παραυτίκα,
 βροῶμα ποιήσας τοῖς νεοττοῖς καὶ πόμα.
- 15 ὁ δὲ ἕτερος ἐλευθερίως ζήσας,
 ἤγετο οὕτως ἐν ἀδείᾳ τυγγάνων,
 λαβὼν εὐκλείαν κατὰ τοῦ πολεμίου
 τοῦ ἐκπορθοῦντος καὶ τροπώσαντος τοῦτον,
 καὶ καυχωμένου, ὡς ὄντος νικηφόρου.

Fragmentum XL.

Νέος ἄσωτος καὶ Χελιδών.

Suidas. s. v. Τιτυβίζετε· ποιὸν ἦγον ἀποτελεῖτε. Καὶ Βάβριος ἐπὶ χελιδόνος·

Ταύτης ἀκούσας μικρὰ τιτυβιζούσης.

De voce Τιτυβίζετε cf. Valck. in Lex. περὶ φων. ζ. p. 231, coll. Aristoph. Avv. 1680. — ἔπη χελ. quae vulgata fuit lectio pro scazontis parte habuit Küsterus, post quem Touprius ἔπη χελιδόνος ταῦτα ex improbabili scripsit suspicione. Tyrwhitti coniectura MSS. Cantabrig. Paris. I. Leidensique stabilitur. Nam talia Suidas addere solet, cf. v. Λόφος. — περὶ κορυδαλοῦ φησι. s. v. Ὀκλαδίας. — περὶ βατράχων ὁ λόγος. s. v. Παλαμναῖος. — ὁ λέων φησι περὶ μύος. s. v. Πυρρίχαις. — ἡ κάμηλος. In

κοκκύσας cf. Valck. post Amm. p. 229. v. 6. Βαρβάρως (ὡς περὶ τὸ παρ' ἡμῖν ἀπλοῦν, ἐπέταξεν) ἀντὶ τοῦ ἀνέπιτη ἢ ἀνέπιτατο. Cor. 8. Coraes correxit. φωνεῖν Cod. v. 14. πόμα. Hominis insulsitatem Furia Annot. p. 48. castigavit. v. 15. Ἰσ. γρ. ἡλλειο Cor.

sede fragmenti indicanda Coraes (cf. Cap. IV, p. 53.) erravit, ante quem Tyrwhittus illud inter fabularum incertarum fragmenta p. CCI. rettulit. Fortasse non multum errabit, qui versum depromptum esse statuatur ex Furiae fab. CXXIII: Νέος ἄσωτος καταφαγὼν τὰ πατρῶα, ἱματίου καὶ μόνου αὐτῷ περιλειφθέντος, ὡς ἐθεάσατο χελιδόνα παρὰ καιρὸν ἐλθοῦσαν καὶ ὀφθεῖσαν, οἴομενος ἕα ἤδη προσιέναι, ὡς μηκέτι δεηθησόμενος τοῦ ἱματίου, καὶ τοῦτο φέρων ἀπεπώλησεν. Ἰστέρον δὲ χειμῶνος γενομένου, καὶ σφοδροῦ γενομένου τοῦ ἀέρος, ἐπειδὴ εἶδε τὴν χελιδόνα νεκρὰν ἐρημουμένην, ἔφη πρὸς αὐτήν· ὦ φίλη, αὐτὴ σὺ καμὲ ἀπολώλεκας καὶ ἀπόλεσας. Qua de fabula cf. Cor. p. 385. Babrii fragmentum ad fabulae initium est referendum; hunc enim narrationis progressum fuisse opinor: Iuvenis autem prodigus, simulatque hirundinem paululum titybizantem audivit, ver adesse opinatus vestem vendidit.

Fragmentum XLI.

Μύες καὶ Γαλαῖ.

Suidas s. v. Τρώγλη· ἡ ὀπή.

Ἄλλ' οἱ μὲν οὖν σωθέντες ἦσαν ἐν τρώγλαις.

Ἄλλ' οἱ Paris. I. ἄλλοι reliqui. Prosarius apologus extat apud R. Stephan. p. 51. Nevel. p. 285. Schneid. S. p. 83. Fur. p. 50. et p. 75. Haec novissima fabula a reliquis longe discedit, quapropter Coraes p. 384: Ἀφ' ὅθιμοις (inquirit) καὶ δυστήνοις δυστήνου ποιητοῦ στίχοις δωδεκασυλλάβοις τοῖς πλείστοις συνέστηκεν ὁ μῦθος ὅλος, ἐν πεζοῦ λόγου σχήματι γεγραμμένος τὸ πρότερον. Iam versus istos transcripsi:

Ποτὲ γαλέαι ἐμάχοντο τοῖς μυσίν,
αὐτοῖς κατατροποῦσαι καὶ ἀναιροῦσαι.
εἶπον δ' οἱ μύες καθ' ἑαυτοῦς τοιαῦτα·
παραλόγως γαλέαι ἡμᾶς ἤττωσιν,

- 5 οὐ γὰρ κτώμεθα ἄνακτα, ὥσπερ αὐται,
 οὐδὲ στρατηγούς ἐπὶ τῇ παρατάξει,
 καὶ διὰ τοῦτο ταλαιπωροῦμεν πάντες,
 καὶ φυγάδες γινόμεθα τοῦ πολέμου.
 καὶ παραυτίκα συμβούλιον λαβόντες
 10 κατεστήσαντο τοὺς παμμεγέθεις μύας
 ἀρχηγέτας τε καὶ στρατηγούς τῶν ἄλλων.
 καὶ δὴ ἐνοπλοὶ ἅπαντες γεγονότες,
 καὶ παρατάξεις αὐθις πεποιηκότες,
 ἤρξαντο κρότων * τῶν τοῦ πολέμου.
 15 τῶν γὰρ αὐτῶν σαλπίγγων * σαλπισασῶν
 ἐναπήρξαντο πολεμεῖν πρὸς τὰς γαλέας·
 αἱ κατὰ κράτος τοὺς μύας ἠτιησάσαι,
 ἔτρεψαν τοὺς δυστήνους εἰς φυγὴν. οἱ μὲν
 γὰρ ἄοπλοι πεφευγότες ἐν τοῖς τοίχοις,
 20 εἰσεληλύθεσαν ῥαγάδας αὐτίκα.
 οἱ δὲ ἐνοπλοὶ καὶ ἀρχηγέται τούτων,
 οἳ τε ἄρχοντες καὶ στρατηγοὶ τῶν ἄλλων
 μὴ δυνάμενοι ἐν ταῖς ὀπαῖς ἐμβῆναι,
 διεφθάρησαν ἅπαντες ὑπὸ τῶν γαλεῶν.

Fragmentum XLII.

Παιδίον ἐσθίων σπλάγχνα.

Suidas s. v. Οἶναρα· τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα·

Δήμητρι ταῦρον χωλὸν ἀγρότης θύσας,
 ἄλω πλατεῖαν οἰνάρους ὑπεστρώκει.

1. Quae apud Suidam vulgatur scriptura ταύρων ὄχλον, ferri non potest. Minus tamen placet Toupii medela Δημ. ταῦρον εὐχλόω ἄγροτης θύσας. (licet a Soph. Oed. Col. 1600. εὐχλοος Δημ. ab Eupol. Μαρικᾶ, χλόη Δημ. in Schol. Soph. l. I. et ab Aristoph. Lys. 835. χλόη nuncupetur,) quam Tyrwhitti emendatio a me recepta. Vide quae de harum syllabarum confusione Cap. I, p. 19.

sunt disputata. Eadem chorda oberratum est a librariis apud Suidam s. v. *Ἀγείρας*· ὁ *χολός*, ubi corruptio etiam nunc residet. 2. *οἰνάροις* Codd. omnes praeter Parisinum I, qui cum prioribus editt. *οἰνάραις*, quod iam ante Küsterum Portus emendaverat. Ceterum cf. Phot. p. 275, 16. Lips. Poetae versus videntur spectare ad *Coraeae fab. CCLXII*: *Βοῦν τινες ἐπ' ἀγρῶ θύσαντες, τοὺς συγγενεῖς ἐκάλεσαν· ἐν δὲ τούτοις ἦν καὶ γυνὴ πενιχρά, μεθ' ἧς καὶ ὁ παῖς. Τὸ δὲ παιδίον τῶν κρεῶν πλήσας τὴν γαστέρα καὶ ὀδυνώμενος ἔλεγεν· ὦ μήτηρ, τὰ σπλάγγνα. Ἡ δ' εἶπεν· οὐχὶ τὰ σά, τέκνον, ἃ δὲ κατέφαγες.*

Fragmentum XLIII.

Γάλλοι καὶ ὄνος

Ioan. Tzetzes Chil. I. XIII, 264. sqq.:

*Γάλλοις ἀγύρταις εἰς τὸ κοινὸν ἐπρώθη
ὄνος τις οὐκ εὖμοιρος, ἀλλὰ δυσδαίμων,
ὅστις φέρη πτωχοῖσι καὶ πανούργοισι
πείνης ἄκος δίψης τε καὶ κακὴν τέχνην·
* * * * **

*5 οὗτοι δὲ κύκλω πᾶσαν ἐξ ἔθους κόμην
περιιόντες ἐλέγοντο· τίς γὰρ ἀγροίκων
οὐκ οἶδεν Ἄττιν λευκὸν ὡς ἐπηρώθη;
τίς οὐκ ἀπαρχὰς ὀσπρίων τε καὶ σίτων
ἀγνώφ φέρων δίδωσι τυμπάνῳ Πείης.*

Fragmentum est fabulae 241. Cor.: *Μηναγύρται ὄνον ἔχοντες, τούτῳ εἰώθεσαν τὰ σκεύη ἐπιτιθέντες ὀδοιπορεῖν. Καὶ δῆποτε, ἀποθανόντος αὐτοῦ ὑπὸ κόπου, ἐκδείραντες αὐτόν, ἐκ τοῦ δέρματος τύμπανά κατεσκεύασαν καὶ τούτοις ἐχρῶντο. Ἐτέρων δὲ αὐτοῖς μεναγυριῶν ἀπαντησάντων καὶ πυρθαυομένων αὐτῶν, ποῦ ἂν εἴη ὁ ὄνος, ἔφασαν, τε-*

θνηκέναι μὲν αὐτόν, πληγὰς δὲ τοσαύτας λαμβάνειν, ὅσας οὐδὲ ζῶν ὑπέμεινεν.

Fragmentum Babrii Tzetzes l. l. excitavit, versu tamen tertio omisso et quarto, quorum copiam fecit Natalis Comes, qui Mythol. l. IX, c. 5. p. 968. tacito carminis fonte totum fragmentum suum in usum convertit.

1. De Rheae sacerdotibus post Ruhnk. in Tim. p. 10. sq. et Interpp. in Phaedr. IV. 1. copiose disseruit Coraes in Σημ. βρ. p. 428. Breviter eos descripsit Tzetzes LIII, 257. sqq.

Οἱ παλαιοὶ ἀγύρται γάρ, ὡς περ Βαβροίας γράφει

— — — — —
εἰς ὄνον θέντες εἶδωλον θεᾶς αὐτῶν τῆς Ρείας
τυμπάνοις περιήρχοντο τὰς κόμας προσαιτοῦντες
μετ' ἐπασμάτων καὶ ᾠδῶν, σελήνης ἀρχιμήνοις.

Gallorum istis nomen fuisse suo adhuc tempore Photius testatur s. v. Κύβηρον· Κρατῖνος Θράτταις· τὸν θεοφόρητον. Ἴωνες δὲ τὸν μητραγύρτην καὶ Γάλλον νῦν καλούμενον οὕτως Σιμωνίδης, coll. Suid. s. v. Ἀγύρτης· πτωχός. 2. εὐμορφος Lev. 3. φέρη Bentl. Tyrwh. φέροι Cor. Lev. φέρει Nevel. Mythogr. p. 652. 4. De πείνη vocabulo cf. Lobeck. in Phryn. pp. 438. 499. Piers. in Moer. 184. ἄκος] σάκος Nev. κακῆς τέχνης Nev. κακὴ τέχνη quo spectet praeter alios docet Dionys. Halic. Tom. I. p. 275. Reisk. περιάγουσιν ἀνά τὴν πόλιν οὗτοι μητραγυρτοῦντες, ὡς περ αὐτοῖς ἐθος τύπους τε περικείμενοι τοῖς στήθεσι, καὶ καταυλούμενοι πρὸς τῶν ἐπομένων τὰ μητρῶα μέλη καὶ τύμπανα κροτοῦντες.

5. Tzetzes versus aliquot a se intermissos esse ipse significavit his verbis:

Εἶτα παρελθὼν καὶ κατωτέρω λέγει.

Vereor tamen ne plures quam quos Natalis Comes interposuit hac in parte choliambi desint fragmento. Quocirca vel contra priorum editorum rationes lacunam admisit; Fidem facit Phaedrus lib. IV, 1.

Galli Cybebes circum-in quaestus ducere asinum solebant, baiulantem sarcinas;

is cum labore et plagis esset mortuus;
 detracta pelle, sibi fecerunt tympana.
 rogati mox a quodam, delicio suo
 quidnam fecissent? hoc locuti sunt modo:
 putabat, se post mortem securum fore,
 ecce aliae plagae congeruntur mortuo. —

κύκλω πᾶσ. Cf. de dictionis genere Odys. θ', 278:

Ἄμφι δ' ἄρ' ἐρμῖσιν χέε δέσματα κύκλω ἀπάντη.

coll. Bernh. Syn. Gr. p. 81. Addere tamen iuvat Schweigh. in Herod. IV, 72: ἐπιστήσαντες δὲ κύκλω τὸ σῆμα ἰππέας τοιούτους, ἀπελαύνουσι. Eadem ratione in usu fuit περὶ κύκλω, vid. Lob. in Phryn. p. 9. contra Heindorf. in Phaedon. p. 243. Vel post Lobeckium totum hunc locum excitatis veterum Grammaticorum exemplis egregie illustravit Bernhardyus Synt. Gr. p. 260.

5. Περιμόντες ἔλεγον cum Tzetze Nev. et Cor. Sub- sisto in Bentleii coniectura ἐλέγοντο Tyrwhitto quoque probata, etsi alia facile possunt proferri; etenim cum compluribus vocabulis circulatoria istorum Gallorum mendacitas consignetur, vide vel Suidam s. v. Ἀγύρτης· ὁ ἀλαζῶν καὶ ἀπατεῶν. Τὸ δὲ ἀγείρειν καὶ τὸ περιαγείρειν, τὸ περιέναι, καὶ περινοσιεῖν ἐπὶ νίκῃ, ἢ τινι ἑτέρῳ τοιούτῳ σεμνύνει, coll. Interpp. in Tim. v. Ἀγείρουσαν, horum igitur vocabulorum unum fortasse huic loco redditum aequae metro satisfecerit; illorum enim ratio displicuit certe Dobraeo ad Porson. Aristoph. 135: In Babrio mirum est dedisse Tyrwhittum περιμόντες ἐλέγοντο· τίς γὰρ ἀγροίκων, ex interpolatione vel Nat. Comitibus, vel Bentleii.

7. Ἄτιν λευκόν. De Atti vide quos Kiesslingius in Tzet. p. 491. excitavit: Lucian. de dea Syria §. 15. Deor. Dial. XII, 1. de Sacrif. 7. et Schol. in Iov. Trag. 8. Adde R. Benth. epistol. de Anacr. c. XIII. ad Fr. Gazonem conscriptam et narrationem in Bachmanni Anecd. Vol. II, p. 325. Isaacique Voss. in Catull. doctrinam p. 161. sqq.

Fragmentum XLIV.

Κύων κρέας φέρουσα.

Ioan. Georgides apud Boiss. Anecd. Tom. I, p. 17:

Βαβρίου·

*Βίος ἀβέβαιος παντός ἀνδρός ἀπλήστου
ἐλπίσι ματαίων πραγμάτων ἀναλοῦται.*

2. ἀναλοῦται ex Cod. Regio Boissonadus prodidit, nam cum Mediceo post Tyrwhittum Bergerus ἀναχοῦται reposuit. De illa voce rariore cf. Schaef. in Bast. Com. Pal. p. 706, coll. p. 916. Choliambi supra laudati referuntur ad Corae fab. CCIX: *Κύων κρέας ἔχουσα ποταμὸν διέβαινε. Θεασαμένη δὲ τὴν σκιάν, κύνα ὑπέλαβε μείζον κρέας ἔχουσαν· διόπερ ἀφείσα τὸ ἴδιον ὤρμησεν ὡς τὸ ἐκείνης ἀφαιρησομένη. Συνέβη δὲ αὐτὴν ἀμφοτέρων στέρηθῆναι· τοῦ μὲν μὴ ἐφικομένην, διὸ μηδὲν ἦν, τοῦ δέ, ὅτι ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ κατεσύρετο.*

Ὁ λόγος πρὸς ἄνδρα πλεονέκτην εὐκαιρός.

Praeter hos versus et quos in fab. XIII. p. 98. sqq. et fragm. XXXVII, 4. transcripsi, vix eorum quae in Georgidae Gnomologio mythographo ascripto laudantur, quicquam a Nostro revera profectum esse arbitror. Plerumque prosariarum fabularum sunt epimythia, veluti p. 31. extat sententia: *Δέον τὰ τέλη τῶν πραγμάτων ἡμᾶς προορᾶν, καὶ οὕτως τὴν τούτων ἐγχείρησιν ποιῆσθαι*, quae poeta ascripto reperitur in Cod. CCCLXXI. Biblioth. Coisl. p. 574: desumpta est ex fabula de Vulpe et Hirco, cf. Fur. p. 5, quo loco: *Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τὸν φρόνιμον ἄνθρωπον δεῖ πρότερον τὰ τέλη τῶν πραγμάτων σκοπεῖν, εἰθ' οὕτως αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.* Sed cavendum est, ne cum Bergero p. 72. qui negligentissimam fragmentorum composuit collectionem tales procudamus scazontes:

*Δέον τὰ τέλη προορᾶν τῶν πραγμάτων ἡμᾶς,
καὶ οὕτω τὴν τούτων ἐγχείρησιν ποιῆν.*

Peiores enim illi quam qui pro Babrii possint umbra ha-

beri. Reliqua vide apud Boiss. l. l. pp. 43, 48, (quo loco sub Aesopi nomine versus politici excitantur,) 58, 61, 90.

Fragmentum XLV.

Ποιμήν καὶ Λύκος,

In MS. Bibliothecae Mediceae Pl. VII, n. XV:

Γνώμη πονηρὰ χρηστὸν ἦθος οὐ τρέφει.

Fragmentum spectat ad epimythium fab. LXXI. Cor.:

Ποιμήν νεογνὸν λύκου σκύμνον εὐρῶν καὶ ἀνελόμενος σὺν τοῖς κυσὶν ἔτρεφεν. Ἐπεὶ δ' ἠϋξήθη, εἴ ποτε λύκος πρόβατον ἤρπασε, μετὰ τῶν κυνῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. Τῶν δὲ κυνῶν ἔσθ' ὅτε μὴ δυναμένων καταλαβεῖν τὸν λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑποστρεφόντων, ἐκείνος ἠκολούθει μέγρις ἂν τοῦτον καταλαβῶν, οἷα δὴ λύκος, συμμετάσχη τῆς θήρας· εἶτα ὑπέστρεφεν. Εἰ δὲ μὴ λύκος ἔξωθεν ἄρπάσειε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα θύων, ἅμα τοῖς κυσὶν ἐθοινεῖτο, ἕως ὃ ποιμήν στοχασάμενος καὶ συνεῖς τὸ δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας, ἀπέκτεινεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χρηστὸν ἦθος οὐ τρέφει.

* Fragmentum XLVI.

Scholias ad Thucydidis verba IV, 92: οὐ γὰρ τὸ προμηθές, οἷς ἂν ἄλλος ἐπίη, περὶ τῆς σφαιέρας ὁμοίως ἐνδέχεται λογισμόν, καὶ ὅστις τὰ μὲν ἑαυτοῦ ἔχει, τοῦ δὲ πλείονος ὑπερόμενος, ἐκῶν τι ἐπέρχεται, annotavit: Ἐκ τῶν τοῦ Αἰσώπου μύθων, ἄλλος ἄλλον ἀγρεῦσαι θέλων τρέχει τις, ἄλλος δ' ἄλλον ἐκκακοῦ σώζων. Ubi Bauerus ἄλλως. — τρέχει. Verba Scholiastae Fabricius

c. VII, Boylio in Ex. diss. Bent. p. 245. praeunte versibus sic illigavit:

— — ἄλλος ἄλλον ἀγρεῦσαι θέλων
τρέχει τις ἄλλος ἐκ κακοῦ σώζων.

Tyrwhittus contra annotavit p. CCI: Haec autem cum et metrum luxatum sit, et sensus obscurus, an nostri sint, diiudicare nolim, donec accuratius scripta inveniantur. Quodsi haec verba Babrii sunt, sic in metra distribuenda esse auguror:

— — Ἄλλος ἄλλον ἀγρεῦσαι
θέλων τρέχει τις — — —

Ab his vero seiungendum est fragmentum:

— Ἄλλος δ' ἄλλον ἐκ κακοῦ σώζων.

* Fragmentum XLVII.

Α Ὑ Χ Ν Ο Σ.

Ex fabula CCXL. Nev.: Μεθύων λύχνος ἐν ἐλαίῳ καὶ φέγγων, ἐκαυχᾶτο, ὡς ὑπὲρ ἥλιον πλέον λάμπει. Ἄνεμου δὲ πνοῆς [πνοῆς Cor. p. 157.] συρρέουσantos εὐθὺς ἐσβέσθη [Cor. ἐσβέσθη Nev.] Ἐκ δευτέρου δὲ ἄπτων τις, εἶπεν αὐτῷ· φαῖνε λύχνη καὶ σίγα· τῶν ἀστέρων τὸ φέγγος οὐποτε ἐκλείπει, — hos Bentleyus de fab. Aes. c. VII. refinxit scizontes:

— — — ἥλιου πλέον λάμπει.
Ἄνεμου δὲ συρρέουσantos, εὐθὺς ἐσβέσθη.
ἐκ δευτέρου δ' ἄπτων τις — — —
— — — φαῖνε λύχνη καὶ σίγα,
τῶν ἀστέρων τὸ φέγγος οὐποτ' ἐκλείπει.

Iacobsius vero in Nacht. z. Sulz. allg. Theor. d. schön. Künste Tom. V. P. I. p. 283. totum apologum versibus illigavit:

Λύχνος μεθύσκόμενος ἐλαίῳ καὶ φέγγων
 καυχᾶτο λέξας· ἡλίου πλέον λάμπω·
 ἀνέμου δὲ συρῶρεύσαντος εὐθύς ἐσβέσθη.
 ἐκ δευτέρου δ' ἀνήρ τις αὐτὸν ἐξάπτων,
 ἔλεξεν ᾧδε· φαῖνε λύχνε καὶ σίγα,
 τῶν ἀστέρων τὸ φέγγος οὔ ποτ' ἐκλείπει.

Poterant fortasse sic verba dispensari:

Λύχνος μεθύων τις ἦν ἐλαίῳ καὶ φέγγων·
 κῆρυξεν ὡς περ ἡλίου πλέον λάμπει.

Nam illo ἐν prosariae fabulae libenter caremus; sic II.
 ε', 389.

ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μέγαλοιο βοείην
 λαοῖσιν δάη ταύειν, μεθύουσαν ἀλοιφήν.

Porro vulgare est fabularum initium ἦν τις sequente par-
 ticipio, cf. fab. XX, 1. De vocabulo ἀρχεῖν exposuit
 Blomf. in Aeschyl. Agam. 489. et in Prometh. 710.

2. συρῶρεύσαντος. Citeriori aevo hunc aoristum adiu-
 dicavit Lob. in Phryn. p. 739.

3. Chr. Schneiderus qui Bentleii operam neglexit,
 Ann. p. 35. versus disposuit:

— — ἀπτων
 τις, εἶπεν, αὐτῷ· φαῖνε λύχνε καὶ σίγα.

5. Vocabuli ἐκλείπειν usum confirmavit Daw. Miscell.
 Critt. p. 88. annott. 32.

* Fragmentum XLVIII.

Δικαστήριον τῶν ζώων.

Tyrwhittus ex prosaria Bodleiani Cod. fabula LXXVI:
 Λέων τις ἐβασίλευεν οὐχὶ θυμώδης, οὐδὲ βίαιος, ἀλλὰ πρῶτος
 καὶ δίκαιος, ὡς περ ἄνθρωπος· ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας
 συναθροισμὸς ἐγένετο πάντων τῶν ζώων δοῦναι δίκας καὶ λα-

βεῖν πρὸς ἄλληλα, ὁ λύκος μὲν προβάτω, πάροδαλις δὲ αἰγά-
 γρω, ἐλάφω δὲ τίγρις, κύνων δὲ λαγωῶ· ὁ πιῶξ δὲ ἔφη· ἠν-
 χόμεν ἰδεῖν τὴν ἡμέραν ταύτην, ἵνα τοῖς βιαίους φοβερὰ τὰ
 εὐτελεῖ φανῶσιν —, ex hac inquam fabula choliambos re-
 stituit:

Λέων τις ἐβασίλευσεν οὐχὶ θυμώδης,
 οὐδ' ὤμῳ οὐδὲ βίαιος, ἀλλ' ἀόργητος
 πρᾶος τε καὶ δίκαιος, ὡς περ ἄνθρωπος

Δίκας δὲ δοῦναι καὶ λαβεῖν πρὸς ἄλληλα.

Ceterum fabulae conclusio, licet eam „non a Babrio, sed
 ab aliena et inficeta manu profectam esse“ Angli opinio
 fuerit, poetae vestigiis insistit; siquidem insulsus meta-
 phrastes numquam in poeticum illud πιῶξ (cf. Il. ε', 676.
 χ', 310. Blomf. in Aesch. Agam. 134.) incidit.

* Fragmentum XLIX.

Ταῦρος καὶ Τράγος.

Choliambos quattuor Iacobsius apud Sulz. Nacht. z. allg.
 Th. d. sch. Künste Tom. V. P. I. p. 283. Babrio vindicavit ex fab. CCLXXXI: Λέοντα φείγων ταῦρος εἰς-
 ἤλθεν εἰς σπήλαιον. Τράγος δὲ τοῦτον τοῖς κέρασιν ἐξώθει.
 Ὁ δὲ εἶπεν· οὐ σέ, ἀλλὰ τὸν λέοντα φοβοῦμαι. Ἐπεὶ παρελ-
 θέτω [Nev. παρελθέτω τὸ θηρίον Cor. p. 181.], καὶ τότε
 γνώση, τίς ἢ δύναμις ταύρου καὶ τράγου. Sunt igitur hi
 versus:

Λέοντα φεύγων ταῦρος ἤλθ' εἰς σπήλαιον
 τράγος δὲ τοῦτον τοῖς κέρασιν ἐξώθει.
 ὁ δ' εἶπεν· οὐ σέ, τὸν δὲ λῖν ἀνορῶδῶ·
 ἐπεὶ παρῆλθεν οὗτος, ὦ φίλ' εὖ γνώση. —

quibus coll. Gabria fortasse versus pars est adiungenda:

* * σθένος τράγου τε καὶ ταύρου.

1. Levisius p. 292. primum versum sic refinxit:

Λέοντα φεύγων ταῦρος ἄντρον εἰς ἤλθεν,

Secundum versum post Coraen Σημ. βρ. p. 432. Levisius p. 292. integrum dedit; Iacobsius enim τοῖς κέρασιν omisit; mediam tamen huius vocabuli syllabam produci docent Aeschylus apud Athen. XI, 476, C.

*Ἀργυρηλάτοις
κέρασι χρυσᾶ στόμια προςβεβλημένους*

Eurip. Bacch. 921:

*Καὶ ταῦρος ἡμῖν πρόσθεν ἠγείσθαι δοκεῖς,
καὶ σὺ κέρατε κρατὶ προςπεφυκέναι.*

Pseudo-Anacr. II, 1:

φύσις κέρατα ταύροις.

Orph. fr. VI, 24:

Ταύρεα δ' ἀμφοτέρωθε δύο χρύσεια κέρατα.

ibidemque sive probaris Schneideri scripturam in Lith. 238. licet deprehendere:

Ἀμφὶ κέρατα δύο βάλλειν, ἢ καρτερόν ἀμφίς,

sive vulgatam κέραα δύο; nam κέρα Ald. et Iunt. sequace Hermanno; κέραε tamen malebat Tyrwhittus.

3. Elegantissima est Iacobsii emendatio; vocabulum λῖς etsi in reliquis Babrii fragmentis non reperitur, Anonymus tamen qui hexametris fabulas conscripsit, eo usus est apud Suidam s. v. λῖς· ὁ λέων· Μῦθος·

Ἐς βίοντον κοινωνὸς ὄνη γένει' ὀμοβόρος λῖς.

Eandem ex Florentino Furia CLXXXI. et Schneiderus CCXIV. ex Augustano ediderunt fabulam, quae ad verba fere conspirant: Ταῦρος διακόμενος ὑπὸ λέοντος κατέφυγεν εἰς σπήλαιον, ἐν ᾧ ἦσαν αἴγες ἄγριαι. Τυπτιόμενος δὲ ὑπ' αὐτῶν ὁ ταῦρος καὶ κρατιζόμενος ἔφη· [ἀλλ' Flor.] οὐχ ὑμᾶς φοβούμενος ἀνέχομαι, ἀλλὰ [om. Flor.] τὸν [δὲ add. Flor.] πρὸ [τοῦ στόματος add. Flor.] τοῦ σπηλαίου ἐστῶτα [λέοντα add. Flor.] Itaque Capras silvestres huius fabulae Auctor induxit pro Hirco, quo imitator iste Babrii usus est:

Ἦλκυν ταῦρον ἐξ ἑῆς κοίτης τράγος,
ὄν θῆρ λέων δίωκεν· εἶπε δὲ στένων,
εἶπερ με μὴ λέοντος ἐπιόσει φόβος,
ἔγνωσ ὅσον ταύρου τε καὶ τράγου σθένος.

* Fragmentum L.

Τράγος καὶ Ἀλώπηξ.

Fab. CCLXXXIV. Nevel. [coll. fabb. IV. Fur. et IX. Schneid. S.]: Τράγος ἐν θέρει σφοδρῶς διψήσας κατήλθεν εἰς βαθὺν κρημὸν ὕδωρ πιεῖν. Πιὼν δὲ καὶ χορτασθεὶς οὐκ ἠδύνατο ἀνελθεῖν, καὶ μετενόει καὶ βοηθὸν ἐζήτει. Ἀλώπηξ δὲ τοῦτον ἰδοῦσα ἔφη· ὦ ἀνόητε, εἰ τόσας φρένας εἶχες, ὅσας ἐν τῷ πάγωνι τρίχας, πρότερον οὐκ ἂν κατέβης, εἰ μὴ τὴν ἄνοδον ἐσκεύω (ἔσκεψας Nev.).

Ἐπιμύδιον. Ὅτι δεῖ πρότερον προσκοποῦντα τὰ τέλη τῶν πραγμάτων, οὕτω ποιῆσθαι.

Hac igitur ex fabula Bentleius Diss. de fab. Aes. p. CXLVII. Babrio versus vindicavit:

— — Κατήλθεν εἰς βαθὺν κρημόν.

— — μετενόει καὶ βοηθὸν ἐζήτει.

Iacobsius tamen apud Sulzer. Nachtr. z. allg. Theor. d. sch. Künste ex eadem fabula Babrio hos adiudicavit versus:

Τράγος θέρους ποθ' ὦρα σφοδρῶς διψήσας
ὑδωρ πιὼν κατήλθεν εἰς βαθὺν κρημόν,

quorum prior scazontum legibus adversatur. Quod quamquam Huschkium Diss. de fab. Archil. p. CCXLVI. effugit, tamen Iacobsii rationem improbavit, qui: nolim (inquit) equidem hos multosque similes versus, ex oratione parum elegante ab aliis etiam passim concinnatos, in elegantissimi auctoris rationes transcribere." Gabrias apud Bandin. Tom. I, p. 30. fab. LVII. poetae fabulam suam in usum convertit:

Τέλη σκοπεῖν, εἶθ' οὕτως ἐγχειρεῖν.
 Πέπτακε κερδῶ πρὸς βαθύκρημον φρέαρ,
 πρὸς ὃ τράγος κάτεισι διψῶν ἀσκόπως,
 ἀφ' οὐπερ αὐτὴ τοῦ βάρους σεσωμένη
 ἐκερτόμησεν, ὡς ἄνουν πωγωνίαν.

Ubi ἀσκόπως pro ἀσκόπος quod in Laurentiano est, scripsi.
 De epimythio cf. fragm. XLIV.

* Fragmentum LI.

Ἄνθρωπος καὶ Ἀλώπηξ.

Εἰς τὰς ἀρούρας τοῦ βαλόντος ᾠδήγει.

Choliambum Babrio restituit Bentleius Diss. de Aes. fab. c. VII. ex Neveleti apologo CLXVI: Ἀλώπεκά τις ἐχθρὰν ἔχων, ὡς βλάπτουσαν αὐτόν, κρατήσας καὶ θέλων ἐπὶ πολὺ τιμωρήσασθαι, στυπεία ἐλαίῳ βεβρεγμένα τῇ οὐρᾷ προσδήσας ὑψῆψε. Ταύτην δὲ δαίμων εἰς τὰς ἀρούρας τοῦ βαλόντος ᾠδήγει. Ἦν δὲ καιρὸς ἀμητοῦ. Ὁ δ' ἠκολούθει θρηῶν, μηδὲν θερίσας.

* Fragmentum LII.

Βάτραχος καὶ Ἀλώπηξ.

Ἰατρός εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων.

Choliambum Huschkus de fab. Archiloch. p. CCXLVII. deprehendit in fabula Augustani Codicis: Ὀντος δὲ ποτε βατράχου ἐν τῇ λίμνῃ ἀνεβόησε πᾶσι τοῖς ζώοις λέγων. Ἰατρός εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων. Καὶ πῶς δέ, φησὶν ἀλώπηξ, ἄλλους σώσεις, σαυτὸν δὲ χολὸν ὄντα μὴ θεραπεύων; — Eadem autem historia de Lumbrico (σκώληξ) narratur apud Heusing. fab. CXXXV, cf. fragm. XX. Flavius Avianus fab. VI. Ranae medici partes tribuit.

• Fragmentum LIII.

Γεωργός καὶ Ὅφις.

Δίκαια πάσχω τὸν πονηρὸν οἰκτείρας.

Versum Huschkius Diss. de fab. Archiloch. p. CCXIII. detexit in fabula LXII. Schneid. Sax. Γέρων τις γεωργὸς χειμῶνος ὥρα ὄφιν εὐρών ὑπὸ κρύους πεπηγῶτα, τοῦτον ἐλέησας καὶ λαβὼν ὑπὸ κόλπων ἔθηκετο. Θερμανθεὶς δὲ ἐκεῖνος καὶ ἀναλαβὼν τὴν ἰδίαν φύσιν, ἐπληξε τὸν εὐεργέτην καὶ ἀνεῖλε· θνήσκων δὲ ἔλεγε· δίκαια πάσχω τὸν πονηρὸν οἰκτείρας. Proxime accedit Palatinus quintus in Gabriana fab. XLII. Nev. coll. p. 642. Annot.

Ἐθαλπέ τις γεωργὸς ἐν κόλποις ὄφιν
ὥρα κρύους, ἐπεὶ δὲ θέρμης ἤσθετο,
ἐπληξε τὸν θάλψαντα κάκτεινε τάχος·
στένων δ' ὁ πληχθεὶς τόνδε τὸν στίχον ἔφη·

5 δίκαια πάσχω τὸν πονηρὸν οἰκτείρας.
οὕτως κακοὶ πέλουσι τοῖς εὐεργέταις.

Quo in apologo ceteroqui propter versuum numerum mihi suspecto cum Corae p. 105. coll. Σημ. βρ. p. 421. v. 4. στίχον, v. 5. δίκαια πάσχω pro Neveleti στίχον et δικαίως πάσχων edidi, retento tamen v. 6. ut in Codice supra laudato extat; nam cum reliquis Coraes recepit:

Οὗτοι κακοὶ ποιοῦσι τοὺς εὐεργέτας.

* Fragmentum LIV.

Πόλεμος καὶ Ὑβρις.

Θεοὶ πάντες

ἔγημαν, ἣν εἵληφ' ἕκαστος ἐν κλήρῳ.

Αὐτῇ δ' ἀκολουθεῖ πανταχοῦ βαδιζούσῃ.

Illos versus Tyrwhittus restituit ex prosaria Cod. Bodleiani fabula L: Θεοὶ πάντες ἔγημαν ἣν ἕκα-

στος εἴληφεν ἐν κλήρῳ· Πόλεμος παρῆν ἐσχάτῳ κλήρῳ· Ἰβριν δὲ μόνην κατέλαβεν. Ταύτης περισσῶς ἐρασθεῖς ἔγημεν· ἐπακολουθεῖ δὲ αὐτῇ πανταχοῦ βαδιζούσῃ.

* Fragmentum LV.

Στρατιώτης καὶ Ἴππος.

Tyrwhittus Babrio vindicavit tres sczontes:

Ὁ δὲ συνεχῶς κατέπιπτε μηδὲν ἰσχύων.

Σὺ γὰρ εἰς ὄνον με μετεποίησας ἐξ Ἴππου·
καὶ πῶς πάλιν ἔχειν ἐξ ὄνου θέλεις Ἴππον;—

ex prosaria Cod. Bodl. fabula LVI: Ἴππον τὸν ἑαυτοῦ στρατιώτης, ἕως μὲν καιρὸς τοῦ πολέμου ἦν, ἐκρίθιζεν, ἔχων συνεργὸν ἐν ταῖς ἀνάγκαις· ὅτε δὲ ὁ πόλεμος κατέπαυσεν, εἰς δουλείας τιτὰς καὶ ἀρότους βαρεῖς ὁ Ἴππος ὑπόυργει, ἀχρόνῳ μόνῳ τρεφόμενος. Ὡς δὲ πάλιν πόλεμος ἠκούσθη καὶ ἡ σάλπιγξ ἐφάνει, τὸν Ἴππον χαλινώσας ὁ δεσπότης καὶ αὐτὸς καθοπλισθεῖς ἐπέβη. Ὁ δὲ συνεχῶς κατέπιπτε μηδὲν ἰσχύων. Ἐφη δὲ τῷ δεσπότη· ἀπελθε μετὰ τῶν πεζῶν τῶν ὀπλιτῶν ἄρτι· σὺ γὰρ ἀφ' Ἴππου εἰς ὄνον με μετεποίησας, καὶ πῶς πάλιν ἐξ ὄνου Ἴππον θέλεις ἔχειν; — Male tornati sunt versus, quibus Schneiderus Saxo p. 212. sqq. Babrium locupletavit.

* Fragmentum LVI.

Λύκος καὶ Γραῦς.

Ἐκαρτίεργησε μέχρις ἐσπέρας πεινῶν.

Versus debetur festinationi eius qui Babrii decurtavit fabulam: Αἰτοῦντι τροφήν νηπίῳ καὶ κλαίοντι ἠπίλησε γραῦς, εἰ μὴ ἠσυχάσαι, τῷ λύκῳ ῥάψαι· ὁ δὲ λύκος τὴν

γραῦν ἀληθεύειν τομίσας, ἑκαρτέρησε μέχρις ἐσπέρας
 πεινῶν μηδὲν λαβῶν· εἰς δὲ τὴν σύνοικον ἐλθὼν ἠρωτᾷτο·
 πῶς οὐδὲν ἄρας ἤλθεν, ὡς ἀεὶ. Ὁ δὲ εἶπε· πῶς γὰρ τίς
 πιστεύσει γυναικί; Tyrwh. p. CLXXIII. sqq. Novissima
 Schneiderus Saxo p. 193. non inconcinne per metra sic
 partitus est:

Ὁ δ' εἶπε· πῶς γὰρ τίς γυναικὶ πιστεύσει;

* Fragmentum LVII.

Ἡ μίονος.

Ex apologo Cod. Bodleiani prosario XLVI: Ἡμι-
 ονος ἐκ κριθῆς παχεῖα γενομένη, ἔτρεχε σκιρτῶσα καὶ ἔλεγεν·
 ἵππος ἐστὶ μοι μήτηρ· ἐγὼ δὲ οὐδὲν αὐτῆς εἰς τὸν δρόμον
 ἔλαττω. Ὅτε δὲ ἔπαυσε τοῦ δρόμου, ἐσκυθρόπασε· ὄνου γὰρ
 εὐθύς πατρὸς οὐδ' ἀνεμνήσθη. — Tyrwhittus Babrio re-
 stituit versus:

Ἡμίονος ἐκ κριθῆς ἔτρεχε παχυνθεῖσα,
 σκιρτῶσα τ' ἔλεγεν, ἵππος ἐστὶ μοι μήτηρ.

* Fragmentum LVIII.

Κολοιὸς καὶ Ὅρνεις.

— — — Ἦλυθεν ἀετοῦ κρείσσων.
 — — — κολοιὸς ᾧν διεγνώσθη.

Reliqua vide Cap. II, p. 36.

* Fragmentum LIX.

Μέλισσα καὶ Ζεὺς.

Ἐμνηστία μέλισσα κηρίων μήτηρ.

Καὶ μὴ θέλων ἔδωκεν· εἶπε γὰρ δώσειν.

Cf. Tyrwh. p. CLXXV. — Hæ igitur choliambicarum fabularum reliquiae ex ipsis prosariis fabulis depromptæ sufficient. Etenim hac ratione auctores ad integritatem quandam revocare res est plena aleae periculosæ, ut satis Bergeri exemplo docetur, qui tres fabularum libros Babrio restituit. Bentleii conatus Tyrwhittique et Iacobsii propter virorum auctoritatem huic transcripti sunt, nam alios (cf. C. Schneideri Annot. in fab. CCCLXX. et Coraæ fab. 415. p. 270, coll. p. 440.) consilio omisimus.

CAPUT VI.

Fabularum hexametris conscriptarum fragmenta.

Babrii reliquiis nondum collectas Anonymi *) fabulas hexametris versibus conscriptas adiungere libuit, quas Suidas excitavit s. vv. Ἄδεν, fr. II. Ἀκηδής, fr. VIII. Ἀμαλθείας κέρας, fr. V. Ἄνεως, fr. XII. Ἡπεδανός, fr. I. Κλισία, fr. V. Λάχος, fr. III. Λίς, fr. III. Μεταχρονία, fr. VI. Πολλόν, fr. II. Πορφύρει, fr. I. Προκάρηος, fr. X. Σκῶλος, fr. VII. Στελειός, fr. IV. Στυφελισμούς, coll. Schol.

1) Cf. de hoc Auctore Benth. de fab. Aesopi, c. IV, p. CXLI. c. V, p. CXLII, qui illum ante Babrium vixisse pronunciauit. Adde Tyrwh. de Babrio, p. CLXIII, n. 4. p. CLXV, n. 7. p. CLXVII, n. 15. Herderi Zerstr. Bl. Dritte Samml. p. 185, sq. Recentiorum de harum fabularum Auctore opiniones Cap. I, p. 25. notavi. Fragmentis plerumque Suidas vel ἐν Μυθικοῖς, vel ἐν Μύθοις, vel ἐν Μύθοις, saepe omnino nihil ascripsit.

Aristoph. in Eqq. 535. fr. VI. *Συνθεσία*, fr. III. *Οἶτος*,
fr. IX. *Υποδράξ*, fr. XIII. *Φηλοῦν*, fr. III. *Ψαφαρῆ*, fr. XI.

Fragmentum I. *Λέων καὶ Ἀλώπηξ.*

Καὶ οἱ πορφύροντι διακριδὸν ἀμφὶς ἕκαστα.
— — — Ἐγγύθι δ' ἔστι
ἠπεδανοῖο λέοντος. —

Fragmentum II. *Λέων, Ἀλώπηξ καὶ Ἐλαφος.*

Οὐδὲ οἱ οὐδ' αἰθῶν ἄδς πάρδαλις, οὐνεκα θυμοῦ
ἐμπλείη. τὸ δὲ πολλὸν ἀγήνορα μέμφετο τίγων. —
Κέρδεσι φηλωθεῖσα θοῆ κεμάς. —

Fragmentum III. *Λέων καὶ Ὄνος.*

Εἰς βίον κοινανὸς ὄνω γένετ' ὠμοβόρος λίς.
— — — Μετὰ δὲ σφίσι πιστώσαντο
συνθεσίην. —
Τοῦτο μὲν οὖν πρῶτον λάχος οἶσομαι. — |

Fragmentum IV. *Δρυῖες.*

— — Τί γὰρ σθένος ἔσκε σιδήρω
ὑμείων εἰ μὴ οἱ ἐνὶ στείλειον ἀρήρει.

Fragmentum V. *Μῦς ἀρουραῖος καὶ ἀστικός.*

Θέντο μετ' ἀλλήλοισιν ἑταιρείην μὺς δοιῶ,
οὐ καθομὰ ζῶντες· ὁ μὲν κατὰ νεῖον ἐρήμη
ἐτρέφεθ'· ὃς δὲ δόμοισιν ἐν ἀφνειῶν τρέφετ' ἀνδρῶν. —
Ἐνθ' ἵνα μοι βίος ἔστιν Ἀμαλθείης κέρας αἰγός. —
Λέξομαι ἐν μυχάτω· κλισίη δέ μοι ἔστιν ἐτοίμη.

Fragmentum VI. *Χελώνη καὶ Λεῖός.*

Τίς γὰρ ἐμοὶ σέο μισθὸς ἐπάξιος, ἢν σε διδάξω
ὑποῦ ὑπὲρ πόντιο μεταχρονίην ποτέεσθαι.
— — — Ὅθι ατυφελῶν ἐπὶ πετρῶν
ὄστρακόντια τε νῶτα καὶ ἀγκύλα γυῖα κεάσθη.

Fragmentum VII. *Ὄνος καὶ Λύκος.*

Ἐκ μοι σκῶλον ἔρυσσον, ὃ μοι κακὸν ἔμπεσεν ὄπλῃ.

Fragmentum VIII.

Πικρή μὲν τε λύκοισιν, ἀτὰρ χιμάρουσι ἀκηδής.

Fragmentum IX.

Οὔτι δίκης ἀπάνευθεν ἀεικέϊ δάμναται οἴτω.

Fragmentum X.

Ἥχθεις ἐιάνυσσε βαλῶν προκάρηνον ἀήτης.

Fragmentum XI.

Ἔστασαν, οὐδὲ κομαὶ ψαφαρῆ μεμίαντο κονίη.

Fragmentum XII.

Ἥ δὲ πελιδνωθεῖσα καὶ ὄμμασι λοξὸν ὑποδράξ
ὄσσομένη.

Fragmentum XIII.

Ὡς φάσαν· οὐδὲ ἀναξ ἀνεως ἦν. —

CAPUT VII.

Fabularum elegis conscriptarum fragmenta.

Trium fabularum ab Anonymo elegis olim illigatarum
supersunt fragmenta apud Suidam s. vv. Δύη, fr. I.
Αἰπεινή et Αἴσυλα, fr. II. Αἰβυσσα ὄρης, fr. III.

Fragmentum I. Ὁ δύο πήρας ἐξημμένος.
Τοῦτεκα τὴν ἰδίην οὔτις ὅπως δύνη.

Fragmentum II. Ἐλάτη καὶ Βάτος.
Αἰπειναῖς ἐλάταις ἔρισε βάτος· ἡ μὲν ἔειπε
καὶ ναῦς καὶ νηὸς τεμνομένη τελέειν.
Αἰπεινήν ἐλάτην ἔρις ὥρορεν αἴσυλα φάσθαι.

Fragmentum III. Λιβύσσα ὄρνις
 — — Ἄλλὰ Λιβύσσα
 στρουθὸς ἀλισκομένη πλάζς καὶ ἀμφοτέρους.

A u c t a r i u m .

Opusculum nostrum cum iam usque ad p. 82. typis descriptum esset, F. A. Eckstenius nobis indicavit, G. C. Levisium non ita pridem Babrio eximiam operam navasse. Angli Dissertationem, quae extat in *The Philological Museum Vol. I, p. 280—304*, postquam viri illius insigni liberalitate nacti sumus, ea quae notatu digna visa sunt, huc transcripsimus. Adde igitur:

p. 24. „They were written in choliambics, and comprised in ten books according to Suidas, or two volumes according to Avianus: which two accounts are not at variance with each other, as the *books* were doubtless divisions made by the author, like the books of Phaedrus, perhaps with an appropriate introduction to each: while the *volumina* of Avianus were probably rolls of parchment or papyrus on which the ten books were written. It may be further observed that Avianus calls the books of Phaedrus *libelli*, and not *volumina*. In this manner is to be explained the statement of Pliny, H. N. VII, 16, that Aristotle's writings on natural history were contained in nearly 50 *volumina*. See Menage ad Diog. Laert. V, 25.“ p. 282.

P. 41. Eorum quae h. l. tam de reliquis scazontum auctoribus quam de horum dictione exposui partem ita attigit Levisius p. 285. sq., ut novi nihil proferret, nisi quod Callimachum fragm. 87. 93. Babrio viam in fabulis exponendis demonstrasse pronuntiaret.

Fabula I.

v. 1. Quod coniectura assecutus sum μακρόν, Levisius reposuit, contra quem cf. quae p. 55. disserui. v. 4.

ᾠρης mecum Dobraeus et Levisius comprobarunt. v. 5. Vel contra Dobraeum Adv. I, p. 559. Levisiumque, qui ζῶων receperunt, coniecturam meam stare arbitror.

Fabula II.

v. 2. τοξεύσαι Levisius cum Schneidero S. scripsit. 5. τὰ τόξα κυκλώσας Levisius cum Buttmano et Blomfieldo reposuit. v. 7. εἶτ' ἔσται Levisius.

Fabula III.

v. 1. Blomfieldi coniecturam C. Schneiderus occupavit. v. 4—5:

„Τέθνηκε, μήτερ, ἀρτίως πρὸ τῆς ᾠρας·
ἦλθεν πάχ.

Secutus sum Blomfieldum, qui τέθνηκεν εἶπον ἀρτίως etiam legi posse monet.“ Levis. p. 299. v. 8. ποιοῦ mecum scripsit Levisius, qui v. 10. Corae astipulatus est.

Fabula IV.

v. 2. Buttmannum Levisius secutus est. v. 8. Blomfieldi emendationem comprobavit Levisius, quam ante illum protulerat C. Schneiderus, cf. p. 72.

Fabula V.

Versum primum Levisius intactum dereliquit. v. 5. Ψᾶρες τ' ὀρούκται Levisius recepit cum Burgesio, cuius emendationem C. Schneiderus occupavit. Levisii tamen rationi p. 287. exemplorum vis adversatur. v. 8. ἦτήκει Lev. cum Buttmano et Schneidero S. probavit. v. 12. Burgesii haud illepidam coniecturam:

σοφῶν δολῶσαι τὴν φρέν'· ἦνικ' ἂν τοίνυν

Levisius expressit. v. 15. κἀνέμοντο Burges. v. 16. Levisius mavult:

ὁ δ' ἄρτον ἦτησ', ὥσπερ εἶχε συνθήκη.

v. 20. τοῦ δ' αὖ τὸν ᾠμον Burges.

Fabula VI.

v. 4. μηδὲν cum Corae Lev. correxit.

In fragm. XIV, 4. MS. D'Orvillianum, (vide Gaisfordum in Hephaest. p. 77. Lips.) laudare neglexi.

Index Auctorum, quibus Babrii fabulae fabularumque fragmenta debentur.

- Apollonius Sophista
s. v. "Αειδε, fr. I.
- Augustani Cod. Auctor, fr. LII. LIII.
- Bodleiani Cod. Auctor, fab. VIII. fab. XII, 4. fab. XIV. fab. XIX. fr. XXIII, p. 168. XLVIII. LIV. LV. LVI. LVII. LVIII. LIX.
- Dositheus Magister p. 36, fab. IX. p. 37, fab. XIII.
- Etymologicum Magnum s. vv. "Ομφαξ, fr. XIV, 4. Πεπρωμένον, fr. X, 3. 4.
- Gabriae vulgat. coll. fab. XLIII, fab. I.
- Ioan. Georgides in Boiss. Anecd. Tom. I, p. 17, fr. XLIV. I. p. 48, fab. XIII, p. 98. I, p. 9, fr. XXXVII, p. 183.
- Harleianus Codex, fab. VII.
- Iulianus Caes. Epist. LIX, fr. VIII, 1.
- Mediceae Biblioth. MS. Pl. VII, n. XV, fr. XLV.
- Natalis Comes Mythol. I. IX, c. 5, fr. XLIII, 3, 4.
- Palatini Cod. Auctor, fr. XV. XXV. XXXIII, p. 179. XLVII. XLIX. L. LI.
- Schol. Aristoph. in Pac. 153, fr. X. in Ran. 1507, fr. XXXVII.
- Schol. Thucyd. in I. IV, c. 92, fr. XLVI.
- Suidas s. vv.
"Ακταίη, fr. II.
"Αμᾶν, fab. XX, 18. 19.
"Ανωθεν, fr. III.
"Αρκος, fr. IV.
"Ασθμα, fr. V.
"Ατολμοι, fr. II.
"Αύηνας, fr. VI.
"Αχαιίη, fr. VII.
Βαθύστρωτος κοίτη, fr. VIII.
Βληχώδης, fr. IX.
Βουκολήσας, fr. X.
Γέρανος, fr. XI.
Γομφίους, fr. XII.
Δάπτω, fr. VII.
Διάργεμοι, fr. XIII.
Διώρα, fr. XIV.
"Εκάστοτε, fr. XV.
"Εκθορεν, fr. XVI.
"Εκτόπως, fr. IV.
"Ενάφηκαν, fr. XVII.
"Ερωτῶ, fr. XVIII.
"Εν τῷ μέρει, fr. VIII.
"Εωλα, fr. XIX.
Εύλαί, fr. XX.

Suidas s. vv.

Ἴλιον, fr. XXI.
Ἴηρα, fr. XXII.
Καμειραία ἰσχάς, fr. XXIII.
Καρχαρόδους, fr. XXIV.
Κνηκίας, fr. XXV.
Κωλώτης, fr. XXVI.
Κωμηῆται, fr. XXVII.
Κωτίλλω, fr. VII.
Κρίμμον, fr. XXIII.
Λόφος, fab. XX, 4.
Λύγδινα, fr. XXVIII.
Νεβρεῖην καρδίην, fr. VII.
Νεβρός, fr. VII.
Νέμεσις, fr. XXIX.
Νεός, fab. V, 2. 3.
Νῦν σωθεῖην, fr. XXX.
Ὀκλαδίας, fr. II.
Ὀνειά, fr. XXXI.
Ὀτιλος, fr. XXXII.
Ὄνον, fr. XXXIII.
Παλαμναῖος, fr. XVI.
Πανθόοινην, fr. VII.
Πατιάν, fr. VI.
Πέταυρα, fab. XVIII, 13.
Πίδηκος, fr. XXXIV.
Πρίων, fab. XII, 3.
Πυρίνα σίτω, fr. XXXV.
Πυρόγαις, fr. XXXVI.
Ῥωγάλειον, fr. XIX.
Σάγη, fr. XXXI.
Σισύρα, fr. XXXVII.
Σωμάκους, fr. XXIII.

Σπήλυξ, fr. V.

Στελεόν, fr. XXXVIII.

Ταναγραῖοι ἀλεκτοροῖσκοι, fr.
XXXIX.

Τάπιχειρα, fr. XXXIX.

Τιτυβίζετε, fr. XL.

Τριγχός, fab. XII, 1.

Τρώλη, fr. XLI.

Οἶναρα, fr. XLII.

Φωλάδι, fr. XVI.

Φρήτρα, fr. XIII.

Φριξότριχα, fr. XVI.

Ioan. Tzetzes Chit. I.
XIII, 264, sqq. fr. XLIII.

Vaticanorum Codicum
fab. CCCLI, fab. II. fab.
CCCLXXVIII, fab. III.
fab. CCCLV, fab. IV. fab.
CCCLXXIV, fab. V. fab.
CCCLXIII, fab. VI. fab.
CCCLXV, fab. VIII. fab.
CCCLVIII, fab. X. fab.
CCCLX, fab. XI. fab.
CCCLXIV, fab. XIV, fab.
CCCLXVI, fab. XV. fab.
CCCLXVII, fab. XVI. fab.
CCCLXIII, fab. XVII. fab.
CCCLXIX, fab. XVIII. fab.
CCCLXXIX. fab. XX. fab.
CCCLVI, fr. p. 147 —
150.

Zonaras s. v. Ἴηρα fr.
XXI.

